

HALKIN KURTULUŞU

18 Haziran 1979
750 Kuruş
163

İŞÇİLERİN KÖYLÜLERİN BAĞIMSIZ ve DEMOKRATİK TÜRKİYESİ İÇİN İLERİ!

Faşist teröre, sıkıyönetime, faşist baskı yasalarına

- Devalüasyona
- Zamlara
- Ücretlerin dondurulmasına
- Taban fiyatlarının sınırlandırılmasına
- İşsizliğe, açlığa

HAYIR!

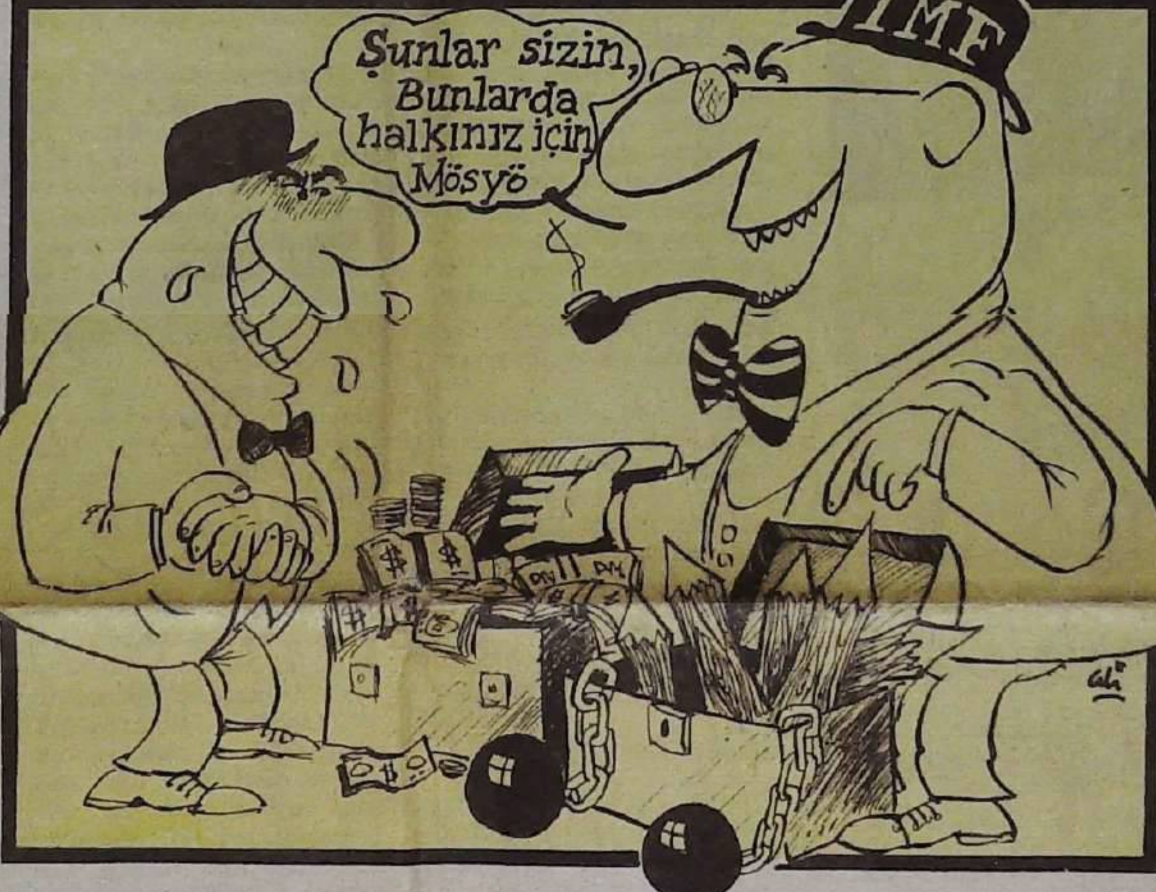
Ecevit hükümeti Türkiye'nin bugüne kadar emperyalistlerle imzalamış olduğu kölelik anlaşmalarının en rezillerinden birinin altına imzayı bastı.

CHP iktidarı bir buçuk yıllık iktidarı boyunca parça parça uyguladığı direktiflerden sonra 11 Haziran tarihinde artık tümüyle IMF'ye teslim olmuş bulunuyor.

11 Haziran Anlaşması, Türkiye halkının bileğine takılmış yeni bir zincirdir. Hükümetin "tünelin ucunda ışık göründü" diyerek sevinç çığlıkları attığı birkaç milyar dolarlık kredi bile Türkiye'yi yeni borçlar altına sokacak olan bir tuzaktır.

11 Haziran Anlaşmasıyla bir gecede Türkiye halkının cebindeki paranın değeri yarıdan fazla azalmış, işçiler, köylüler ve tüm emekçiler için artık yaşam çok daha çekil-

Dev. Sa. 6'da

Baskı ve zulmün bir aracı

Sıkıyönetim kaldırılmalıdır

1978 yılı sonunda ülkenin 13 ilinde ilan edilmiş olan sıkıyönetimin üzerinden altı ay geçmiş bulunuyor. Bu dönem içinde sıkıyönetim altındaki 13 ile Nisan ayında altı il daha eklenmiş ve böylece sıkıyönetim kapsamı içine giren il sayısı 19'a çıkarılmıştı.

Kanlı Kahramanmaraş Katliamının üzerine ülkenin en büyük illerinde sıkıyönetim ilan eden Ecevit hükümeti, bu kararına gerekçe olarak faşistlerin kanlı saldırılarını göstermişti. Oysa sıkıyönetimin altı aylık geçmişi, faşist katillerin saldırı ve katliamlarında azalma değil, tersine artma olduğunu, öte yanda sıkıyönetim halkın birçok demokratik hakkını ayaklar altına aldığını göstermektedir.

Sıkıyönetimin ilanından sonra faşist cinayet odakları, Abdi İpekçi gibi aydınları katletmiş, Adana'da her gün kahveler taranmış, Ankara'da Piyangotepe'de bir gece içinde yedi emekçi katledilmiş, İstanbul'da cina-

Dev. Sa. 6'da

MISIR VE POLONYA HALKLARININ MÜCADELE DENEYLERİ YOLUMUZU AYDINLATIYOR

Emperyalistlerin ve egemen sınıfların yoğunlaşan ekonomik ve siyasi saldırıları geri püskürtülebilir mi, halk kitleleri mücadele ederek belirli haklarını koruyabilirler mi?

Revizyonistlere göre, gericilik yenilmez ve yıkılmazdır.

Halbuki bütün gericiler koftur ve onların hayata geçirmeye çalıştığı bütün baskılar, zam ve zulüm tedbirleri iflas etmeye, geri tepmeye mahkumdur. Yeter ki işçi sınıfı ve emekçi halk kitleleri

Dev. Sa. 6'da

Sırada yeni tedbirler var

Gerici Ecevit hükümeti, emperyalistlerin ve egemen sınıfların dayattığı yeni birtakım ekonomik önlemleri aldıktan sonra emperyalist kredi kurumu olan IMF'ye "Niyet Mektubu"nu sundu ve böylece 30 Mayıs'ta Paris'te yapılan anlaşma hükümleri hem resmiyet kazanmış oldu ve hem de uygulama alanına sokulmaya başlanmış oldu.

İlk tedbir olarak, TL'nin değeri % 88 oranında düşürülerek 1 Amerikan Doları 47.10 TL'ye çıkarıldı. Hemen arkasından da demir, benzin vb. gibi bazı ürünlere yüksek oranlı yeni bir zam yapıldı.

Bu zamları Devlet Demiryollarına, diğer ulaşım araçlarına yapılacak zamların izleyeceği açıklandı.

Ecevit hükümetinin aldığı yeni tedbirler konusunda görüşlerini açıklayan emperyalist sermayenin elebaşıları ve komprador burjuvazinin kuruluşları, tedbirleri olumlu bulduklarını söylediler. Ama bu tedbirlerin tek başına yeterli olmadığını da belirtmekten geri kalmadılar. Ancak bu tedbirleri diğer tedbirlerin izlemesi halinde, ekonominin düzlüğe çıkacağını dile getirmişlerdir. Tam IMF ile varılan anlaşma gereğince bazı tedbirlerin uygulamaya geçildiği sırada, TÜSİAD'ın

Dev. Sa. 6'da

TİKP sosyal-faşistlerinin sahte anti-emperyalist kampanyası üzerine

(YAZISI SAYFA 8'DE)

HALKIN KURTULUŞU

Kitlelerle birleşelim kitleleri seferber edelim

Emperyalistlerin ve egemen sınıfların işçi sınıfına ve emekçi halk kitlelerine yönelik baskı ve saldırıları birbirini izliyor.

Bir taraftan IMF ile yapılan anlaşmanın bir sonucu olarak, CHP hükümeti, zam ve devalüasyon kararlarını birbiri peşi sıra alıyor ve bu yolda yeni hazırlıklar yapıyor.

Bir taraftan faşist diktatörlüğün özel cinayet mangalarının saldırı ve katliamları sürüyor ve Kahramanmaraş'ı kana bulayan faşist katiller teker teker serbest bırakılıyor.

Bir taraftan CHP hükümeti, egemen sınıfların ve faşizmin koltuk değneği olarak, sıkıyönetimsiz sıkıyönetim hazırlıkları yapıyor. Faşist baskı yasaları hızlı bir biçimde meclislerden geçirilmeye çalışılıyor.

Ve bir taraftan da sıkıyönetimin yeniden uzatılması kamuoyu yaratılıyor.

Bütün bunların karşısında reformistler, revizyonistler, faşistler, yani her renkten gerici düzeni savunmak için, buhranın faturasını daha büyük oranda halka kesmek için, kitlelerin direncini kırmak, kitle mücadelesini pasifleştirerek güç toplamak için birbirleri ile alabildiğine yarışıyorlar.

Bu durumda, buhranı ve onun bütün ekonomik ve siyasi sonuçlarını egemen sınıfların sırtına yıkmak için, zam ve zulüm tedbirlerini geri aldırmak için, devrimci mücadeleyi ilerletmek için proleter devrimcilerin, yurtseverlerin kitlelerle daha çok birleşmesi, bütün sınıflara yönelik devrimci propagandayı daha çok artırması ve kitleleri seferber ederek gelişen kitle muhalefetinin en önüne geçmesi daha da önemli ve vazgeçilmez bir görev olmaktadır.

Kitlelerle birleşmek ve onları seferber etmek temelinde proleter devrimcilerle diğer anti-faşist demokratik güçler arasında bütün alanlarda kurulacak ve geliştirilecek eylem birliği bugün düne göre daha da önem kazanmıştır.

Burjuvazinin ekonomik ve siyasi saldırılarının arttığı bugünkü koşullarda döne döne vurgulanması gereken görev budur.

Burjuvazinin saldırılarını püskürtmenin, buhranı daha çok derinleştirmenin ve kitlelerle birleşerek devrimi ilerletmenin yolu da buradan geçmektedir.

Küçük üreticiler için açlık ve yıkım

Ecevit hükümeti işbaşına geldiği günden bu yana, emperyalistlerin ve komprador burjuvazi ve toprak ağalarının politikasını uygulayarak, yoksul köylülüğün ve tarım işçilerinin yanı sıra küçük üretici köylüler için de açlık ve yıkım getirdi.

Egemen sınıfların CHP hükümeti eli ile yürüttükleri taban fiyatı politikası, köylünün ürünlerinin yok pahasına elinden çıkmasına, tefeci ve tüccarların kârlarına kâr katılmasını beraberinde ge-

Dev. Sa. 6'da

Ne diyorlar?

NURULLAH GEZGİN (İSO Başkanı) "Türk parasının değeri konusundaki yeni önlemler 2 ay önce uygulanmaya konulan katlı kur ve primli kur sisteminin zorunlu bir uzantısı ve gerçekçi bir anlayışla yaygınlaştırılmalıdır. Alınan önlemlerin bir kısmının zorunlu zamlara neden olması doğaldır."

FEYYAZ BERKER (TUSİAD Başkanı): "Geçen yıl Mart ayında devalüasyon yapıldı. IMF'ye niyet mektubu verildi. Bu niyet mektubunda öngörülen eylemler uygulansaydı, ek sorunlarımızın büyük kısmı bugün çözülmüş olurdu. Yeni önlemlerin ciddiyet içinde tutarlı ve sürekli olarak uygulanmasını temenni ediyoruz."

HALİT NARİN (TİSK Başkanı): "Hükümetimizden bir an evvel ciddi yan tedbirleri ve toplu tedbirleri almasını istiyoruz."

NUH KUŞÇULU (İTO Başkanı): Bir devalüasyonun başarılı olabilmesi için, diğer yan etkenlerin iyi değerlendirilmesi ve başarılı kılınması gerekir."

MEHMET YAZAR (TOB Başkanı): "Yabancı sermayeden azami derecede yararlanılmalıdır. Özel yatırımların etkin şekilde teşvikini temin için mevcut teşvik tablosu yeniden düzenlenmelidir. Geçen yıl yapılan hatalar bu yıl da tekrarlandığı takdirde devalüasyonun hiçbir yarar getirmeyeceği aşikardır."

İşçi sınıfı IMF koşullarına boyun eğmeyecek

IMF ile 17 ay önce yapılan ilk görüşmelerde, IMF'nin ileri sürdüğü koşullardan ikisi; işçi ücretlerinin düşük tutulması, sanayide üretimin ve verimliliğin artırılması doğrultusunda artırılması için önlemler alınması doğrultusunda idi. Sendika ağaları ile hükümet arasında yapılan

Dev. Sa. 6'da

Temel tüketim maddelerinin fiyatları düşürülsün

Devalüasyon ve yeni zam kararlarının açıklanmasından sonra, komprador burjuvazi ve hükümet birçok temel tüketim maddesine yeni zamlar yapmak için fırsat kollamaktadır.

Benzine yapılan zam gerekçe olarak gösterilerek, ulaşım fiyatlarına yeniden yüksek oranlı zam yapılmak

Dev. Sa. 6'da

SOSYALİST ARNAVUTLUK'tan

Enver Hoca yoldaş 1945 yılında Arnavutluk Demokratik Cephesinin Birinci Kongresinde açış konuşmasını yapıyor.

Arnavutluk Demokratik Cephesi 5. Kongresi tamamlandı

Haziran ayı başında toplanan Arnavutluk Demokratik Cephesi 5. Kongresinin çalışmaları 6 Haziran'da başarıyla sonuçlandı. Demokratik Cephenin Genel Kurulunun faaliyeti ile ilgili Ramiz Alia yoldaşın okuduğu rapor, kongreye katılan tüm üyeler tarafından onaylandı. Bütün Arnavutluk halkına yönelik bir çağrının yayınlandığı kongrenin son gününde Genel Kurul için seçimler de yapıldı. Seçim sonuçlarına göre Genel Kurul Başkanlığına Enver Hoca yoldaş getirildi. Başkan yardımcılıklarına seçilenler arasında Ramiz Alia ve Celir Viva da bulunuyordu. Genel Kurul sekreterliğine ise Gergi Roba seçildi.

Demokratik Cephenin 5. Kongresinin kapanış konuşmasını yapan Enver Hoca özetle şunları söyledi:

"YOLDAŞLAR !

"Cephe Genel Kurulu yeni başkanlığı adına bize gösterdiğiniz inanç ve bizi Arnavutluk Demokratik Cephesi önderliğine seçerek bize bahşettiğiniz şeref nedeniyle teşekkür etmem için izin veriniz. Biz kongreye, bütün cephe örgütüne ve partimize yüklediğiniz yüce ve sorumlu görevi başarıyla yerine getirmek için var güçlerimizle çalışacağımıza ve hiçbir şeyi esirgemiyeceğimize ilişkin teminat veriyoruz. Biz, halkı sosyalizmin inşası için mücadelede seferber etmek, devlet planlarını gerçekleştirip aşmak, anayurdun özgürlüğünü ve bağımsızlığını güçlendirmek için yorulmak bilmeden çalışmaya söz veriyoruz.(...)

"Arnavutluk Demokratik Cephesinin 5. Kongresi halkın parti etrafındaki çelikten birliğinin; emekçiler, işçiler, aydınlar ve ülkemizdeki bütün emekçilerin Arnavutluk'ta sosyalizmin inşasını ilerletmekteki kararlılığının parlak bir göstergesiydi....

Enver Hoca yoldaş devamla söyle dedi:

"Delege yoldaşlar, tarım,sanayi, eğitim, kültür ve savunma alanındaki bütün işçilerin hız kazanması,görevlerin her alanda gerçekleştirilmesi, ve aşılması için, devrimci ve militan ruhu burada gösterilen iyimserlik ve inancı, anavatanın dört bir yanına, köylere ve şehirlere her mahalle ve aileye geniş halk kitlelerine götürmek görevimizdir.(...) Yeni 5 yıllık plan tamamen iç kaynaklarımıza dayanacak olan ilk plan olacaktır. Ve dış ülkelerden tek bir kredi ve ekonomik yardım almadan, sadece kendi güçlerimizle gerçekleştirilecektir. Arnavutluk halkı, bugüne kadar olduğu gibi, bu 5 yıllık planla da bütün dünyaya, bir ülkenin Marksizm-Leninizmi rehber aldığı ve anayurt ve halkın menfaatlerine sadık kalan bir parti tarafından,önderlik edildiği zaman sosyalizmin nasıl inşa edilebildiğini ve gelişebildiğini gösterecektir.(...) Emperyalizm, revizyonizm ve onun ideologları, sosyalist düzenimize, proleter demokrasimize saldırmaktadırlar. Çünkü onlar sistemlerinin çürüyüşünü ve rejimlerinin gerici niteliğini gözardı etmek, emekçileri karanlık, baskı,sömürü içinde tutmak istemektedirler (...)

"Dünya kapitalizmi Amerikan emperyalizmi, Sovyet sosyal-emperyalizmi ve Çin sosyal-emperyalizmi, kendilerini içine alan iç ve dış çelişmeleri ve zıtlıkları daha fazla keskinleştiren, ekonomik, siyasi, ideolojik ve ahlaki buhran içine gittikçe daha fazla düşmektedirler. Onlar, korkmaya ve sarsılmaya başlamışlardır. Çünkü durumlar, onların aleyhine gelişmektedir.(...) İran Şahını deviren devrim bunun canlı bir kanıtıdır. Bu devrimin daha keskin bir hale getirdiği petrol sorunu, kapitalist ve revizyonist dünyayı daha fazla sarsmaktadır. Her geçen gün ilerici ve demokratik güçlerin birleştikleri dünyanın dört bir yanında işçi sınıfının yürüttüğü mücadele, kapitalist baskı ve sömürü sistemine güçlü darbe indirmektedir. Kapitalist sistemin sürekli çürüyüşünün karşısında müthiş bir fırtına olan halkların kurtuluş mücadelesi yükselmektedir.(...)

Bugünkü çağda hiçbir revizyonist demagoji, hiçbir burjuva siyaset,hiçbir kırbaç ve hiçbir polis kurşunu devrimin başarıyla ilerlemesini durduramaz. Arnavutluk halkı, halkları desteklemiş ve desteklemekte, onların yanında yer almıştır ve almaktadır. O, onların devrimci ve kurtuluş mücadelelerini güçlü bir şekilde desteklemiştir ve desteklemektedir. Arnavutluk ve halkı, devletimize düşmanca amaçlara sahip olmayan bütün devletlerle dostluk içinde yaşamayı istemektedir. Biz Kruşçev tipi bir barış içinde birarada yaşamadan yana değil; fakat Leninist barışçı, barış içinde birarada yaşamadan yanayız. Biz ne baskı, ne yağma ne de yayılma istiyoruz. Biz, özgürlük, bağımsızlık ve diğerleriyle dostluk içinde yaşamayı istiyoruz. Arnavutluk halkı eşitlik, içişlerine karışmama ve Arnavutluk halkının egemenliğine saygı ilkelerini ihlal edenlerden nefret etmektedir. Biz kimseyi endişelendirmiyoruz. Fakat diğerlerinin ellerini sosyalist Arnavutluk'tan uzak tutmalarını istiyoruz. Eğer bir kimse anayurdumuza dokunursa bu ona pahalıya malolacaktır. Zaman değişmiştir. Bugünkü Arnavutluk'un efendisi vardır. Arnavutluk halkı güçlü, çelikten bir yumruk olarak birleşmiştir. O, siyasi, ekonomik, askeri bakımdan savunulacaktır.

Enver Hoca yoldaş Kongrenin kapanış konuşmasını sona erdirirken söyle dedi:

"Sevgili yoldaşlar, şimdi sizi bekleyen işlerin ve görevlerinizin başına gitmek için bölgelerinize döneceksiniz. Cephe kongresi bizi silahlandırdı ve sevgili Arnavutluk'umuz, görkemli halkımız, sosyalizm ve kominizm için kararlılıkla mücadele etmemiz için yeni güç kazandırdı."

Çin, sermaye de ihraç ediyor

Almanya'da yayınlanan iş ve ekonomi dergisi Wirtschaftswoche'nin bildirdiğine göre, Çin, geri kalmış ülkelere sermaye ihraç etmeye de başlamıştır. Çeşitli kaynaklar tarafından da doğrulanan habere göre Çin revizyonistleri Filipinlere komple bir kağıt fabrikası kurmaktadırlar.

Çin sermayesi ile kurulan fabrika 5 milyon dolara malolacak ve Filipinler bu borcu 8 yıl içinde,tümünü Amerikan dolarıyla ödeyecektir. Çin kredisinin faizi de dünya ortalamasına göre yüksek bir düzeydedir.

Filipinler, % 5,5 faizin dışında, kredi masrafları vb. adlar altında başka borçlar da ödemek zorunda kalmaktadır.

Çin'in Filipinlere ihraç ettikleri komple kağıt fabrikasının ne ilk ne de son olduğu anlaşılmaktadır. Çin, daha önce de benzer şartlarla çeşitli ülkelere kara ve demiryolu inşa etmiştir. Bunların arasında Pakistan'da inşa edilen Himalaya Dağları üzerindeki karayolu ve Tanzanya'daki demiryolu en büyük projelerdir.

Çin revizyonistleri,geri kalmış ülkelere sızmak amacıyla bu yıl ilk kez Kanton'da bir fuar da düzenlemişlerdir. Bu fuarda geri kalmış ülkelere şimdilik indirimli fiyatlarla tesisler satmayı öneren Çin, ürünlerini geri kalmış ülkeler için çekici kılmaya çalışmaktadır.

SILAH TÜCCARLIĞI

Çin, geri ülkelere sermaye ihraç etmesinin yanı sıra aynı ülkelere silah satmaya da başlamıştır. Geçen çarşamba günü Mısır Devlet Başkanı Enver Sedat yaptığı açıklamada Çin'den 100 milyon dolarlık silah satın al-

Wirtschaftswoche

CHINA 14. Mai 1979

Maßgeschneidert für die Dritte Welt

Pekings Kommunisten bedienen sich kapitalistischer Methoden. Mit Sonderpreisen und billigen Krediten wollen sie der internationalen Kundschaft die Produkte der Volksrepublik schmackhaft machen.

Maos Erben wollen beweisen, was China kann. Der größte Anlagen-Importeur der Welt will nun selber schlüsselfertige Fabriken exportieren. Als erstes Land haben die Philippinen von den chinesischen Angeboten Gebrauch gemacht.

Eine private Unternehmergruppe, die „People's Papermill Inc.", kaufte in Peking eine komplette Papierfabrik – zu generösen Konditionen. Die Chinesen offerierten das schlüsselfertige Werk, das zu üblichen Weltmarktpreisen neun Millionen Dollar wert sein soll, für nur fünf Millionen Dollar. Außerdem boten sie den Filipinos an, die Transaktion zu 100 Prozent mit einem US-Dollar-Kredit zu 5,5 Prozent Zinsen und einer Laufzeit von acht Jahren zu finanzieren.

Noch in diesem Jahr will die erst vor sechs Monaten als Instrument der Öff-

Alman iş ve ekonomi dergisi Wirtschhaftswoche'nin Çin'in sermaye ihraç ettiğini gerçekleyen yazısının küpürü.

dıklarını söylemiştir.Ayrıca şu anda bazı Afrika ülkelerini gezen bir Çin askeri heyeti, çeşitli ülkelere silah satmak için teklif yapmaktadır.Aynı zamanda kendisi de büyük bir sermaye ve silah ithalatçısı olan Çin, "üçüncü dünya" adı verdiği ülkelere yüksek faizle borç vererek ve silah dahil birçok mal satmaya çalışarak ithalatının doğurduğu dış ticaret açıklarından bir kısmını bu yolla karşılamayı ummaktadır.

Çin revizyonistlerinin geri kalmış ülkelere yönelik silah satışları ve sermaye ihracatı, onların "üçüncü dünyanın birliği" ne ilişkin yürüttükleri demagojik kampanyanın gerçek içeriğini bir kez daha ortaya çıkarmış bulunmaktadır. Bu yolla Çin dünyanın geri kalmış ülkeleri içinde kendine bağlı bir nüfuz alanı yaratmaya çalışmaktadır. Bunun için Asya ve Afrika'nın en geri ülkelerini hedef olarak seçmiştir.

EMPERYALİZM VE DEVRİM

"ÇİN, İZLEDİĞİ SİYASETLE,ÜLKE İÇİNDE KAPİTALİZMİN MEVZİLERİNİ GÜÇLENDİRMEK, DÜNYA ÜZERİNDE HEGEMONYASINI KURMAK, SÖYLENDİĞİ GİBİ 'HAK ETTİĞİ YERİ' TUTMAK İÇİN BÜYÜK BİR EMPERYALİST DEVLET OLMAK İSTEDİĞİNİ DAHA AÇIK BİÇİMDE GÖSTERİYOR." (Enver Hoca, Emperyalizm ve Devrim, Yıldız Yayınevi, s. 241)

Uluslararası komünist hareket, Çin revizyonizminin ortaya attığı"Üç Dünya Teorisi"ni Marks, Engels, Lenin ve Stalin'in öğretilerine dayanarak yeterince açığa çıkarmış bulunuyor. Çeşitli ülkelerin komünist partilerinin darbeleri, bu teorinin uluslararası işçi hareketi içindeki yıkıcı etkilerini büyük ölçüde ortadan kaldırmış ve bu sahte devrimci teoriyi köşeye sıkıştırmıştır.

Çin revizyonizminin "Üç Dünya Teorisi"ne karşı ilk kez mücadele bayrağını açmış olan AEP ve Enver Hoca yoldaş, son eseri EMPERYALİZM VE DEVRİM'le bu sahte teoriye ölümcül darbe indirmiştir. EMPERYALİZM VE DEVRİM'in ikinci bölümü, tümüyle Çin revizyonizmin geniş ve çok yönlü bir eleştirisini içermektedir. AEP'nin 7. Kongresiyle açıktan başlatılan mücadele, EMPERYALİZM VE DEVRİM'in ikinci bölümünde özetlenmekte bu teorinin artık bugün daha açık bir biçimde gözüken kökleri,hedefleri ve özellikleri ortaya serilmektedir.

Bu konuda Enver Hoca yoldaşın getirdiği açıklamalar, "Üç Dünya Teorisi"nin birdenbire ortaya çıkmadığını, köklerinin ilk kez resmen formüle edildiği 1974 yılından çok daha eskilere dayandığını ortaya koymaktadır. Gerçekten de daha yakından incelendiğinde bu sahte teorinin kaynaklarını Çin devriminin başlangıç günlerinde, Çinli yöneticilerin çelişkiler sorununu ele alışlarında ve ÇKP'nin siyasi pratiğinde görmek mümkündür.

Daha eski dönemleri bir yana bıraksak bile, Çinli revizyonistlerin Sovyet revizyonizmine karşı hayırhah tutumları, bu karşı-devrim ocağını uzun bir süre dünya devrimi ile karşı-devrimi arasında bir ara güç olarak görme eğilimleri, 1960'ların başlarından beri bugün "ikinci dünya" adı verilen Batı Avrupa'nın emperyalist ülkelerine karşı yaklaşımları ve son olarak 1960 sonlarından başlayarak Amerikan emperyalizmine karşı ılımlı bir tutum izlemeleri, Enver Hoca yoldaşın iddiasını tümüyle doğrulamaktadır.

"Üç Dünya Teorisi"nin anti-Marksist özü, yalnızca Marksist-Leninistlerin ideolojik mücadeleleriyle açığa çıkmadı; aynı zamanda Çin yönetiminin bu teoriyi ortaya attıktan sonra izlediği karşı-devrimci çizgi, onun hedeflerinin ve niteliğinin daha açık bir biçimde görülmesine hizmet etti.

Özellikle son birkaç yıl, Çin yöneticilerinin dünya sahnesine süper bir devlet olarak çıkma emellerini hiçbir kuşkuya yer bırakmayacak şekilde ortaya koydu; "Üç Dünya Teorisi"nin de bu hedefin gerçekleştirilmesi için Çin revizyonizminin siyasi stratejisini oluşturduğunu gösterdi. Çin revizyonistleri, süper bir devlet haline gelebilmek için iki temel hedefe varmaya çalışıyorlar. Bunlardan birincisi, Çin'i en kısa zamanda kapitalist-emperyalist dünyanın ayrılmaz bir parçası yapmak, bu amaçla bu dünyanın efendileriyle sıkı bir ilişki içine girmek, özellikle ABD ve Batı Avrupa'nın yardımıyla bütün yönleriyle emperyalizme bağımlı bir sanayi yaratmak ve güçlü bir askeri mekanizmaya sahip olmak.

"Üç Dünya Teorisi"nin bir yönü, Çin revizyonistlerinin bu konudaki ihtiyaçlarını karşılıyor. "İkinci dünya" adı verilen emperyalist devletleri ara bir güç olarak gösterme çabaları, Amerikan emperyalizmiyle ilgili olarak onun "çöktüğüne" ve "gerilediğine" ilişkin sahte tahliller, Çin revizyonistlerinin emperyalist dünya ile tümüyle kaynaşma çabalarının stratejisini çizdiği gibi, bu karşı-devrimci stratejiyi dünya halklarının ve uluslararası proletaryanın gözünde aklama arzusuna da hizmet ediyor.

Dış siyasete yol gösteren "Üç Dünya Teorisi"yle aynı sırada ortaya konan "dört modernleşme" hareketi de bu siyasetin boşluklarını dolduruyor. Birbirinin devamı olan bu iki siyaset, Çin revizyonistlerinin ülkelerini emperyalist dünyaya bağlamak için duydukları arzunun hayata geçmesine hizmet ediyor. Bu stratejik çizginin ışığında Çin'in kapıları emperyalist sermayenin önünde ardına kadar açılıyor. "Dört modernleşme" hareketinin yönlerinden biri olan ordunun modernleştirilmesi ve askeri gücün geliştirilmesi, batılı emperyalistlere dayandırılıyor. NATO üyesi ülkelere silah ve askeri araç-gereç veriliyor.

Çin'in süper devlet haline gelmek için gösterdiği çabanın ikinci hedefi "üçüncü dünya" ülkelerinde nüfuz alanı kazanmaya çalışmasıdır . İşte "Üç Dünya Teorisi" bu noktada da devreye girmekte ve Çin revizyonistlerinin hegemonya alanı yaratma çabalarının yolunu çizmektedir. Enver Hoca yoldaş, EMPERYALİZM VE DEVRİM adlı eserinde bu konuda şunları söylüyor: *"Çin bu teorik özden yoksun ve demagojik sloganı, kendi hegemonyacı amaçlarına yardımcı olabileceğini umarak ortaya attı. Çin, başlangıçta sözümona üçüncü dünya üzerinde egemenlik kurmak, daha sonra ise kendi emperyalist çıkarları uğruna bu 'dünyayı' kullanmak istemektedir."*

Uluslararası komünist hareketin çok önceden tespit etmiş olduğu bu hedefin de yalnızca bir önyargı olmadığı kısa sürede ortaya çıktı.Tıpkı diğer emperyalistler gibi Çin,dünya pazarlarında silah tüccarı olarak boy gösterdi. "Üçüncü dünya" adı verilen ülkelere sermaye ihracına başladı.

Çin revizyonistlerinin stratejisi daha önce Sovyet revizyonistlerinin katetmiş oldukları yolun bir benzerini oluşturmaktadır. Sovyet revizyonistleri de 1950 sonlarında, 1960 başlarında ortaya attıkları "kapitalist olmayan yoldan kalkınma" teorisiyle dünyanın geri kalmış ülkelerinde kendi nüfuz alanlarını yarattılar. Birçok geri kalmış ülkeyi kendi egemenlikleri altına aldılar. Ama tıpkı Sovyet revizyonistleri,gerçek yüzlerini uzun bir süre gizleyemedikleri gibi *"Çin'in anti-Marksist bir ideolojiden esinlenen ve bir süper devlet olmak için izlediği siyaset (de) tüm halkların gözünde , özellikle sözümona üçüncü dünyanın halklarının gözünde teşhir oluyor ve daha da teşhir olacaktır." (EMPERYALİZM VE DEVRİM)*

Papa Polonya'yı ziyaret etti

Revizyonist Polonya yönetimi Vatikan papazlarıyla kolkola

Polonya'nın revizyonist yönetimi, dünya gericiliğinin merkezlerinden biri olan Vatikan Katolik Kilisesi ile bağlarını güçlendirmeye devam etmektedir.

Varşovalı yöneticilerle Vatikan temsilcilerinin karşılıklı ilişkileri 2 Haziran'da başlayıp on gün kadar süren Papa'nın Polonya gezisi ile daha bir üst düzeye çıkmıştır.

Son bir yıl içinde Vatikan gericiliği ile Polonya revizyonistleri arasındaki karşılıklı ziyaretler giderek sıklaşmıştı. Mart ayı sonunda Papa II. John Paul'un özel elçisi Başpiskopos Casorelli de Polonya yöneticilerinin daveti üzerine Varşova'yı ziyaret etmişti.

Dünya gericiliğinin merkezlerinden biri olan Vatikan'ın yeni şefi John Paul'un Polonya ziyareti sırasında Gierek yönetimi muhteşem törenler düzenlemiştir. Polonya revizyonistleri, Papa'nın ziyaretini Polonya kilisesinin desteğini sağlamlaştırmak amacıyla kullanmaya çalışmaktadırlar. Polonya emekçilerinin 1970'lerden bu yana yükselen mücadelesi karşısında Gierek kliği, emekçilerin kafalarını papazların, kardinallerin ve Papa'nın desteği ile zehirlemek istemektedir.

Polonya revizyonist burjuvazisi de geniş halk kitleleri arasında din afyonunu yayması için Polonya Katolik Kilisesine tam özgürlük tanımıştır. Polonya'da kiliselerin, papazların ve dini yayınların sayısının her yıl büyük bir hızla artışı doğrudan doğruya revizyonist yönetimin Katolik Kilisesini desteklemesine dayanmaktadır. Bugün Polonya'da 50 binden fazla papaz bulunmaktadır ve bu sayı İkinci Dünya Savaşı öncesinden iki kat daha fazladır. Her yıl papaz okulları 500 ile 1000 arasında yeni papaz mezun etmektedirler. Avrupa'nın en büyük din eğitimi kurumlarından biri olan Lublin Katolik Üniversitesi de Polonya'da bulunmaktadır. Üstelik birçok Batı Avrupa ülkesinde bulunmayan Din İşleri Bakanlığı da Polonya hükümetinin en önemli bakanlıklarından biridir.

Polonya ekonomisi güçlükler içinde

Polonya'nın revizyonist yönetimi, Papa'nın din afyonuna gereksinim duyacak kadar güç durumda. Ülke ekonomisi büyük bir bunalım içinde. Polonya'nın yalnızca batıya olan borçları 15 milyar doları aşmış bulunmaktadır. Bu yıl içinde kapitalist batı ülkelerinden alınan borç karşılığında 4 milyar dolar ödenmesi gerekiyor. Aynı şekilde Polonya ekonomisi yine yalnızca batıyla yaptığı ticaretten her yıl ortalama 2,5 milyar dolar açık veriyor.

Polonya yönetimi bütün bu sonuçlara rağmen,batıdan kredi almaya devam edeceklerini açıklıyor. Amerikan Chase Manhattan Bankası bu yıl ülkenin bakır üretimine büyük yatırımlar yapmıştır. Polonya ekonomisi hem Sovyetlerin hem de batılı emperyalistlerin denetimi altında tutulmaktadır.

Polonya tarımı da halkın gereksinimlerini karşılayacak durumdan uzaktır. Bütün yiyecek maddelerinde darlık vardır. Ülkede et bulmak hemen hemen imkansızdır. Tarım üretimindeki bu kötü durum, bütünüyle üretimin kapitalist niteliğinden kaynaklanmaktadır.Polonya'da tarıma elverişli toprakların % 90'dan fazlası kiliseye, büyük toprak sahiplerine, ve küçük üreticilere aittir. Toprakların % 10'unu oluşturan devlet çiftlikleri de kapitalist pazara göre üretim yapmaktadır.

Revizyonist Gierek yönetimi, tıpkı 1970 ve 1976'da olduğu gibi yiyecek maddeleri yokluğundan, konut sorunundan ve pahalılıktan dolayı emekçi sınıfların yeni bir ayaklanmaya kalkışacağından korkmaktadır.

Vatikan kilisesi her zaman faşizmin yanında oldu

Papa II. Paul'un Polonya gezisi sırasında en şaşalı gösterisi Nazilerin milyonlarca yahudi, ilerici ve komünisti yakarak öldürdükleri Auswitchz toplama kampını ziyareti oldu. Toplama kampında bir dini toplantı da düzenleyen Papa, İkinci Emperyalist Savaşın ve Nazilerin yaptıkları kötülükler üzerinde de durdu.

Oysa Vatikan Kilisesi, faşizm ortaya çıktığından bu yana her eylemi ile bu gerici zulüm ve sömürü düzeninin safında yer almıştır.

İtalya'da faşist partinin iktidara geçişi Vatikan Kilisesinin yardımlarıyla gerçekleştirildi. 1929'da Vatikan Kilisesi ile Mussolini arasında imzalanan bir anlaşmayla bu işbirliği daha da güçlendirildi.

Almanya'da da faşizm, kiliseden büyük destek gördü. Almanya'da her pazar papazlar vaazlarında Nazizmin üstünlüklerinden söz ediyorlardı. Naziler, Polonya'yı işgal ettiklerinde ise şimdiki Papa'nın da bir üyesi olduğu Polonya Katolik Kilisesi, işgalcileri, "kendilerini komünist tehlikesinden koruyacak kurtarıcılar olarak" karşıladılar. İşte bu "kurtarıcılar" Polonya topraklarında içinde Auswitchz'in de bulunduğu yüzlerce toplama kampı kurdular. Auswitchz'de günde 6000 kişi yakılarak öldürülüyordu. Bu kampta imha edilen komünistlerin, ilericilerin, yahudi ve çingenelerin sayısı savaş sonuna kadar 4 milyonu geçti.

İspanyol faşizmi "Falanjizmin", Vatikan'ın bir kolu olan İspanyol Katolik Kilisesi ile bağı diğer ülkelerdekinden çok daha güçlü oldu. İspanyol faşizminin teorisyeni Gil Robles bile,bir katolik papazıydı. Rahiplerin çoğunluğu, faşizmin açıktan destekçileriydi. Hatta İspanyol Katolik Kilisesi, Cumhuriyetçilere karşı başlatılan faşist ayaklanmanın en önünde yürüdü. Ve İspanyol Katolik Kilisesi, üç yıl içinde 1 milyon Cumhuriyetçinin öldürülmesi, 600 bin kişinin ülke dışına sürülmesi pahasına yeniden köylülerin ellerinden topraklarını geri aldı.

İşte Papa'nın hümanizm gösterisi ardında bu gerçekler yatıyor.

Bugünkü buhranın sorumlusu emperyalizm ve komprador-feodal düzendir

Aylardır bir heyyula dolaşıyor ortalıkta. Adı, gazete manşetlerinden inmiyor. Adı en ücra köydeki insanların dilinde dolaşıyor. Soframızdaki ekmeğin fiyatından, buğdayın, pamuğun fiyatına, alacağımız ücretten ne kadar vergi ödeyeceğimize kadar her şeyi o tespit ediyor. İçine düşülen bunalımdan bizi kurtarmak için can atan koca koca dost ve müttefikimiz devletler onun bir işaretiyle yardımlarını durdurmak zorunda kalıyorlar. Binlerce işçiyi köle gibi, yarı aç, yarı tok çalıştıran, istedikleri zaman hükümetler kurup, hükümetler deviren koskoca Türk Silahlı Kuvvetleriyle satranç oynar gibi oynayan büyük burjuvalarımız, bütün umutlarını onun yeşil ışığına bağlamış bekliyorlar. Halkçı, demokrasi havarisi, Amerika'dan bile gölge etmemesinden başka bir şey istemeyecek kadar büyük anti-emperyalist olan hükümetimiz onun önünde diz çökmüş, geleceğini onun bir evet ya da hayırına bağlamıştır. Devrimciliği kimselere bırakmayan yazar-çizer takımımız, onun adını yarı korku yarı saygıyla anar olmuşlardır. Nedir bu düzenin güçlü devlerini ve yardakçılarını bir bir önünde diz çöktüren kuruluş? Elbette IMF.

Aylardır, basını, TRT'yi, hükümeti ve tüm siyasileri meşgul eden IMF ve onun koşulları, öylesine bir mizansen içinde sunuluyor ki, herkesin kafasında Amerika'dan, Japonya'ya, İsviçre'den, Almanya'ya kadar, tüm emperyalistlerden bağımsız, nereden aldığı belli olmayan elinin altına tüm dünyanın dolar, mark, yen vb ne kadar döviz varsa hepsini toplamış, eğer onun koşullarına boyun eğilmezse Türkiye'ye beş para vermeyecek. O, döviz vermeyince de hepimiz, açlıktan, soğuktan öleceğiz.

Aylardan beri sahnelenen oyun böyle bir anlayışın temeline oturtulmuş, Bütün egemen sınıf temsilcisi siyasetçiler, bilim adamları, yazarları ve yardakçıları sorunu böylesine tepetaklak ederek emekçi sınıflara sunmak ve bu temel üstünde bir kamuoyu oluşturmakta kendileri açısından büyük bir fayda umuyorlar.

Bu soygun ve zulüm düzeninin gerçek sahibi komprador burjuvazi, toprak ağaları, bunların siyasi partileri ve onlarla kader birliği etmiş başta hükümet olmak üzere her soydan reformcu ve revizyonist, emekçi sınıflar karşısına böyle bir senaryoyla çıkarak bir taşla iki kuş birden vurmayı amaçlamaktadır.

Bütün bu toz-duman içinde gözlerden gizlenmeye çalışılan birinci gerçek: IMF'nin ne olduğudur. IMF, bütün emperyalist devletlerden bağımsız bir kuruluş olarak gösterilerek, arkasındaki büyük soyguncu emperyalistlerin gizlenmesidir. Yapılan zamların, düşük tutulacak taban fiyatlarının ve işçi ücretlerinin, emperyalistlere daha da artacak bağımlılığın sorumlusu olarak sözde "bağımsız" bir finans kurumundan başka bir şey olmayan IMF gösterilecek. IMF koşullarından dolayı emekçi sınıflar sırtına vurulacak her yükün nedeni olarak, büyük emperyalist devletlerin bile sözünü dinlemeyen IMF sorumlu tutulacaktır. Böylece de, bugünkü buhranın baş sorumlusu, komprador-feodal düzenin baş destekçisi, dahası kendi koşullarını IMF aracılığı ile dayatan bütün dünyada soygunun, talanın, savaşların kaynağı emperyalist devletler ve emperyalizm gözlerden saklanacaktır. Oysa açık bir gerçektir ki, IMF'nin gücü gerçekte, bütün pazarlıklarda ya perde arkasında kalan ya da aracı rolüne soyunan emperyalist devletlerden, bizzat emperyalist sistemden gelmektedir. Elinin altında tuttuğu dövizlerden bu ülkelerin paralarıdır. Ve "yeşil ışıklı" açılan krediler, emperyalizmin sermaye ihracı biçimlerinden birisinden başka bir şey değildir.

Saklanmak istenen ikinci gerçek ise; zamların, kıtlığın, soygun ve zulmün gerçek sorumlusu olan komprador-feodal düzenin olduğu gerçeğidir. Başta hükümet olmak üzere bütün reformcu ve revizyonist takımı bugünkü duruma, geçmiş MC hükümetlerinin savurganlığını, ekonomiyi bir enkaz haline getirmelerini gerekçe gösterip faşist politikacıları sorumlu tutmaktadır. Büyük burjuvazi ve toprak ağaları ise, hem MC hükümetlerini, hem de bugünkü hükümeti buhranın sorumlusu olarak gösterip "hür ve demokratik parlamenter düzen"i ve kendilerini temize çıkarmaya çalışmaktadırlar.

Açıkça görüldüğü gibi, egemen sınıflar ve onların yardakçıları, bilinçli bir biçimde, yukardaki her iki durumda da sistemin sorumluluğunu gözardı ederek, şu veya bu kurumu, şu veya bu partiyi gerçek sorumlu olarak göstermeye, sömürünün, zulmün, buhranın gerçek kaynağı olan emperyalizm ve onun bir parçası olan komprador-feodal düzeni aklamaya çalışmaktadırlar. Oysa sorun, şu veya bu partinin iktidarda bulunuyor olması, şu veya bu şartla bir emperyalist finans kurumundan kredi alınıyor olmasının ötesinde düzen sorunudur. Ve emperyalist sistem içinde kalındıkça, komprador-feodal düzen tasfiye edilmedikçe buhranlar, soygun ve zulüm kaçınılmaz olacaktır.

Enflasyon ve işsizlik bilinmiyor

Arnavutluk emekçilerinin ekonomik durumu

Bütün kapitalist ve revizyonist ülkeler ekonomik buhranın kıskacında fiyat artışları ile, işsizlik, karaborsa ile çalkalanırken ve kuyruklar her geçen gün daha da uzayıp giderken, Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyeti'nde bu 'ekonomik sıkıntı'ların adını bile duyamazsınız. Çünkü orada sömürü ve soygun bütünüyle ortadan kaldırılmıştır ve ekonomi ve siyasete Arnavutluk halkının ve işçi sınıfının öncüsü Enver Hoca yoldaşın önderliğindeki şanlı Arnavutluk Emek Partisi'nin devrimci çizgisi yol göstermektedir.

4 Mayıs 1979 tarihli ROTER MORGEN gazetesinde (Almanya Komünist Partisi/Marksist-Leninist'in yayın organı) Arnavutluk emekçilerinin ekonomik durumunu anlatan bir yazı yayınlandı. Bu yazının, konuya ilişkin bölümlerini aşağıya aktarıyoruz.

Fiyat artışı, kiraların yükselmesi, benzin karaborsası, vergi yükü, ihtiyarlık, hastalık ve işsizlik sigortası için muazzam bir oranda artan kesilmeler, enflasyon oranını karşılayamayan toplusözleşmeler, kitle halinde işsizlik, emeklilik kasasında iflas. Tüm bunlar ekonomik durumumuz ve emekçi halkın durumu üzerine düşündüğümüzde, aklımızdan geçmektedir.

Arnavut emekçilerinin ekonomik durumu

ENFLASYON VE İŞSİZLİK? -BİLİNMİYOR!

Bu yazımızda, kendi ekonomik durumlarına ilişkin onlara sorular yönelttiğimizde bizden daha farklı bir tepki gösterecek olan Avrupalı, evli ve bir çocuklu bir çifti tanıtmak istiyoruz. Vasilika ve Bashkim diya adlandıralım bu çifti. Onlar Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyeti vatandaşlarıdır.

EŞİT İŞE- EŞİT ÜCRET

Ükelerinde yeterince çocuk bahçesi ve kreş olduğundan her ikisi de rahatlıkla çalışabilmekte, Vasilike mutfağa bağlı kalmamaktadır. Vasilike 12 yıldır bir işletmede çalışmaktadır. O bu süre içersinde orta okulu bitirdi ve şimdi en yüksek dereceden maaş almaktadır. Ülkesinde eşit işe karşılık kadınların erkeklerden daha az ücret aldığı tek bir durum yoktur.

Vasilike oğlunu dünyaya getirirken hiç endişe duymadan hastaneye gidebiliyordu, çünkü o, vatanının dünyada çocuk ölüm oranının en düşük olduğu bir ülke olduğunu biliyordu. Yasal olarak güvence altına alınmış hamilelik ve haftalık izninin sona ermesinden sonra, Vasilika maaşından bir kuruş dahi kesilmeden çocuğunu emzirmek için 3-4 saatte bir işyerini terkedebiliyordu.

Kocası Bashkim'in ve Vasilika'nın gelecekten endişe duymaları için bir neden yoktur. Enflasyon ve işsizlik onları tehdit etmediği gibi ihtiyarlıkları da geniş kapsamlı bir emeklilik düzenlemesi ile bugünden maddi olarak güvence altına alınmıştır

BİR YA DA İKİ GÜNLÜK KAZANÇ EV KİRASINI KARŞILIYOR.

Fakat dönelim yine şu anki yaşamlarına: Yeni bir yerleşim semtinde oturuyorlar. Sevimli dairelerinin üç odası, banyosu, bir mutfağı ve bir balkonu vardır. Kiraya veren devlettir. Zaten ülkelerinde özel kişilerin kiraya ev verme olanakları yoktur ve hiç kimsenin kendi çıkarına ev kiralamak üzere ev satın almaya hakkı yoktur.

Kuzeyden güneye kadar ülkelerinin her yerinde kiralar aynı düzeydedir, Ev kirası-inanılacak gibi değil- bir iki günlük kazanca eşittir! Karı koca birlikte 1350Lek kazanıyorlar. Kreş her türlü bakım ücreti dahil 100 Lek'in biraz üstünde tutuyor. Aylık ev kirası ise 23 Lek. Özel harcamaları için kendilerine 1200 Lek kalıyor. Bu para ile yiyecek maddeleri, ev eşyası, kısacası, tüketim maddeleri kavramına dahil edilebilecek her türlü şeyi satın olayorlar.

VERGİLER KALDIRILDI

Onlar ne vergi ne de işsizlik sigortası için para ödüyorlar. (Çünkü işsizlik yoktur); onlar ne sağlık sigortası ne de emeklilik sigortası ödüyorlar. Her türlü „sosyal giderler devlet tarafından karşılanıyor. Talihsizlik eseri bir kaza ya da ağır hastalık sonucu kısmen ya da tamamen iş göremez hale gelirlerse, o zaman bu durumda da maddi olarak güvenlikleri sağlanmıştır. Vasilika işinin ağırlığına göre 45 ya da 55, Bashkim ise 50 ya da 60 yaşında emekliye ayrılacak.

Vasilika ya da Bashkim mesaiden sonra alış verişe çıktıklarında düşünülemeyecek derecede ucuz fiyatlarda yiyecek maddeleri ve yaşamları için gerekli olan diğer tüketim maddelerini bulabiliyorlar. Fiyat artışı kavramı pratik olarak onlara yabancıdır. Bu kelimeyi olsa olsa kapitalist ülkelere ilişkin hikaye ve haberlerden tanıyorlar.

Ülkelerinde 1944 yılından bu yana 14 kez büyük oranda fiyat indirimi oldu. Bugün en önemli tüketim maddelerinin % 85'i ülkede üretilmektedir. 1980 yılında bu oran %90 a ulaşacaktır. İthal edilen mallar devlet tarafından parasal olarak destekleniyor. Böylece bu malların fiyatlarının istikrarı korunabiliyor ve dünya pazarındaki iniş-çıkışlar bu malları etkilemiyor.

Karı koca, her ikisi de 1 Nisan 1976 tarihini gayet iyi anımsarlar, O gün Arnavutluk Emek Partisi Merkez Komitesi ve Bakanlar Kurulu ücret ve maaşlarla ilgili önemli kararlar almıştır.

MÜDÜRÜN ALDIĞI ÜCRET AZALTILIYOR

Bu karara göre müdürlerinin ve işletme ve idaredeki tüm yönetici memurların ücret ya da maaşları % 4 ile % 25 arasında azaltıldı. Aynı şekilde yüksekokul öğretmenlerinin maaşları % 14 ile % 22 arasında azaltıldı, akademik derece ve ünvanlar için ek ücretler yarı yarıya indirildi.

Bu olağanüstü kararın açıklamasında şöyle deniyor: "Büyük bir ideolojik ve siyaşal öneme sahip olan bu önlem, kadroları daha da devrimcileştirmeyi, onların yaşam düzeyini kitlelerin geneldüzeyine indirgemeyi, kariyerizmi önlemeyi, büro işlerine olan ilgiyi azaltmayı ve burjuva-revizyonist yozlaşmaya yol açabilecek tüm diğer olumsuzlukların yolunu kapatmayı amaçlamaktadır."

Bu karar ile dünyadaki zaten en düşük gelir farklılığı 1/2 düzeyine indirildi. Bu şekilde elde edilen paranın büyük bir kısmı kırsal alanlara aktarıldı. Tarım işçilerinin -ücretleri yükseltildi, sosyal güvenlikleri daha da artırıldı.

Merkez Komitesi ve Bakanlar Kurulu bu önleme ilişkin karar alırken özellikle geçmişte sosyalist olan Doğu Bloku ülkelerinin gelişmesini gözönünde bulunduruyordu. Bugün orada imtiyazlı bir sınıfın yine iktidarda olması ve kitlelerin emeğini sömürmesi, bir yanda basit işçilerin, öte yanda işletme yöneticilerinin, idarecilerinin, parti kadrolarının vb. arasındaki gelir farklılığının giderek büyümesinden de kaynaklanmaktadır.

HER ŞEYİN GÜVENCESİ- İŞÇİ İKTİDARI

Arnavutluk halkı işsizlik ve enflasyonun kaynağı olan ve bundan çıkar sağlayan kapitalistlerin ve toprak ağalarının sömürücü sınıfını yıktı. O günden bu yana Arnavut işçileri çalışmalarının meyvalarını bütünüyle kendileri toplamaktadırlar. Bu ürünler artık kapitalistlerin ceplerine inmemektedir. Arnavutluk'taki bugünkü refahın, Vaselika ve Bashkim'in mutlu ve her türlü maddi sorundan uzak bir biçimde yaşamalarının ana nedeni budur.

ECEVİT'İN CESARETİ

Teleksin bir ucu Paris'te, IMF ile Maliye Bakanlığı arasındaki görüşmelerin yapıldığı salona bağlı, diğer ucu Ankara'da Bakanlar Kurulu'nun toplantı yaptığı odanın yanındaki özel kalem bürosuna. Paris'teki salondan IMF, tek tek isteklerini sıralıyor. Bu istekler anında toplantı halinde bulunan bakanlara iletiliyor. Paris'ten gelen her istekten sonra Bakanlar Kurulu odasında birkaç dakikalık sessizlik, sonra bakanlar birbirlerinin gözüne bakarak istekleri kabul ettiklerine dair kafa sallıyorlar. Cevap yine aynı teleksle Paris'e gönderiliyor. Ve IMF'nin dayattığı isteklerin son noktası kabul edilene kadar aynı iş birçok kez tekrarlanıyor.

İşte emperyalizmin pençelerinin ülkemize daha sıkı geçirmesini sağlayan 11 Haziran Anlaşması bu şartlar altında imzalandı. Bütün Türkiye halkının yaşamını etkileyecek olan olağanüstü yükseklikteki devalüasyon, zam, tarım ürünlerinin taban fiyatları, işçi ve memur ücretleri konularındaki kararlar böyle alındı. Bir yanda her şeyi kendi çıkarlarına göre belirleyen emperyalist akbabalar karar verdiler. Öte yanda bu kararları Türkiye'de uygulayacak olan hükümet üyeleri kafa salladılar.

İçindeki hükümlerle ve imzalanmış biçimi ile Türkiye tarihinde kara bir leke olarak kalacak bu anlaşmayı bugüne kadar "halkın umudu" yaftası ve anti-emperyalizm yaygaraları ile ortalıkta dolaşan CHP hükümeti imzaladı.

IMF ile yapılan bu son anlaşma, CHP balonunun da artık bir daha hiç şişemeyecek bir biçimde söndürmüş bulunuyor. Halkın umudu olma iddiasıyla iktidar sandalyesine oturan CHP, bu son anlaşma ile kendinden önceki bütün siyasi iktidarlar gibi emperyalizme teslimiyet yolunu izlediğini gösterdi. O yol ki Bayarların, Mendereslerin, Demirellerin ülkeyi her geçen gün daha sıkı bir biçimde emperyalizmin pençeleri altına atmıştır. O yol ki saçı bitmemiş yetimi emperyalistlere borçlu kılmıştır. O yol ki Türkiye'yi 2,5 milyon işsiz, % 80'lik bir enflasyon oranı, bütün temel tüketim maddelerinde darlık, milyonlarca küçük üretici ve esnafın iflasıyla sonuçlanmıştır.

Ecevit, Bakanlar Kurulu toplantısından sonra devalüasyon kararlarını açıklarken bir de "hükümetin çok cesur kararlar aldığından" söz etmektedir. Ecevit'in sözünü ettiği cesaret, işçi sınıfını ve emekçileri zamlar, pahalılık, işsizlik altında ezme cesaretidir. IMF'ye, emperyalist akbabalara, egemen sınıflara uşaklıkta cesarettir.

Türkiye komünistlerinin Ecevit ve CHP hükümeti konusunda yıllar önce yaptıkları tespitler bugün tek tek doğrulanmıştır. 18 aylık son CHP hükümeti bu süre içinde halkın yararına olacak tek bir adım dahi atmış değildir. CHP'nin ne faşizme, ne de emperyalist sömürüye karşı bir alternatif olmadığı artık anlaşılmıştır. Halkla halkın düşmanları arasında bir ortayol olmadığı bir kez daha doğrulanmıştır. Halkın umudu olacak tek güç halkın kendi güçlü kollarıdır.

Halkın boş laflara karnı tok

Ecevit, sık sık bugün yaşanılan ekonomik buhranın günahının ülkenin emperyalizme bağımlı yarı-feodal düzeninde, bu düzenin yaşamasına hizmet eden kendi siyasetinde değil de, petrol fiyatlarının dünya çapındaki artışında olduğunu iddia ediyor. Peki, Ecevit hükümeti, petrol tüketimini kısmak için hangi köklü tedbirleri alıyor?

Bugün Türkiye'nin ithal ettiği petrolün % 40'ı ulaştırma kesiminde kullanılıyor. Bu miktarın aşağı-yukarı % 75'ini ise özel araçlar tüketiyor. Ülkenin hiçbir yerinde doğru dürüst kamu ulaştırma araçları yokken, 600 bine yakın özel binek arabası yolları dolduruyor.

Muratlar, Renaultlar, Anadollar, hatta yollarda sık sık görülen tank gibi Amerikan ve Avrupa arabaları her yıl milyarlarca dolarlık benzini, daha doğrusu hükümetin sık sık yokluğundan şikayet ettiği dövizi yakıp, dumanını havaya savuruyorlar. Hükümet neden bu özel binek arabalarının üretimini kısacak veya durduracak önlemler almıyor? Almıyor, çünkü bunları üreten fabrikaların sahipleri bütün siyasi iktidarlar gibi Ecevit'in de ağababaları; Koçlar, Sabancılar, omuzu kalabalık generallerin OYAK'ları.

Bu üç otomativ endüstrisi, yalnızca 1975 yılı içinde 10 milyar liralık satış yapmışlar. Kârlarının üzerine kâr koymuşlar. Varsın döviz olmasın, varsın petrol fiyatları artsın. yeter ki Koçların, Sabancıların, omuzu kalabalık generallerin kârları azalmasın.

Bu fabrikalar bu döviz kıtlığında 1979'da yine dışardan otomobillerin parçalarını ithal edip, Türkiye'de 100 binden fazla araba imal edecekler. Komprador patronlar yine bu yıl yurt dışından 25 binden fazla Amerikan ve Avrupa arabası getirecek. Ve Ecevit bize yine ekonomik bunalımın petrol fiyatlarındaki büyük artıştan kaynaklandığına dair nutuklar çekecek.

Ekonomik buhran kaderimiz mi?

Cebimizdeki paranın kaç kuruş olacağına bile onlar masa başlarında karar veriyor. Sonra da bu sizin kaderiniz diyorlar.

Ekonomik bunalım, enflasyon, pahalılık, işsizlik, devalüasyon, tüketim mallarında kıtlık, bütün bunlar kader mi? Dünyanın başka yerlerinde yaşanan olaylar bunun insanlık için, emekçiler için bir kader olmadığını gösteriyor. Bütün kapitalist dünyayı sarsan 1929 büyük ekonomik buhran dönemini ele alalım. 1929'dan 1933'e kadar süren buhran döneminde Amerika'da, Avrupa ve Japonya'da bütün sanayi ve tarım üretimi yarıdan fazla düşmüş, işsizlik oranı % 25'e varmıştı. Dünyanın en zengin ülkeleri olarak bilinen bu ülkelerde insanlar bir dilim ekmeğe bile muhtaç hale gelmişlerdi.

O yıllarda bütün dünyayı kıskacı içine almış olan bu buhrandan etkilenmeyen tek bir ülke vardı: Dünyanın ilk ve tek sosyalist ülkesi, Sovyetler Birliği. Kapitalist dünyada üretim hızla düşerken, Sovyetler Birliği % 14 gibi çok büyük bir kalkınma hızıyla üretimini ve milli gelirini artırıyordu. 150 milyonluk ülkede tek bir işsiz bile gözükmüyordu.

Bugün bütün kapitalist ve revizyonist ülkeler yine ekonomik buhranın kıskacında fiyat artışları, işsizlik, karaborsa ile çalkalanıyor; temel tüketim maddeleri için dükkanların önündeki kuyruklar uzayıp gidiyor. Buhran Türkiye gibi emperyalizmin güdümündeki ülkelerde daha yıkıcı etkiler yapıyor. Bütün emperyalist-kapitalist dünyanın buhranından doğan yükler Türkiye gibi ülkelerin sırtına, bu ülkelerin emekçilerinin sırtına bindiriliyor.

Ama yine dünyada bu buhrandan etkilenmeden duran, tersine bütün halkın refahını geliştiren ve ülke ekonomisini hızla güçlendiren başka bir ülke bulunuyor: Sosyalist Arnavutluk. Burada ne ekonomik sıkıntıdan, ne pahalılıktan, ne de işsizlikten eser var. Çünkü Sosyalist Arnavutluk'ta bütün kötülüklerin kaynağı olan emperyalist sömürü, kapitalist soygun düzeni ortadan kaldırılmıştır. Orada ülkenin efendisi patronlar, toprak ağaları, emperyalist akbabalar, IMF'ler değil, Arnavutluk'ta ne sömürücü dış kredilere, ne de soyguncu emperyalist örgütlere ihtiyaç var.

O halde işsizlik, pahalılık bizim alnımıza yazılmış bir yazı değil. Bu kaderi değiştirmenin yolu bu sömürü ve zulüm düzenini değiştirmekten geçiyor. Emperyalistlerin komprador patronların, çizmeli kamçılı toprak beylerinin efendisi olduğu Türkiye'nin yerine, işçilerin, köylülerin, bütün emekçilerin efendisi olduğu Türkiye'yi yaratmak gerekiyor; Bağımsız ve Demokratik Türkiyeyi.

Bütün halkın efendisi olduğu halk demokrasinde, ne IMF'ye, ne sömürücü dış kredilere, ne soyguncu patronlara, ne de zalim ağalara ihtiyacımız olacak. Ve o günler geldiğinde işsizlik, pahalılık, devalüasyon, enflasyon hepsi bir daha doğmamak üzere mezara gömülecek.

Petkim-İş'te devrimci muhalefet yükseliyor

● Petkim-İş'in başına çöreklenen sosyal-faşist ağalar şubeleri feshediyor, patronla işbirliği içinde temsilcilikleri görevden alıyor.

Geçtiğimiz aylarda yapılan, reformcu ve revizyonist sendika ağalarının delege oyunları, hile ve zor yarışı ile geçen Petkim-İş Kongresi sonucu sendikayı ele geçiren revizyonist ağalar, kongrede yaptıkları zorbalıkları yönetim fesihleriyle devam ettirirken, bir yandan da patronlarla anlaşarak, işçiler tarafından seçilmiş temsilcilikleri birer birer feshetmekte, yerlerine kendi adamlarını atamaktadırlar.

Petkim-İş üyesi 9000 işçinin sadece 2500 - 3000 kadarının seçtiği delegelerin oyunu almalarına rağmen, reformcu ağalar, M. Akıncı ve Mehmet Kılınç'ın koltuklarını korumak için giriştiği delege oyunlarından ve adayları sosyal-faşist Mustafa Karadayı'nın demokrat görünümde muhalefetin başına geçmesi ve son güne kadar gerçek kimliğini saklamasından da yararlanarak Petkim-İş'i ele geçiren revizyonist ağalar, şimdi de şube ve temsilcilik fesihleriyle Petkim-İş üyesi işçileri denetimleri altına almaya, daha şimdiden yükselmeye başlayan muhalefeti ezmeye çalışmaktadırlar.

REVİZYONİST AĞALAR MUHALİF ŞUBELERİ FESHEDİYOR, KENDİLERİNDEN OLMAYAN TEMSİLCİLERİ PATRONLA ANLAŞARAK İŞTEN ATTIRIYOR

Lafta "demokrasiyi", "tabanın söz ve karar sahip"liğini kimselere bırakmayan revizyonist ağalar, Mayıs ortalarında işverenlere gönderdikleri bir yazıda Yürütme Kurulunun listesini patronlara bildirerek "bundan böyle kendilerinden başka kimseyle muhatap olmamalarını" bildirmişlerdir. Bu yazıyı alan patronlar, işyeri temsilcilerini çağırarak keyifle bu yazıyı temsilcilere göstermiş ve artık kendilerini tanımadıklarını söylemişlerdir.

Revizyonist ağaların yaptıkları bundan ibaret de değildir. Daha yönetime geldiklerinin ikinci günü adam atmaya, şube ve temsilcilikleri feshe, seçilen temsilcileri tanımamaya başlamışlardır.

- Seçimler sonrasında "ben bu yönetimle çalışmam" diyerek istifa eden İstanbul I nolu Şube Başkanı yerine kendi uşaklarını atamışlar, daha sonra yapılan seçimlerde kendi adamları seçilemeyince, seçimleri geçersiz sayarak kendi taraftarları birini "daimi" başkan olarak atamışlardır.
- Kartal bölgesinde, işçilerin hiç tanımadığı, sendikanın ücretli personelinden bir İGD'liyi şube başkanlığına atamışlardır.
- Roche ilaç fabrikasında bir aylık sendika üyesi Cemalettin adında bir İGD'liyi organizatör olarak İstanbul 2 nolu şubeye atamışlardır.
- Bilim İlaç Fabrikasındaki temsilcileri gerekçe göstermeden görevden almışlar, yerlerine İGD'lileri atamışlardır. Burada baş temsilci olarak atadıkları Yusuf Tekeli daha önce iki kere seçimlere katılmış, her ikisinde de büyük farkla kaybetmişti.
- Fako işyerinden Metin Altınışık'ın işyeri temsilciliği ve 2 nolu şube sekreterliği hiçbir gerekçe gösterilmeden feshedilmiştir.
- Pfizer işyerinde, baskı, tehdit ve çeşitli tertiplerle kendi adaylarını seçtirmişlerdir.
- Mersin Soda'da, işçiler ile işveren arasındaki bir anlaşmazlıkta mahkemeye gidilmiş, sendika ağaları bilinçli olarak mahkemeye avukatları göndermeyerek davanın işçiler aleyhine sonuçlanmasını sağlamışlardır.

PETKİM-İŞ ÜYESİ İŞÇİLER, SOSYAL-FAŞİST AĞALARIN BASKILARINA BOYUN EĞMİYORLAR

Daha revizyonist sendika ağaları, hile ve delege oyunları ile yönetimi alır almaz, Petkim-İş tabanında büyük bir hoşnutsuzluk başgöstermiş, bütün işyerlerinde yeni yönetime karşı muhalefet başlamıştır. Tabanda başgösteren hoşnutsuzluğu bastırmak ve gelecekteki, fesih ve işten attırmalarına gerekçe hazırlamaya çalışan sendika ağaları, 24.5.1979 tarihli bildirilerinde, muhalefetten şikayet ederek şunları söylüyorlar: "Daha seçileli bir ay olmuş ve görevlerine tam anlamıyla girişememiş(!) yöneticilerin hangi icraatlarını beğenmiyorlar".

Ama bu ağa takımı bir şeyi unutuyor. Bugün Petkim-İş'in başına gelenleri işçiler yeni tanımıyor. Bunlar geçmişte, şube yönetimlerinde ve işyerlerinde işçi düşmanlığı ve patron uşaklığında yarışan, tavırları ve yaşantılarıyla işçi sınıfından kopmuş sınıfdışı unsurlardır. Bunun içindir ki, bugün Petkim-İş üyesi işçiler şunu söylüyorlar: "Bugün Petkim-İş'in başına geçenleri: Mustafa Karadayı'yı, Adil Şimşek'i, A. Kadir Güler'i, Eşref Okumuş ve Kamil Deriner'i çok yakından tanıyoruz. Bunların geçmişte bulundukları şube paralarını pavyonlarda, meyhanelerde nasıl yediklerini, esrarcılıktan, hapçılığa kadar her türlü yozlaşmanın içinde olduklarını yakından biliyoruz."

PETKİM'DE DEVRİMCİ SENDİKA MUHALEFETİ GÜÇLENİYOR

Geçmişte reformcu sendika ağalarını ve bugün de revizyonist sendika ağalarının ne mal olduğunu gören işçiler, şimdi, her soydan sendika ağasının dilinde, "işçi hakları", "devrimcilik", "sosyalizm", "tabanın söz ve karar sahipliği" gibi sözlerin, işçilerin kandırılması, mücadelenin yolundan çıkarılması için kullanılan sözcükler olduğunu gerçekte ise, bunların, ne devrimcilikle, ne sosyalizmle, ne de işçi hakları ve tabanın söz ve karar sahipliği ile uzak yakın bir ilgileri olmadığını anlıyorlar. Bunu kendi öz deneyiyle kavramaya başlayan işçiler, devrimci işçilerin savunduğu sınıf sendikacılığı çizgisine daha çok ilgi duyuyor ve DSM'ler etrafında birleşmeye yöneliyorlar.

Hiç kuşkusuz bu yöneliş tek devrimci seçenektir ve bu yolda yüründüğü, Petkim üyesi işçilerin tek devrimci sendikal mücadele örgütü olan DSM'lerde birleşildiği ölçüde her soydan sendika ağasını altetmek ve burjuvaziyi yenilgiye uğratmak mümkün olacaktır.

ANTALYA-MANAVGAT-OYMAPINAR BARAJI işçilerinin grevi ikinci ayında her geçen gün daha da güçlenerek devam ediyor. Haklarını alıncaya kadar da sürecek.

Faşistlerin ve patronun bütün baskı ve saldırılarına rağmen

Oymapınar Barajı işçilerinin grevi 2. ayında daha da güçlenerek sürüyor

Oymapınar Barajı İnşaatında çalışan 1100 işçiden 800'ünün sürdürdükleri grev, patronun ve faşistlerin grevi kırma çabalarına, giriştikleri saldırılara rağmen başarıyla sürmekte, faşistlerin geçici bir süre de olsa etkiledikleri işçiler her geçen gün artan sayılarda, faşistlerden koparak grevcilere katılmaktadır.

Daha grev başlar başlamaz faşistler, grevi kırmak için, Kürt-Türk, yerli-yabancı işçi ayrımına girişmişler, bundan bir şey çıkaramayacağını anlayınca, bu sefer de grevin yasal olmadığı yaygarasını koparmışlardır. Başlangıçta bu demagoji etkili olmuşsa da, gün geçtikçe faşist demagojinin etkinliği kırılmış, işe giden işçiler de grevcilere katılmaya başlamışlardır.

SALDIRGANLAR, MHP'Lİ HASAN FEMHİ BOZTEPE'NİN MOTELİNDE BARINIYORLAR

Bütün çabalarına rağmen işçilerin birliğinin her geçen gün güçlenmesi karşısında, grevi demagoji ve yalanla kıramayacaklarını anlayan, her geçen gün işçilerden tecrit olan faşistler, grevci işçilerin evlerine ve grev arabasına saldırmaya başlamışlar, birçok işçinin evinin camlarını kırmışlar, grev arabasını parçalamışlardır.

Ancak işçilerin kararlı bir biçimde direnişiyle karşılaşan saldırganlar, 5 yaralı vererek Side'de MHP milletvekili adayı Hasan Fehmi Boztepe'nin Moteline çekilmişler, şimdi orada yeni saldırı hazırlıkları yapmaktadırlar.

SALDIRILARI BİNBAŞI - H.F.BOZTEPE-PAWLOS ÜÇLÜSÜ DÜZENLİYOR

Grev yerindeki jandarma birliği komutanı, grev gözcülerine küfredip, saldırarak işçileri provokasyona getirmeye çalışmakta, ancak işçilerin çabaları ve demokrat askerlerin, binbaşının emirlerine uymamaları bu çabaları boşa çıkarmakta, her geçen gün jandarmalar da gerçekleri daha iyi görerek işçileri desteklemeye yönelmektedirler.

Binbaşı, H.F. Boztepe, Alman işveren Pawlos ve yandaşlarının grevi kırma çabalarının boşa çıkması, bu işçi düşmanı üçlüyü başka yöntemler aramaya itmiştir. Şimdi onlar, kirada oturan işçilerin kiralarını yükseltmeye, özellikle Kürt işçileri, evlerinden atmaya çalışmaktadırlar.

OYMAPINAR BARAJI inşaat işçileri kürt-türk, yerli-yabancı işçiler faşistlere ve patrona karşı birleşmiş, patronun oyunlarını bozarak, faşistlerin saldırılarını püskürterek mücadelelerini sürdürüyorlar.

İŞÇİLERİN BİRLİĞİ, FAŞİSTLERİN VE PATRONLARIN TUZAKLARINI PARÇALAYACAKTIR

Faşistlerin ve patronun saldırılarını püskürten, kurdukları tuzakları birer birer bozarak, her geçen gün işçilerin birlik ve beraberlik içinde daha büyük bir güçle grevlerini sürdüren Antalya-Manavgat-Oymapınar Barajı işçileri, gazetemize gönderdikleri mektupda, bütün oyunlara ve saldırılara rağmen mücadelelerini sürdüreceklerini belirttikten sonra şöyle diyorlar: *"Grev, bize birlik olunca işçilerin yenilmezliğini, Kürt-Türk, yerli-yabancı bütün işçilerin kardeşliğini, bütün işçilerin düşmanlarının kapitalizm olduğunu öğretti"*. İşçiler haklarını alıncaya kadar mücadelelerini sürdüreceklerini söylüyorlar.

İşten atılmalara son verilmeli, atılan bütün işçiler işe alınmalıdır

Berec'de 280 işçi işten atıldı

4.6.1979 günü İstanbul Bereç Pil ve Batarya Fabrikasında çalışan 280 işçi "hammadde olmadığı" gerekçesiyle işten atıldı. Büyük bir kısmı yıllık izne çıkmış olan işçilerin, çıkış belgeleri patron tarafından postayla evlerine gönderildi.

Bunun üzerine işçiler toplu olarak fabrikaya gittiler. Fabrikaya girmek isteyen işçilerin, fabrikaya girişleri engellendi. Sözde işçi temsilcileri, işçilerin karşısında yer alarak patronun hizmetinde olduklarını açıkça gösterdiler. İşçilere "tazminatınızı alıp gidin" şeklinde "yol gösteren" temsilcilerin bu tavrı işçilerin sert tepkisiyle karşılaştı.

5 ve 6 Haziran günlerinde de toplu olarak fabrikaya gidildi. Telaşa kapılan patron, polis ve jandarma çağırarak işçilerin direnişini bastırmaya çalıştı. Ancak işçiler kararlıca direndiler. Direnme karşısında polis ve jandarma geriledi.

Patron, işçilerin kararlı olduklarını ve geri adım atmayacaklarını görünce gerilemek zorunda kaldı ve işçileri "asgari ücret üzerinden yeniden işe alacağını" belirtti. Patron, böylece işçileri hangi gerekçe ile işten çıkardığını da istemeden açıklamak zorunda kaldı. Toplusözleşme döneminin yaklaşması ile işçilere 96 liralık bir ücret zammı ödemek zorunda kalan patron, bundan kurtulmak için işçileri işten çıkarmıştı ve bunu "hammadde olmadığı" yalanıyla gizlemeye çalışıyordu.

Haklarını gasbettirmeme kararında olan Bereç işçileri, patronun bu oyununa gelmeyeceklerini belirterek eski hakları geçerli olmak kaydıyla yeniden işe alınıncaya kadar mücadele edeceklerini patronun yüzüne haykırdılar.

SENDİKA AĞALARI PATRONUN YANINDA YER ALDI

İşçiler, durumlarını görüşmek düşüncesiyle üye oldukları Petrol-İş'e gittiler. Petrol-İş'in sendika ağaları, işçilere hiç bir yardımda bulunamayacaklarını söyleyerek "durumdan üzüntü duyduklarını" belirttiler. İşçilerin zorlaması sonucu sendika ağaları, patronla daha önce işten atma konusunda anlaştıklarını itiraf etmek zorunda kaldılar. İyice köşeye sıkışan Petrol-İş'in sendika ağaları, işçileri sendikadan kovmaya çalıştılar. Bunun üzerine işçiler hep birlikte "siz kimi, nereden kovuyorsunuz, asıl defolup gitmesi gerekenler siz ikiyüzlü patron uşağı sendika ağalarısınız" diyerek, "Kahrolsun Sendika Ağaları", sloganları ile sendikadan ayrıldılar. İşçiler, somut olarak sendika ağalarının patronların hizmetindeki işçi düşmanları olduklarını gördüler.

İşçiler konuyla ilgili olarak yaptıkları basın toplantısında patron ve sendika ağalarının işçi düşmanı olduklarını belirterek şunları söylediler:

"Bereç Pil ve Batarya Fabrikası işvereni, 280 işçiyi kapı önüne bırakırken gerekçe olarak hammadde yokluğunu göstermektedir... İşveren hammadde yokluğuna kendi kendine karar vermiştir. 280 işçiyi açlığa ve işsizliğe iten işveren, bunu toplu iş sözleşmesinin tensikatlarla ilgili maddesini de çiğneyerek yapmıştır... Daha sonra toplu olarak işyerinde yetkili olan Petrol-İş Sendikası merkezine gittik. Genel Başkan ve Sekreter verdikleri cevaplarında bize yardım yapamayacaklarını, üzüntü duyduklarını belirttiler... Sendikacılar haklarımıza sahip çıkmayacaklarını ifade ederek 3-4 ay önce işçilerin işten atılması konusunda patronla anlaştıklarını itiraf ettiler. Bunun üzerine sendika ağalarının yüzünü daha iyi gören bizler "Kahrolsun Sendika Ağaları" sloganıyla sendikadan ayrıldık... Biz Bereç işçileri olarak yeniden işe alınıncaya ve haklarımızı alıncaya kadar direnmeye kararlıyız."

İsdemir'de 4 işçi işten atıldı

İSDEMİR'de Yüksek Fırınlar Ünitesinde çalışan 4 işçi işten atıldı.

Bu dört işçi, bir süre önce doktora çıkarak, "yüksek fırın önünde çalışamaz" raporu almışlardı. Ve işçilerden biri ciğerlerinden, biri kalbinden, biri midesinden, diğeri ise cilt hastası idi. Bu işçilerin yüksek fırınlar önü gibi ağır bir işten alınıp, daha hafif bir işe verilmesi gerekirken, durumu fırsat bilen patron, işçileri kapı dışarı etmiştir. Atılan işçilerden biri Maden-İş, üçü de Çelik-İş üyesidir ve her iki sendikanın ağaları da işten atılmalara karşı çıkmamıştır.

● FAŞİST VE SOSYAL-FAŞİST SENDİKA AĞALARI KARARI ONAYLADI.

Maden-İş'in sosyal-faşist yönetimi, işten atılan dört işçiden 3'ünün Çelik-İş üyesi olduğuna dayanarak, devrimcilerin de atılabileceğini öne sürdü. Hatta, daha da ileri giderek, "faşistler işten atılırken % 10 da devrimcilerin atılacağı" şeklinde, bugünkü hükümet döneminde yapılan işçi kıyımlarını formülleştirmeye gitti ve işvereni desteklediğini açıkladı.

Çelik-İş'in faşist yönetimi de kendi sendikasına oy veren işçilere dahi sahip çıkamayacağını kanıtlayarak, işten atılmanın doğal olduğunu belirtti.

İşçi düşmanı sendika ağaları, yüzlerindeki maskeye dahi önem vermeyeceklerini, aynı noktada birleşerek sergilediler.

ORTAYOLCULAR REVİZYONİST SENDİKA AĞALARININ YEDEĞİNDE

DY ve DHB, 4 işçinin işten atılması karşısında siyasetlerinden yansıyan bir kararsızlık örneği verdiler. Bir kere daha revizyonist ve reformcu sendikacılığın kırması bir sendikacılık anlayışını savunduklarını açıkça sergilediler. DY, işten atılan işçilerin üçünü Çelik-İş üyesi "faşistler" olduğunu söyleyerek, bunların işten çıkarılmasının haklılık payı taşıdığını(!) söyledi. DHB ise, atılan işçilerden birinin kendi taraftarı olmasına rağmen, işten atılmalara karşı çıkmadı. Dil ucuyla işten atılmalara karşı olduklarını söylemekle birlikte, kararsız ve ne yapacağını bilmez halini sürdürdü. Bunların bu kararsız ve kaypak tavırları ise, Maden-İş'in revizyonist ağalarına destek sağladı.

● DEVRİMCİ DEMİR-İŞ, İŞÇİLERİ, İŞTEN ATILMALARA KARŞI MÜCADELEYE ÇAĞIRDI

İsdemir işçileri Toplumsal Anlaşma'yı protesto mitinginde.

İŞÇİ KIYIMLARINA KARŞI TEK KARARLI TAVRI DEVRİMCİ DEMİR-İŞ TAKINDI

Devrimci Demir-İş Sendikası, işten atılmalar karşısında, Maden-İş ve Çelik-İş Sendikalarının tavırlarını teşhir ederek işçi kıyımlarına kesinlikle karşı olduğunu açıkladı. Ve atılan işçilerin derhal geri alınmasını, bundan böyle de hangi gerekçeyle olursa olsun işçi atılmamasını istedi.

Devrimci Demir-İş, atılan üç işçinin Çelik - İş üyesi olmalarının faşist olmaları anlamına gelmeyeceğini, kaldı ki, bunlar faşist olsa bile, faşistleri işverenle işbirliği yaparak işten attırmanın faşizme karşı mücadele olmayacağını, işyerinden, faşistlerin, sosyal-faşistlerin, ajan provokatörlerin, patronun desteği ile temizlenemeyeceğini, tersine, bunlara karşı yürütülen mücadele ile patrona karşı yürütülen mücadelenin birlikte yürüyeceğini belirterek, bunlara karşı mücadelenin hayatın her alanında dişe diş yürüyen bir mücadele ile işyerinin faşistlerden, sosyal-faşistlerden, ajan provokatörlerden arındırılabileceğini savundu. İşçileri gerekçesi ne olursa olsun, bütün işten atmalara karşı birleşmeye ve mücadele etmeye çağırdı.

Erdemir'de Devrimci Demir-İş referandum çağrısını tekrarladı

Her biri binlerce sahte fişle ERDEMİR'de yetki almak için, Bölge Çalışma Müdürlüğüne başvuran Dev-Maden-İş ve T. Maden-İş Sendikalarının sahtekarlıkları ortaya çıkmıştır. Müfettişlerle, parlamenter ve bakanlar aracılığı ile yetki ayarlama çabaları da boşa çıkan T. Maden-İş ve Dev-Maden-İş ağaları, şimdi şaşkınlık içindedirler.

Devrimci Demir-İş daha baştan bu sendikaların sahte fişlerle Bölge Çalışma Müdürlüğüne başvurduklarını, bunların hiçbirisinin çoğunluk sendikası olmadığını, yetki için müfettiş, parlamenter, bakan ayarlama peşinde olduklarını söylemiş, yetkinin uzamaması için referanduma gidilmesini istemişti. Ve bu isteğini, 5 Mayıs'ta müfettişler önünde diğer sendikalara iletmişti.

Bugün bütün ERDEMİR işçileri referandum istemekte ve bu taleplerini yüksek sesle dile getirmektedir. Tabanın baskıları karşısında Dev-Maden-İş ve T. Maden-İş ağaları da dil ucuyla referandum istediklerini söylemekte ama, bunun gereklerini yerine getirecek girişimlerden kaçınmakta, yetkisizliği uzatmaktan yarar ummaktadırlar.

ERDEMİR işçilerinin referandum isteklerini dile getiren Devrimci Demir-İş Sendikası, Kdz. Ereğli Şubesi, 28 Mayıs tarihli Bülteninde reformcu ve revizyonist sendika ağalarının referandumdan sürekli kaçmalarını teşhir ederek, referandum çağrısını yeniliyor ve şöyle diyor: *"Müfettişler huzurunda söylediklerimizi tekrarlıyoruz. Kendisine 'devrimciyim' diyenler buyursun REFERANDUM'a"*.

ÜCRETLİ KÖLE OLARAK ÇALIŞIRKEN KURTULUŞ OLMAZ

"Bomonti KAPSAN Fabrikasında çalışıyorum. 1 senelik işçiyim. 3000 lira aylık alıyorum. Fabrikada 75 kişi çalışıyor. Asgari ücret uygulanmadığından, çalışanların tümü, asgari ücretin altında aylık alıyorlar. Asgari ücret tespit edildiği sırada, ücretlerimize yaptıkları 50-100 liralık zamlarla ağzımıza sadece birer parmak bal çaldılar.

Aldığımız bu ücretlerin geçimimizi sağlamasının imkanı yok. Ev kirası en az 1500 lira. Ücretlerimize % 10-% 20 zam geliyor. Buna karşılık yaşamımızı sağlayacak her şeyin fiyatı % 100 artıyor. Hayat pahalı. Zaten aranan bir şey de bulunmuyor. Patronların, 'hayat pahalılığına işçi ücretlerinin nedeni' olduğunu söylemesi de palavra. Bizim ücretlerimize % 10 zam gelirken, hayat % 100 pahalılanıyor. Demek ki pahalılık bizim ücretlerden değil. Zaten aldığımız 3000 lira. Bunun nesi hayatı pahalılandırsın. Bu hayat şartlarında normal geçinebilmek için asgari ücret en az 12 bin lira olmalı. Bunun gerçekleşmesi bugün zor. Çünkü asgari ücreti patronlar, sendika ağaları, burjuvalar tespit ediyorlar. İşçiler etse başka olurdu.

Bunların yanı sıra hiçbir sosyal hakkımız yok. Göstermelik bir sigortamız var. Bayramlarda üç-beş yüz lira veriyorlar. Sık sık iş kazaları oluyor. Biraz dalgın olsan elin-kolun gider. Bir süre önce bir arkadaşımızın beş parmağı koptu. Parmakları oraya-buraya fırladı. Patron gelip bağırdı çağırdı. Şimdi de kazaya uğrayan arkadaşı kandırıp işten çıkarmaya çalışıyor.

Bu şartlarda sorunlarımıza kendimiz sahip çıkarak çözümlenebileceğini düşünüyoruz. İşçi arkadaşlarla konuşuyoruz. Bazıları çekiniyor. Çünkü geçmişte patron köpeği bir adam sendikalaşalım diye 50 imza toplamış, sonra da topladığı imzaları patrona teslim etmiş. Patron da 50 işçinin hepsini işten atmış. Bu yüzden arkadaşlar çekiniyorlar; ama yavaş yavaş aramızda birlik sağlıyoruz.

Mevcut sendikaların başındaki sendika ağalarının DİSK'in, TÜRK-İŞ'in başındaki işçi düşmanlarının bizim çıkarlarımızı savunmadığını görüyoruz. Bunlar devrimci değiller. Bizim çıkarlarımızı ancak sınıf sendikaları savunabilir.

Bütün bu sorunlara çözüm için birleşip mücadele etmemiz lazım. Ücretler ne kadar artarsa artsın fiyatlar daha çok artıyor. Patron daha çok kazanıyor.

Ücretli kölelikten kurtulmadıkça, kurtuluştan söz edilemez."

BOMONTİ KAPSAN FABRİKASI'NDAN BİR İŞÇİ

İzmit'te faşist saldırılar yoğunlaşıyor

Ülkenin bütününde yoğun bir biçimde süren faşist saldırılara paralel olarak İzmit'te de Vali İbrahim Ural'ın özel çabaları ile faşistler, işçi ve emekçilere karşı bir saldırı kampanyası yürütüyorlar. Bu saldırılar, son 5-6 aylık dönemde ve özellikle sıkıyönetim ilanı ile birlikte daha da arttı.

İzmit Valisi, sıkıyönetim ilanı ile birlikte "İzmit'te sıkıyönetimin bütün kuralları geçerlidir" diyerek, kendisini bir sıkıyönetim komutanı olarak ilan etti. Bütün muhtarları toplayan Vali, "bundan sonra hepiniz evlerine fazla kişinin girip çıktığı kişileri ve devrimcileri bize bildirmekle yükümlüsünüz" diyerek, sıkıyönetim komutanlarının yaptığı gibi muhtarları ihbarcılıkla görevlendirdi. Demokrat bir muhtarın "peki MHP'liler ne olacak?" şeklindeki sorusunu ise vali hiç çekinmeden "onlara gerek yok onlar zaten burada yoklar" diye yanıtlıyordu.

İzmit'te Vali başta olmak üzere yerel yöneticiler, tıpkı sıkıyönetim bölgelerinde olduğu gibi, işçi grevlerine saldırmaktan, miting ve gösterileri yasaklamaya ve izin vermemeye kadar her yöntemi kullanarak gelişen devrimci mücadeleyi bastırmaya çalışıyorlar.

Lassa (Sabancı'nın lastik fabrikası) işçilerinin ücret artışı vb. talepler doğrultusunda başlattıkları direnişin jandarma dipçiği ile bastırılması, TÖB-DER, KYÖD gibi kitle örgütlerinin kapatılması, anti-faşist yayın organlarının İzmit'e girişinin yasaklanması, ve bu yayınları bulunduranların "gizli örgüt üyesidir" denilerek tutuklanması ve işkence edilmesi, 1 ve 6 Mayıs'ta miting izni istemeye giden devrimcilerin tehdit edilmesi ve hiçbir gerekçe göstermeden iznin verilmemesi başta vali olmak üzere yerel yöneticilerin İzmit'teki uygulamalarının sadece birkaç örneğidir. Ve onlar, İzmit'te adı konmamış bir sıkıyönetim uyguluyorlar.

Bütün bu saldırı ve terör uygulamalarında en büyük rolü 12 Mart'ın ünlü bir işkencecisi olan Vali İbrahim Ural oynamaktadır. Onun eski dertleri depreşmiştir ve halka karşı azgın bir saldırıya geçerek egemen sınıfların sadık bir hizmetçisi olduğunu her fırsatta göstermeye özel bir önem veriyor.

Vali ve diğer yerel yöneticiler, emekçilere ve devrimcilere karşı saldırılarında MHP'li cinayet çeteleri ile yan yana yürüyorlar. MHP'li halk düşmanlarının işçilere ve emekçilere karşı yürüttükleri saldırıların perde arkasındaki tertipçileri Vali ve diğer yöneticilerdir. MHP'li cinayet çeteleri, 40-50 kişilik gruplar halinde dolaşarak kah ve basmakta, duraklarda araba bekleyen devrimcilere saldırmakta, işçileri kurşunlamaktadırlar. Bütün bunları yaparken MHP'li faşistler, özel olarak korunmakta ve desteklenmektedir.

Bütün bu saldırıların ve baskıların sorumlusu faşistlerle birlikte CHP reformistleridir. "İşkencecilerden hesap soracağım" reklam ederek halktan oy isteyen CHP ve onun başı Ecevit'in yaptığı şey, İbrahim Ural gibi 12 Mart'ın azılı bir işkencecisini İzmit'e vali olarak tayin etmek oldu. Yine CHP reformistleri bütün öteki şeylerin yanı sıra "Valiler Toplantısı" düzenleyerek, valilerin yetkilerinin artırılacağını ilan ettiler. İşte İbrahim Ural, bundan da güç alarak halka ve devrimcilere saldırıyor.

Bütün bu saldırılara ve baskılara karşı İzmit'li proleter devrimciler, işçi ve emekçileri ve diğer anti-faşist akımları birleştirerek, mücadeleyi yükselterek ve emekçilerin kitlesel mücadelesini gerçekleştirerek saldırıları boşa çıkaracaklardır.

İstanbul Gültepe'de faşist terör

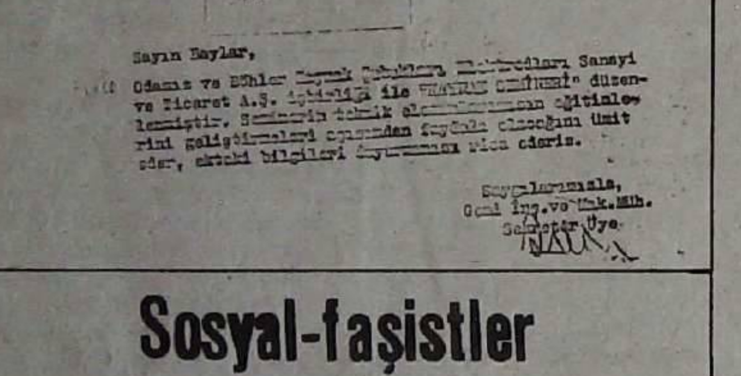
İstanbul Gültepe'ye bağlı Çeliktepe Sanayi Mahallesi ve Mecidiyeköy'de proleter devrimcilerin mücadelesi ve halkın MHP'li faşistlere karşı duyduğu tepki, burada faşist cinayet çetelerinin barınamaz duruma gelmesini sağladı. İyice teşhir ve tecrit olan faşistler, saldırılarını yoğunlaştırarak ve terör estirerek halkı yıldırmayı denemektedirler. Onlar bu amaçla 15 Mayıs günü Nazan Sezgir adlı bir devrimciyi katlettiler.

Yine Örnektepe Mahallesinde devrimcilerin ve anti-faşistlerin yoğun olarak devam ettiği bir kahveyi tarayarak bir kişiyi öldürüp 11 kişiyi yaralayan faşistler, sıkıyönetimden de güç alarak halkı yıldırmaya çalışıyorlar.

Her iki olaydan sonra olay yerine gelen polis ve askeri birlikler, her zaman olduğu gibi, olayları bahane ederek halka saldırdılar. Özellikle kahve tarama olayından sonra Örnektepe'de polis terör estirdi. Halka karşı terör estiren militarist güçler, yaralılara kan vermek için hastahaneye gidenleri engelleyerek isimlerini almaya çalıştılar.

Bütün bu saldırıları ve estirilen terörü teşhir ederek ve halkı faşist teröre karşı birleştirerek proleter devrimciler, polis ve askeri birliklerin saldırılarını gerilettiler. Cenaze töreni için toplanan proleter devrimciler, mahallede faşist saldırıları teşhir eden ve faşizme karşı mücadele etmenin önemini vurgulayan bir bildiriyi geniş bir şekilde dağıttılar.

Bir ibret belgesi

MÜHENDİSLERİ ODASI
Mebusan Caddesi No. 115-117 Kat 1
FINDIKLI - İSTANBUL
TELEFON : 43 03 50

İstanbul,

29 MAYIS 1979

Sayın Baylar,

Odamız ve Böhler [illegible] Elektrodları Sanayi ve Ticaret A.Ş. işbirliği ile [illegible] düzenlemiştir. [illegible]

Saygılarımızla,
[illegible]

Sosyal-faşistler emperyalist tekellerin hizmetinde

29 Mayıs günü Gemi Mühendisleri Odası üyelerine bir çağrı gönderdi. Bu çağrıda Odanın Böhler Kaynak Çubukları Elektrodları Sanayi ve Ticaret AŞ. ile işbirliği yaparak "Kaynak Semineri" düzenlediği belirtiliyordu.

Bilindiği gibi BÖHLER, Amerikan emperyalizminin çokuluslu bir tekelidir. BÖHLER, Kaynak Çubukları üretimi alanında faaliyet sürdürmektedir Bugün gemi yapım tersanelerinde kullanılan kaynak çubukları başka bir firmanın elindedir. BÖHLER ile işbirliği yapan Gemi Mühendisleri Odası ise bu tekelin reklamını yapmaktadır.

Gemi Mühendisleri Odası, yaklaşık bir yıldan beri Rus uşağı sosyal-faşistlerin elinde bulunuyor. Amerikan emperyalizmine karşı mücadele yürüttükleri konusunda mangalda kül bırakmayan sosyal-faşistler, emperyalist bir tekel olan BÖHLER ile işbirliği yapmakta ve BÖHLER kaynaklarının kullanılmasının reklamını yapmaktadırlar. Onlar, mühendislere, bu tekelci kapitalistlerin ticari mallarını kullanmalarını empoze etmeye çalışmaktadırlar. Bu doğrultuda sürekli bir propaganda yürütüyorlar.

Sosyal-faşistlerin bütün sahte demagojilere karşın emperyalizmin hizmetinde oldukları bu basit örnekte bir kez daha somutlanmaktadır. Onlar, yalnızca Rus emperyalizmine uşaklık yapmakla kalmıyor aynı zamanda diğer emperyalistlere de hizmet ediyorlar.

Ankara'da D.Yol ve Kurtuluş taraftarlarının devrimcilere yönelik saldırıları

Ankara Altındağ'da D. Yolcular, Atıfbey Ortaokulunda duvara asılan Halkın Kurtuluşu imzalı duvar gazetesini yırtarak Halkın Kurtuluşu taraftarlarına saldırdılar. Bu saldırı üzerine kendileriyle durumu konuşmaya gelen YDGD'li arkadaşlar yine 30-40 kişilik bir D. Yolcu grup tarafından saldırıya uğradı. Bu saldırı sırasında birçok YDGD ve ALB üyesi yaralandı. Saldırı sırasında semtte D. Yol adına konuşan 4 kişinin özellikle kışkırtıcılık yapması, durumu daha da gerginleştirdi.

Yine Çinçin'de bir grup D. Yol taraftarı bir Halkın Kurtuluşu taraftarının yolunu keserek saldırdılar. Çalışkanlar Ortaokulu öğrencisi bir Halkın Kurtuluşu taraftarı da gene başka bir grubun saldırısına uğradı. Bununla da yetinmeyen D. Yolcular, saldırı ve tahriklerini daha sonraki günlerde de sürdürdüler. Halkın Kurtuluşu taraftarlarının yoğun olarak oturduğu kahvelere giren D. Yol taraftarları kavga çıkarmaya çalıştılar. Ancak bir D. Yol taraftarının diğerlerine karşı çıkması ve Halkın Kurtuluşu taraftarlarının soğukkanlı davranarak kışkırtmalara kapılmaması bir yeni kavganın çıkmasını önledi.

Ankara'da proleter devrimcilere karşı girişilen saldırılar sadece bunlarla sınırlı değildir. Son zamanlarda bazı Kurtuluş taraftarları da Ankara Altındağ'da bazı proleter devrimcilere karşı birtakım saldırılara girişmişlerdir.

Geçtiğimiz günlerde bir grup Kurtuluş taraftarı, iki Halkın Kurtuluşu taraftarının yolunu keserek onlara saldırdılar. Olay çevreden yetişen devrimcilerce büyümeden önlendi. Kurtuluş taraftarları, "burada bekleyin, silahlarımızı alıp geleceğiz" diyerek gittiler. Bir müddet sonra gerçekten de silahlı olarak geri geldiler. Halkın Kurtuluşu taraftarlarının oturduğu bir kahveye gelen Kurtuluşçular, iki Halkın Kurtuluşu taraftarının ismini söyleyerek "biz bunları öldüreceğiz" yollu tehditler savurdular. Devrimciler, onları ikna etmeye çalışırken, içlerinden biri silahını çekerek devrimcilerin ve halkın üzerine ateş etti. Bu silahlı saldırıdan devrimciler ve kahvede oturmakta olan diğer emekçiler, kahvedeki kolonların arkasına geçerek ve bir kısmı yere yatarak kurtuldular ve kimse yaralanmadı.

Halkın Kurtuluşu taraftarı devrimciler, Kurtuluşçuların bu saldırılarına karşı devrimci sorumluluk çerçevesinde hareket ederek, soğukkanlı davrandılar ve onların silahlı saldırısına karşı aynı yöntemlerle çıkmadılar. Ve olayı teşhir ettiler. Kurtuluşçuların bu tür saldırıları önceden birkaç kez daha olmuştu.

1 Mayıs'ta Halkın Kurtuluşu, Devrimci Yol ve Kurtuluş taraftarı onbinlerce devrimci omuz omuza mücadele alanlarına yürüdü. Bugünkü görev bu eylem birliğini daha da güçlendirmektir. Bu birliği engellemeye çalışan bir avuç sorumsuz kişinin provakatif eylemlerine izin verilemez.

Revizyonizm ile araya kesin sınır çekmedikçe

Ankara'da D. Yol ve Kurtuluş taraftarı bazı sorumsuz unsurların proleter devrimci harekete ve onun taraftarlarına yönelik saldırıları, devrimin ve halkın çıkarları açısından oldukça olumsuz bir davranışın ürünüdür. Bu saldırıların 1 Mayıs kutlamalarının sonrasında olması ise daha da kaygı vericidir.

Faşist diktatörlüğün sıkıyönetim sopasını da kullanarak emekçi halk kitlelerine karşı yoğun bir saldırı kampanyası yürüttüğü, devrimci, anti-faşist mücadelenin bastırılmaya çalışıldığı, azgın bir terör ve zulmün hüküm sürdüğü bugünkü dönemde, karşı-devrimin bu saldırılarını püskürtmek, işçi sınıfı ve emekçi kitleleri mücadeleye çekerek bu mücadeleye önderlik etmek, anti-faşist güçlerin faşizme karşı güç ve eylem birliğini sağlamak bütün devrimciler açısından günün savsaklanamaz devrimci görevdir.

Proleter devrimci hareket, öteden beri buna dikkat çekmekte, işçi sınıfı ve emekçi kitleleri birleştirip seferber etme temel görevinden hareketle, bugünkü anti-faşist mücadele platformu temelinde anti-faşist akımlarla güç ve eylem birliği oluşturmak için yoğun bir faaliyet sürdürmektedir. Proleter devrimci hareketin yoğun çabaları sonucu bu doğrultuda oldukça olumlu gelişmeler kaydedildi. 1 Mayıs kutlamaları için D. Yol ile oluşturulan eylem birliği bu doğrultudaki olumlu gelişmelerin bir örneğidir. 1 Mayıs öncesinde çeşitli anti-faşist gösterilerde oluşturulan eylem birliği, 1 Mayıs'la birlikte daha da ileri bir düzeye çıktı. Onbinlerce devrimcinin güçlü haykırışı, egemen sınıfların yüreğine korku saldı. Halkın Kurtuluşu ve Devrimci Yol taraftarı onbinlerce devrimci birlikte mücadele alanlarına aktı. Yine Kurtuluş grubu, tabandaki devrimcilerin zorlaması sonucu T'K'P'nin mitingine katılmayarak, devrimci 1 Mayıs mitingine katıldı. Bunlar olumlu gelişmelerdi. Ve egemen sınıfları, TKP ve TİKP karşı-devrimcilerini rahatsız eden olaylardı.

İşte bütün bu gelişmelerden sonra Ankara'da D. Yol ve Kurtuluş saflarında yer alan bazı sorumsuz unsurlar, proleter devrimci hareketin taraftarlarına saldırdılar. Bu saldırıların, devrimcilerin, faşizme karşı mücadelenin bir gereği ve bu mücadelenin gelişip güçlenmesine hizmet eden eylem ve güç birliği oluşturma yolundaki çalışmalarını sabote etmek ve bu doğrultudaki gelişmeleri engellemek isteyen, günün devrimci görevini kavramamış unsurlardan kaynaklandığı söylenebilir. Ancak D.Yol ve Kurtuluş'un revizyonizmle aralarına sınır çekmemeleri, revizyonizmle uzlaşmaları, onların saflarını bu tür unsurlara açık tutmaktadır. Yine bizzat D. Yol'un önde gelenlerinin 1 Mayıs'ta proleter devrimcilerle oluşturulan eylem birliğini, Kurtuluş'a "yenilmeme" adına kitlelerden ve taraftarlarından gizlemeye çalışmaları, onların izlediği küçük-burjuva revizyonist çizgiden kaynaklanmakta ve eylem birliklerini sabote edici tavırlara zemin oluşturmaktadır. Bir diğer nokta da D. Yol'un öteden beri saflarındaki bu tür sorumsuz unsurlara karşı tutarlı bir tavır takınmaması, onlarla mücadele etmemesi, adam kaybetme kaygusuyla birtakım provokatif unsurları saflarında barındırmasıdır. Geçmişteki birçok saldırı olayı bunun örneğidir. Ali Rıza Koşar ve Kadırga Yurdu olayları sonrasında D. Yol'un bu saldırı ve öldürme olaylarının sorumlusu unsurlara karşı tutarlı bir tavır almaması, bugün de birtakım sorumsuz unsurların benzer saldırılarına zemin hazırlamakta, saflarında bulunan sorumsuz unsurlar, devrimcilerin eylem birliğini sabote edici faaliyetler yürütebilmektedirler. Yine bu tür saldırılara anında tavır alamaması, devrimci mücadelenin gelişmesini istemeyen revizyonist ve provakatör unsurların D. Yol saflarına sızmasına ve orada faaliyet göstermesine zemin hazırlamaktadır. Geçmişte Elazığ ve İstanbul'daki birçok olayın sorumlularının bugün revizyonizmin vurucu gücü olması bu konuda söylenenlerin ne kadar doğru olduğunu göstermektedir. Kurtuluş taraftarı bazı unsurların saldırıları ise Kurtuluş'un revizyonizme kuyrukçuluk yapması, bu grubun önde gelenlerinin tabandaki unsurların güçlü eylem birliği isteklerine rağmen buna yanaşmamaları ve bu konuda sorumlu davranmamalarından kaynaklanmaktadır.

Biz gerek D. Yol, gerekse Kurtuluş grubundan arkadaşların kendi saflarındaki bazı unsurların proleter devrimcilere karşı giriştikleri saldırılara karşı tutarlı bir tavır almaları gerektiği görüşündeyiz. Bu, binlerce D. Yol ve Kurtuluş taraftarının da istediği bir şeydir. Bugün bu iki hareket saflarında yer alan binlerce devrimci, proleter devrimcilerle eylem birliği yapma konusunda güçlü bir istek göstermektedirler. Birçok olayda somut olarak proleter devrimcilerle eylem ve güç birliği oluşturulması bunun kanıtıdır. İzmir'de İGD'li sosyal-faşistlerin ve Amerikancı faşistlerin saldırıları karşısında D. Yol, Kurtuluş ve Halkın Kurtuluşu taraftarlarının birlikte hareket etmeleri bunun örneğidir.

Bugün yapılması gereken, eylem birliği doğrultusunda atılan adımları daha da ilerletmek, anti - faşist mücadele platformu temelinde bu eylem birliğini sürekli kılmaktır. Bunun sağlıklı bir biçimde yürütülebilmesi için sorumsuz unsurlara ve onların eylem birliğini sabote edici tavırlarına karşı mücadele etmek, diğer şeylerin yanı sıra önemli bir görevdir. Ancak esas olanın revizyonizmle araya sınır çekmek olduğu unutulmamalıdır. Şurası da unutulmamalıdır ki, bugün devrimcilerin güç ve eylem birliği oluşturmalarını en çok TKP ve TİKP karşı-devrimcileri engellemeye çalışmaktadırlar. Çünkü, onlar bilmektedirler ki devrimci eylem birliği bütün karşı-devrimcileri olduğu kadar onları da hedef alacak ve tecrit edecektir. Onun içindir ki onlar bu doğrultudaki gelişmeleri sürekli engellemeye çalışmaktadırlar. Bugün D. Yol ve Kurtuluş saflarında olup da proleter devrimcilerin bu iki hareketle oluşturmaya ve sürekli kılmaya çalıştığı eylem birliğini sabote etmeye çalışan unsurlar, bilinçli veya bilinçsiz olarak devrime ve halka karşı saf tutmuş olmaktadırlar.

Bugün yapılması gereken, tüm olumsuzluklara son vererek, olumsuz tavırlara ve anlayışlara karşı mücadele ederek, proleter devrimcilerin anti-faşist mücadele temelinde oluşturmaya çalıştığı güç ve eylem birliği çalışmalarına omuz vermek, bu doğrultuda atılmış olan olumlu adımları daha da ilerletmek, işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin faşizme karşı mücadelesinin gelişmesine hizmet eden eylem birliklerini sürekli kılmaktır. Bu, devrimin çıkarlarına hizmet eder. Tersi bir durum ise devrimin çıkarları karşısında yer almak demektir.

Samsun Tekel tütün işletmesi faşistler tarafından yakıldı

22 Mayıs günü Samsun Tekel Tütün İşletmesi bir yangın sonucu yandı. Olay, burjuva basında basit bir olay şeklinde geçiştirildi. 2000 işçinin çalıştığı Tütün İşletmesinin yakılması sonucu, milyonlarca lira değerinde mal yandı. Bu yangın, öteden beri faşistlerin düzenledikleri sabotajların bir devamıdır. Resmi ve sivil faşistler, halk kitlelerinin dikkatlerini başka yöne çekmek için bu tür sabotajlara daha önce de başvurmuşlardı. Kültür Sarayının yakılması ve Marmara Vapuru'nun batırılması, yine Ankara Yiba Çarşısının içindeki birçok insanla birlikte yakılması bunun örnekleridir.

Tekel Tütün İşletmesi depolarının yakılması, bilinçli bir biçimde hazırlanan bir sabotajdır. Tekel Müdürü MHP'li bir faşisttir. Tekel'e MHP'li birçok faşisti doldurduğu bütün Samsunlularca bilinmektedir. Vali, yangın çıkmadan önce bir haftalık izin alıp Samsun'dan ayrıldı. Tayini çıkan müdür, giderayak bir kargaşalık çıkarmayı planlıyordu. Yangın, beş ayrı yerde birden başladı. Faşist sabotajcılar, yangının söndürülmesini engellemek amacıyla yangın söndürmede kullanılan su borularının vanalarını kapattıktan sonra kırmışlardı. Vanalar kırıldığı için su sağlanamayınca yangın daha da büyüdü. Yangının faşistlerin bir sabotajı sonucu çıktığının bir diğer kanıtı, Valinin yangın söndürme faaliyetini engellemesi ve jandarmanın halkı dipçik tehdidi ile yangın mahalline bırakmaması idi. Vali ve diğer yetkililer, devrimcilerin ve emekçilerin yangın söndürme faaliyetine aktif olarak katılmasını sürekli engellemeye çalıştı.

Öte yandan inlerine gizlenen faşistler, "içerde bomba var" söylentisini yayarak yangının uzamasını sağlamayı hedeflediler. Sivil ve resmi faşistler bir taraftan da "yangını komünistler çıkardı" şeklinde propaganda yürüttüler. Bu, onların her zaman başvurdukları içi boş ve artık kimsenin inanmadığı faşist bir demagojidir. Bütün emekçiler, faşistlerin Maraş'ta, Malatya'da, Sivas'ta yüzlerce işyerini yaktığını çok iyi bilmektedirler.

Tekel işçileri, yangının söndürülmesi için çalışırken, devrimciler, işçilerle birlikte söndürme faaliyetine katıldılar, oysa faşistler, yangın çıkardıktan sonra inlerine kaçmışlardı. Bu da onların "biz milliyetçiyiz. Biz milli servetlerimizin harap edilmesini istemeyiz" demagojilerinin adi bir yalan olduğunu açık bir biçimde ortaya koydu. Polis, devrimcilerin yangın söndürmelerini engellemeye çalıştıysa da başarılı olamadı. Bu sabotajda Tek Gıda-İş'in faşist sendika ağalarının da rolü vardır. Bir kadın işçi, Tek Gıda-İş Başkanı konuştuğu zaman, "işletmeyi, fabrikayı yaktınız; şimdi de yalan söylüyorsunuz" derken bunu dile getiriyordu. Yine işçiler faşistlerin bu sabotajı hakkında bildikleri olduğunu, ancak can güvenliği açısından bu konuda konuşmayacaklarını söylüyorlar.

Faşistlerin yaktığı tütün işletmesiyle birlikte milyonlarca liralık tütün de kül oldu.

KİTLE ÖRGÜTLERİNDEN

ESKİŞEHİR TÜM SAĞLIK-DER Şubesi üzerindeki baskılar giderek artıyor. Tüm Sağlık-Der'in kuruluşu ve sağlık emekçilerinin hakları doğrultusunda mücadeleye atılması, egemen sınıfların baskı ve saldırıları ile karşılaştı.

9 Mayıs 1979 günü Kasım Yücel adlı işçinin faşistler tarafından ağır şekilde yaralanması ve hastahaneye kaldırılması sırasında, yaralıya kan verilmesinin gerektiğini gören Nesrin Türkeş adlı Tüm Sağlık-Der üyesinin dışarıdaki devrimcilere kan vermeleri için haber vermesi üzerine telaşa kapılan eğemen sınıfların Eskişehir'deki hizmetçileri, Nesrin Türkeş'i açığa aldılar.

Faşistlerce katledilen Kasım Yücel'e yaralı olduğu zaman kan verilmesi için dışarıya haber veren nöbetçi hemşirenin açığa alınması "insan sevgisi" üzerine bol keseden ahkam kesen eğemen sınıfların ve onların hizmetindeki politikacı ve yöneticilerin yüzünü açıkça ortaya çıkarmaktadır. Onlar Tüm Sağlık-Der'in sağlık emekçilerinin hakları doğrultusunda yürüttüğü mücadeleyi bastırmak için sudan bahanelerle çok yönlü bir saldırı yürütmektedirler. Nesrin Türkeş'in açığa alınması bunun örneğidir. Bu tür baskılarla sağlık emekçilerini yıldırmayı deneyen eğemen sınıflar, sağlık emekçileri arasına ayrım duvarları ören "Tam Gün Yasası"na karşı gelişen mücadeleyi de bastırmaya çalışmaktadırlar.

Ancak sağlık emekçileri gerek egemen sınıfların, gerekse TÜS-DER'in revizyonist yöneticilerinin saldırılarına karşı kararlıca mücadele etmektedirler. Her geçen gün bu mücadele giderek güçlenmekte ve TÜM SAĞLIK-DER'in sağlık emekçileri arasındaki örgütlenmesi güçlenmektedir. Eskişehir'de 80'in üzerinde sağlık emekçisinin "şimdiye kadar derneğinizde üye olarak bulundum. Ancak pratikte derneğin biz sağlık emekçilerine herhangi bir yarar getirici çalışma yapmadığını gördüm. Bizim çıkarlarımızı savunmayan, egemen sınıflarla aynı şeyleri savunan derneğinizden istifa ediyorum" diyerek TÜS-DER'den istifa etmesi ve TÜM SAĞLIK-DER'e geçmesi bunun en açık örneğidir.

Nikaragua'da diktatörlüğün sonu geliyor

Nikaragua'da faşist diktatör Samoza'nın ABD emperyalistlerinin desteği ile sürdürdüğü iktidarının sonu gözüktü. Faşist diktatörlüğe karşı savaşan yurtsever güçler her geçen gün yeni mevziler kazanmakta ve ülkenin büyük kesiminde denetim yurtsever güçlerin eline geçmektedir.

Ulusal Yurtsever Cephe ve Sandinista Cephelerinden oluşan yurtsever güçler, ülkenin bellibaşlı büyük şehirlerinden Leon, Matagalpa gibi şehirleri denetimleri altına almışlardır. Başkent Managua'nın birçok bölgesi de yurtsever güçlerin kontrolu altına girmiştir. Son gelişmeler üzerine faşist Samoza, başkentin işçi semtlerini bombalatmaya başlamıştır.

Öte yandan yurtsever güçlerin çağrısı üzerine bütün ülkede başlayan genel grev başarıyla sürmüştür. Genel greve, işçilerin ve kamu görevlilerinin yanı sıra birçok küçük işyeri sahibi de katılmış, ve grev süresince dükkanlarını açmamışlardır.

Faşist diktatör Samoza'ın ipleri ellerinden kaçırması üzerine Amerika, ülkedeki askeri ve sivil danışmanlarının tümünü tahliye işlemine başlamıştır. Nikaragua çok küçük bir ülke olmasına rağmen, burada ABD'nin 3 binden fazla askeri ve sivil danışmanı olduğu belirlenmiştir.

Samoza iktidarı son günlerini yaşarken emperyalistler bu faşist diktatörlüğü ayakta tutmak için sonuçsuz çabalar içine girmiştir. IMF, Mayıs ayı içinde Amerikan Başkanı Carter'ın baskısıyla Samoza hükümetine 65 milyon dolarlık bir kredi vermeyi kabul etmiş ve bugünlerde bu kredinin verilmesine başlanmıştır.

Ancak bütün çabalar boşunadır. Amerikan emperyalizminin kalelerinden biri da çökmektedir.

Devalüasyona hayır

Baş.ta.sa.1'de

mez bir hale gelmiştir. Bunun belirtileri, 12 Haziran günü ilan edilen petrol, demir-çelik, tekel maddeleri zamlarıyla belli olmuştur.

Hükümetin emperyalist ağabalarının ve komprador patronların dayatmasıyla aldığı ekonomik kararlar artık bıçağı kemiğe dayamıştır. Türkiye halkı bütün zam ve soygun tedbirlerine hayır diyor. Artık halkın ne yeni bir zamma, ne işsizliğe ne de pahalılığa dayanacak gücü vardır.

Türkiye halkı, bütün emperyalist anlaşmalar gibi IMF anlaşmasını yırtıp atacak, bu kölelik zincirini mutlaka koparacaktır.

Temel

Baş.ta.sa.1'de

istenmektedir. Taşıma ücretlerinin artırılması için şimdiden hazırlıklar yapılmaya başlanmıştır. Dolmuş, minibüs ve otobüs gibi toplu taşıma araçlarına yapılmak istenen zammın eli kulağındadır.

Bunun dışında komprador burjuvazinin mutemet adamları ürettikleri ürünlere yeniden zam yapılması için şimdiden bakanlık merdivenlerini aşındırmaya başlamışlardır. Bakanlıklarda zam oranları üzerinde hesaplar yapılmaktadır.

Çarşı ve pazarda tüketim maddelerinin üzerine yeni etiketler takılması için hazırlıklar yapılmaktadır.

Bütün bunlar, işçilerin, köylülerin, memurların, öğretmen ve emekçi kadınların ve halk gençliğinin cebinde kalan son kuruşu da alıp götürecek, açlık, yoksulluk ve işsizliği yaygınlaştıracaktır.

İşçi sınıfı ve milyonlarca emekçi yeni zam tedbirlerini kabul etmeyecektir.

İşçiler ve bütün emekçiler yapılan zamların geri alınmasını, benzine vb. ürünlere yapılan yeni zamların durdurulmasını, bütün temel tüketim maddelerinin fiyatlarının düşürülmesini talep etmektedir. Tekel kârlarının düşürülmesini ve emekçilerin yaşama düzeyinin yükseltilmesini istemektedir.

Küçük

Baş.ta.sa.1'de

tirmiştir.

Bugün emperyalist kredi kurumu olan IMF'ye verilen "Niyet Mektubu" ile küçük üreticiler üzerindeki sömürü, baskı, açlık ve yıkım daha da hızlanacaktır.

Çünkü Ecevit hükümeti, emperyalistlerin ve egemen sınıfların politikasına ve isteklerine uygun olarak IMF'ye verdiği "Niyet Mektubu"nda:

1979 ve 1980 yıllarında da tarım ürünleri taban fiyatlarının düşük tutulmasını, ürünlerdeki artış oranlarının son derece sınırlı bir düzeyde tutulmasını taahhüt etmiştir.

Bunun dışında bugüne kadar tarım ürünlerinde uygulanan devlet desteğinin kademe kademe azaltılması ve bunun giderek tamamen ortadan kaldırılması gene IMF ile yapılan anlaşma hükümleri arasında da yer almaktadır.

Hükümet, emperyalistlere ve egemen sınıflara güvence vermek için "Niyet Mektubu"nda belirtilen bu yükümlülükleri hemen uygulamaya sokmuş ve anlaşma hükümlerinin bütünüyle yerine getirilmesinin öncesinde tespit ettiği buğday taban fiyatlarını son derece düşük tutmuştur. Bu politika önümüzdeki dönemde daha yoğun bir biçimde ve bütün tarım ürünlerini kapsayacak şekilde genişletilerek uygulanacaktır.

Bu politikanın uygulanması, küçük üretici köylülerin, buğday, tütün, pancar vb. gibi tarım ürünlerini üreten köylülerin büyük ölçüde yıkımı ile sonuçlanacaktır. Tarım ürünlerine tefeciler, tüccarlar, emperyalist tekeller tarafından yok pahasına el konulması ve tükettikleri zorunlu maddelerin fiyatlarının artması, onların sadece yaşama düzeylerinin, gerçek gelirlerinin düşmesini getirmeyecek, aynı zamanda geniş küçük üretici yığınlarının elinde bulundurdukları toprakların ve az sayıda da olsa üretim araçlarının zengin köylüler ve toprak ağalarının eline geçmesini birlikte getirecektir.

Bunun için küçük üretici köylüler, yıkımın etkilerinden korumak ve yaşama düzeylerini yükseltmek ve buhranı emperyalistlerin ve egemen sınıfların sırtına yıkmak doğrultusunda taban fiyatlarının tespitinde söz ve karar sahibi olmak için, tefecilere ve bankalara olan borçlarının iptal edilmesi için, tarım araç ve gereçlerinin ucuza sağlanması için kooperatiflerde örgütlenerek bu kuruluşların yönetimine gelmek için mücadele etmeli, bu mücadele içindeş yoksul köylülükle, tarım işçileri ile ve işçi sınıfı ile birleşmelidir.

Ancak mücadele ve örgütlenme küçük üretici köylülüğü yıkımdan ve açlıktan kurtaracaktır. Emperyalistlerin ve egemen sınıfların planlarını boşa çıkaracaktır.

Mısır

Baş.ta.sa.1'de

bunlara karşı doğru bir temelde ve doğru bir önderlik altında mücadele etsin o kakdirde bütün baskı tedbirleri, zam ve zulüm tedbirleri emekçi halkın mücadelesine çarparak iflas edecektir.

Örnek mi istiyorsunuz? İşte en iyi iki örnek: Mısır ve Polonya halklarının mücadele deneyleridir Bu mücadele deneyleri bugün de taptaze önümüzde duruyor ve egemen sınıfların CHP reformistleri eli ile bugün uygulamaya çalıştıkları zam ve zulüm tedbirleri karşısında bizlerin ne yapması gerektiğine işaret ediyor.

MISIR HALKI ZAMLARI GERİ ALDIRIYOR

Bilindiği gibi ABD emperyalizminin uşağı Sedat rejimi, Mısır'da 1976 sonlarında pirinç, un ve şeker gibi en temel tüketim maddelerinin fiyatlarına büyük oranda zam yapmıştı. Fakat Mısır halkının boyuneğmez mücadelesi, Mısır egemen sınıflarının heveslerini kursaklarında bırakmıştır. Yapılan zamlar karşısında Mısır işçileri ve emekçileri onbinler halinde birçok büyük şehirde gösteriler düzenlemişlerdir. Bu gösterilere üniversite öğrencileri de büyük kitleler halinde katılmışlardır. Gösteriler sırasında polisle halk arasında sık sık silahlı, taşlı-sopalı çatışmalar olmuştur. Bu çatışmalarda 80 kişi ölmüş, 500'ün üzerinde emekçi de yaralanmıştır. Gösterileri önlemek ve mücadeleyi bastırmak için Sedat yönetimi sokağa çıkma yasağı koymuş, bu yasağa uymayanlara ateş açılacağını bildirmiştir. Bütün bu baskı ve engellemelere rağmen Mısırlı emekçiler, hayatlarının daha da çekilmez hale getirilmek istenmesine karşı mücadelelerini kararlılıkla sürdürmüşlerdir.

Mısır egemen sınıfları düzenledikleri oyunların karşısında halkın birleşik gücünü, toplu protestosunu ve başeğmez mücadelesini bulunca geri adım atmak ve temel tüketim maddeleri için getirdikları zamları geri almak zorunda kalmışlardır.

POLONYA HALKININ MÜCADELE DENEYİ

Aynı durumun başka bir örneğine de gene aynı yılın (1976) yılının) Haziran ayı sonlarında Polonya'da tanık olduk.

Polonya'da iktidarda bulunan revizyonist Polonya Birleşik İşçi Partisi yöneticileri, halkın en temel tüketim maddelerinin fiyatlarını 1976 yılı başında aşırı derecede yükseltti; birçok mala zam yaptı. Bunun üzerine temel tüketim maddelerinin fiyatlarının aşırı derecede yükseltilmesini protesto etmek ve yapılan zamları geri aldırmak amacıyla işçiler başkent Varşova'da 25 Haziran'da grevlere gittiler. Grevler ve protesto hareketleri kısa bir zamanda diğer şehirlere de yayıldı; geniş halk kitlelerini sardı. Grevlerin ve işi yavaşlatma eylemlerinin yanında birçok yerde işçiler devrimci şiddete başvurdular. Revizyonist partinin binalarını tahrip ettiler.

Geniş işçi kitleleri, "Bütün İktidar İşçi Sınıfına", "Sınıf Sömürüsüne Karşıyız" vb. gibi siyasi sloganlar da kullanarak mücadelelerini doğrudan doğruya revizyonist Gierek iktidarına ve onun patronu Sovyet sosyal-emperyalistlerine karşı yönelttiler.

Revizyonist yönetim işçi sınıfının mücadelesini bastırmak için elinden geleni yaptı. İşçilerin üzerine ateş açtı, onlarca işçiyi cezalandırdı. Ama işçilerin ve emekçi halkın mücadelesi karşısında geri adım atmak zorunda kaldı. Gösterilerin başlamasından sonra 24 saat içinde temel gıda maddelerinin fiyatlarının yükseltilmesi için alınan kararı iptal ettiğini açıklamak zorunda kaldı.

Gerek Mısır halkının, gerekse Polonya halkının mücadelesi, bu ülkelerdeki sömürü ve zulüm düzenini yerle bir etmedi, ama Mısır ve Polonya halkları burjuvaziye karşı mücadelede bir mevzi kazandılar; onları geri adım atmak zorunda bıraktılar; kapitalizmin buhranının bir bütün olarak kendi üzerlerine yıkılmasına razı olmadılar ve bunu kararlı olarak yürüttükleri mücadele ile başardılar.

Mısır ve Polonya halklarının ve işçi sınıflarının burjuvaziye karşı bu mücadele deneyleri, bugün aynı tip saldırılarla karşı karşıya olan dünya halklarına ve Türkiye halkına ışık tutmakta, örnek olmaktadır.

Sıkıyönetim

Baş.ta.sa.1'de

yetler birbirini izlemiştir. Öte yanda başlıbaşına sıkıyönetim ilanının gerekçesi yapılan Maraş Katliamının davasında sıkıyönetim mahkemesi katliamdaki sorumlulukları apaçık ortada olan sanıkları teker teker serbest bırakmaktadır.

Sıkıyönetimin ilan gerekçesinin gerçek nedenlerini sıkıyönetim komutanlarının uygulamalarında görmek mümkündür. Altı ay içinde sıkıyönetim illerinde kapatılmamış demokratik derneklerin sayısı bir elin parmaklarından azdır. Bütün kitle eylemleri, komutanlıkların emriyle yasaklanmıştır. İşçi grev ve direnişlerinin birçoğu durdurulmuştur. Emekçi halkın oturduğu bölgelerde ev aramaları olağan hale getirilmiştir. Devrimci ve yurtsever basın susturulmuş, yüze yakın yayın organının sıkıyönetim dahilindeki illerde basılması, bu illere sokulması yasaklanmıştır.

1 Mayıs'ta işçi sınıfının en doğal hakkı olan "Birlik, Dayanışma ve Mücadele Günü"nü kutlaması engellenmiştir. Faşist katillerin öldürdükleri devrimciler için cenaze töreni yapılması bile sıkıyönetim komutanlarının emriyle yasaklanmıştır. Geçtiğimiz günlerde Bakırköy Halkevinde üç kişinin katilleri ellerini-kollarını sallayarak olay yerinden uzaklaşırken, öldürülen insanların cenazelerini kaldırmaya gelen üç yüzü aşkın insan, sıkıyönetim tarafından gözaltına alınmıştır.

Bugün sıkıyönetim cezaevlerinin koğuşları, tıka basa devrimcilerle, ilericilerle doludur. Cezaevlerindekilerin sayısı 12 Mart günlerini çoktan aşmıştır.

İşte sıkıyönetim gerçek uygulamaları bunlardır ve bütün bunlar son tahlilde bugün ülkede süren ekonomik bunalımın yükünü tümüyle halkın sırtına yıkmaya, bu tedbirleri halka zorla kabul ettirmeye ve halktan gelecek tepkileri dipçikle bastırmaya, halkın devrimci mücadelesinin gelişmesini önlemeye hizmet etmektedir.

Nisan ayı sonunda kamuoyu oluşturmaya yönelik "bölücülük" yaygaraları-nın ardından altı doğu ilinde daha sıkıyönetim ilan edilmiş olması da Kürt halkı üzerindeki milli baskıyı artırmaya, milli uyanışı bastırmaya ve zulmün artarak sürmesine yöneliktir. Ecevit hükümetinin ilan etmiş olduğu sıkıyönetim, gerçekte son birkaç yıldır faşistlerin programlarının başına yazıp da uygulayamadıkları temel taleplerinden biriydi. Altı aylık uygulamanın sonuçları da bu talebin yerine getirilmesinden başka bir sonuç vermemiştir.

Halkın acil talebi, baskı ve zulüm aracından başka bir şey olmayan sıkıyönetimin bir an önce kaldırılmasıdır.

HALKIN KURTULUŞU

HAFTALIK SİYASİ GAZETE

Sahibi: Teoman Göral ★ Sorumlu Yazişleri Md: Osman Taş ★ Yönetim Yeri: 2.Beyler 848. Sok. No. 90/213 Konak/İZMİR ★ Yazışma Adr. Teoman Göral P.K.71 Konak/İZMİR ★ Abone Şartları: Yurtiçi: 6 Aylık: 180 TL Yıllık: 360 TL Yurtdışı iki katıdır ★ Basıldığı Yer: S.S. Tükel Gazetecilik ve Matbaacılık-İZMİR

Yeni Baskı Tedbirleri Yasa Tasarısı meclis gündeminde

Egemen sınıfların CHP eliyle hazırladığı Yeni Baskı Tedbirleri Yasa Tasarısı, geçtiğimiz hafta içinde Millet Meclisi İçişleri Komisyonunda görüşülerek kabul edildi. Reformistler ve faşistler bu yasa tasarısını şimdi bir an önce Millet Meclisi gündemine alınması için kolları sıvamış durumdadırlar. Eğer Millet Meclisi, hemen tatile girmezse, komisyondan geçen Yeni Baskı Tedbirleri Yasa Tasarısı yakında Mecliste görüşülmeye başlanacak.

Bilindiği gibi egemen sınıfların ve onların sözcülerinin CHP reformist hükümeti önüne sürdükleri son dayatmalar sadece birtakım ekonomik ve sosyal istekleri değil, aynı zamanda Yeni Baskı Tedbirleri Yasa Tasarısı vb. gibi siyasi istekleri de içeriyordu. Ve onlar bu yolla ve CHP reformist iktidarı eli ile sıkıyönetimsiz sıkıyönetim hazırlıklarını tamamlamak istiyorlardı. "İşadamları Muhtırası"nda bu istekler dayatılıyordu. İstanbul Sıkıyönetim Komutanı ve eski "muhtıracı"lardan CHP'li Muhsin Batur, egemen sınıfların ve emperyalistlerin bu isteklerini dile getirmişlerdi.

IMF'ye "Niyet Mektubu"nu vererek emperyalistlerin ve egemen sınıfların ekonomik ve sosyal isteklerinin büyük bir bölümünü yerine getirmiş olan ve diğerlerinin uygulanmasının da yolunu açmış bulunan CHP reformistleri, Yeni Baskı Tedbirleri Yasa Tasarısının da Millet Meclisi İçişleri Komisyonunda görüşülerek kabul edilmesini de sağlayarak, şimdi egemen sınıfların siyasi isteklerini de yerine getireceği konusunda onlara yeni bir güvence vermiştir. Bunun dışında gene geçtiğimiz haftalar içinde Millet Meclisinin ismi geçen komisyonunda sıkıyönetim sonrasında sıkıyönetim mahkemelerinin görevlerine devam etmesine ilişkin yasa tasarısının da kabul edilerek onaylanması, CHP hükümetinin bu konudaki izleyeceği politikada daha da "cesaretli" davranacağının yeni bir kanıtıdır.

Bu durumda egemen sınıfların işçi sınıfına ve emekçi halka karşı yürüttükleri ekonomik saldırıların yanı sıra, siyasi saldırıları da artırdıkları görülmektedir. Son uygulamalar, sıkıyönetimin uzatılması için yapılan hazırlıklar ve Yeni Baskı Tedbirleri Yasa Tasarılarının Meclis gündeminde bekliyor olması bu saldırıların ve saldırı hazırlıklarının birer parçasını oluşturmaktadır.

Emperyalistler ve egemen sınıflar bu yolla, emekçi halk kitlelerinin yıllar süren mücadeleler sonunda kazanmış oldukları demokratik ve siyasi mevzileri bir çırpıda yok etmenin ve kitleleri daha çok siyasal baskı altına almanın hazırlıklarını yapmaktadırlar.

Yeni Baskı Tedbirleri Yasa Tasarısı yasalaştığı takdirde, valiler tam birer sıkıyönetim komutanı gibi gösteri ve yürüyüşleri yasaklayabilecekler, dernekleri kapatabilecekler ve her türlü yetkiyi kullanabileceklerdir. Memurların demokratik kitlevi örgütlenmeleri tamamen ortadan kaldırılacaktır.

Bugün yapılması gereken egemen sınıfların sıkıyönetimsiz sıkıyönetim hazırlıklarına boyun eğmek değil, tam tersine Yeni Baskı Tedbirleri Yasa Tasarısının geri alınması için, bütün faşist yasaların iptal edilmesi için sıkıyönetimin kaldırılması ve sıkıyönetimsiz sıkıyönetim hazırlıklarına son verilmesi için mücadele etmek, burjuvazinin reformizm koltuk değneğine yaslanarak gerçekleştirmeye çalıştığı yeni siyasal saldırıları geri püskürtmektir.

Kitlelerin devrimci talebi de budur.

İşçi sınıfının ve emekçi halk kitlelerinin örgütlü ve kitlevi mücadelesi, burjuvazinin saldırılarını püskürtebilecek güçte ve olgunluktadır.

Sırada

Baş.ta.sa.1'de

gazetelere gene çarşaf çarşaf verdiği ilanlarda bu görüşler özellikle dile getirildi.

Aslında gerek gazetelere verilen yeni ilanlar ve gerekse komprador burjuvazi adına konuşan TÜSİAD, Odalar Birliği Başkanı, Ecevit hükümetine yeni tedbirleri de bir an önce uygulamaya koyması gerektiğini hatırlatıyordu.

Onların Ecevit hükümetine hatırlattıkları yeni tedbirler listesinde neler vardır?

IMF'ye verilen "Niyet Mektubu"nda da uygulanacağı açıklanan bu yeni tedbirler arasında işçi ücretlerinin dondurulması, tarım ürünleri taban fiyatlarının 1979 ve 1980 yılları içinde daha da düşük tutulması, temel tüketim maddelerine yeni zamlar yapılması, KİT yatırımlarının sınırlandırılması ve KİT'lerden işçi çıkarılması gibi tedbirler vardı.

Ecevit, zam ve devalüasyon kararlarının uygulanmasından sonra yaptığı açıklamada, tedbirlerin bir bütün olarak işlemesi ve birbirini güçlendirmesi için IMF ile varılan anlaşmadaki diğer tedbirlerin de en kısa zamanda uygulanacağı konusunda komprador burjuvaziye ve emperyalistlere yeni güvenceler verdi.

Yani egemen sınıflar CHP reformistleri eli ile işçi sınıfına ve emekçi halk kitlelerine yeni ekonomik saldırı hazırlıkları yapmak için şimdiden kolları sıvamış durumdadırlar.

IMF'nin reçetelerinin uygulanması ile önümüzdeki dönemde:

- İşçi ücretleri 1979 ve 1980 yılları için de dondurulmaya çalışılacaktır.
- Tarım ürünleri taban fiyatları, bütünüyle sınırlandırılarak, artış oranları belirli bir düzeyde tutularak küçük üreticiler tam olarak açlığa ve yıkıma mahkum edilecektir.
- KİT'lerdeki üretim düşürülecek, yeni yatırımlar yapılmayacak ve KİT'lerden onbinlerce işçi atılacaktır. KİT ürünlerine yeni zamlar yapılacaktır. Bu zamlar diğer zorunlu tüketim maddelerini de etkileyecek ve zincirleme zamlar birbirini izleyecektir.

TİKP

Baş.ta.sa.8'de

mişlerdır.

Bu bakımdan onların anti-emperyalistliği ve anti-Amerikancılığı ile Demirel'in ve Türkeş'in anti-Amerikancılığı arasında bir fark yoktur.

DEMİREL'İN VE TÜRKEŞ'İN SÖZDE ANTİ-AMERİKANCILIĞI VE TİKP'İN POLİTİKASI.

TİKP'li sosyal-faşistler U-2 kampanyalarını açıkladıkları günlük Aydınlık gazetesinin 7 Haziran 1979 tarihli sayısına yazdıkları başyazıda, Demirel'in anti-Amerikancılığını överek, "biz Demirel de dahil ülkemizde herkesin Amerikan emperyalizmine karşı mücadele etmesini isteriz" demektedirler ve Demirel'i Sovyet sosyal-emperyalizmine karşı 'cesur' tutum almadığı için eleştirmektedirler.

Aydınlık, Demirel'e bu övgü ve yergileri, O'nun Amerikan Dışişleri Bakan Yardımcısı Christopher'in verdiği demeç üstüne yaptığı 'eleştiriler' için söylemektedir. Aslında TİKP revizyonistleri bu mantıkla Türkeş için de aynı şeyleri söylemelidirler. Çünkü hem Demirel ve hem de Türkeş, reformist demagojinin kitlelerin gözünde her geçen gün biraz daha iflas etmesine paralel olarak, kitle desteği kazanmak ve kitlelerin anti-emyeryalist ve demokratik mücadelesini pasifize etmek için Amerikaya karşı çıkar görünümü ültında kitlelerin anti-emperyalist duygularını sömürmeye istismar etmeye çalışmaktadırlar. Demirel ve Türkeş gibi faşistlerin Amerika'ya karşı kabadayılık pozları takınmaları elbette Amerikan emperyalistleri ve egemen sınıflar için CHP reformist hükümetinin henüz bir 'umut' olmaktan çıkmamış olmasından da kaynaklanmaktadır. Ama onların son tahlilde yaptıkları sadece adi bir demagojik yalandır.

TİKP sosyal-faşistlerinin anti-Amerikancılığı ile Demirel ve Türkeş gibi faşistlerin anti-Amerikancılığı arasında, özde bir fark yoktur. Ek olarak TİKP karşı-devrimcileri Amerikan emperyalizminin şemsiyesi altında Çin sosyal-emperyalistlerinin de bir gölge dibi kapmasını istemekte, bunun için de mücadele etmektedirler. Bunun dışında gerek Demirel ve Türkeş ve gerekse Doğu Perinçek komprador-feodal düzenin yaşaması ve güçlenmesi temelinde ülkemizde Amerikan emperyalistlerinin ekonomik ve askeri hegemonyasının devamını ve giderek daha da pekişmesini savunmaktadırlar.

Bu bakımdan Demirel'in Christopher'in demeci üzerine söylediği sözler ne anlama geliyorsa ve hangi amaçla söylenmişse, TİKP sosyal-faşistlerinin U-2 uçakları konusundaki sözde kampanyaları aynı politikanın bir ürünü ve sonucudur. Her ikisi de demagojik ve sahtedir, her ikisi de kitleleri aldatmaya, Amerikan emperyalistlerinin ve bu karşı-devrimci mihrakların gerçek niteliklerini gizlemeye hizmet etmektedir.

TİKP SOSYAL-FAŞİSTLERİ HANGİ DÖNEMDE BÖYLE BİR KAMPANYA YÜRÜTÜYORLAR?

Bütün bunların ötesinde TİKP sosyal-faşistleri böyle bir kampanyayı kendi karşı-devrimci, emperyalizm yanlısı siyasetlerinin pratikte de bütünüyle açığa çıktığı, bunun bütün halk kitleleri tarafından da bugün artık açıkça görülebildiği bir dönemde başlatmaktadırlar.

Bilindiği gibi, TİKP ve onun elebaşları 'Çin revizyonistlerinin uşağı', 'CIA ajanları', 'Amerikan emperyalizminin işbirlikçileri', 'NATO'cular vb. gibi sıfatlarla damgalanmış, halk arasındaki itibarları sıfıra inmiş ve izledikleri siyasi ve pratik çizgi ile bu sıfatları bütünüyle hak etmişlerdir.

Bu sosyal-faşist çetenin son zamanlarda ABD emperyalizminin yeni askeri ve ekonomik planları, egemen sınıfların CHP reformistleri eli ile giriştiği yeni ekonomik ve siyasi saldırıları ve sıkıyönetim karşısında açıktan açığa giriştikleri karşı-devrimci tavırları onların geniş halk kitlelerinden ve aydın çevrelerden daha çok tecrit olmalarını beraberinde getirmiştir.

Bu revizyonistler bu tecriti kırmak, kendilerini halka devrimci ve 'masum' göstermek için türlü yollar denemekte, türlü yalan ve demagojiye başvurmaktadırlar. Örneğin, bu karşı-devrimciler Aydınlık ve Türkiye Gerçeği gibi yayın organlarında Parti Başkanı Doğu Perinçek'in poliste çözülmüş bir hain, bir Amerikan uşağı almadığı hakkında sayfalar dolusu sözde açıklamalar yapmak zorunda kalmaktadırlar. Ama onlar böyle bir açıklamayı yaparken dahi gerçeği itiraf etmek zorunda kalmakta, kendilerini ele vermektedirler.

İşte U-2 uçuşları ile ilgili sözde kampanyaları bir yönüyle de böyle bir amaca, kendilerin kuşatmış bulunan tecrit çemberini kırmaya hizmet etmektedir. TİKP sosyal-faşistleri U-2 uçuşları konusunda yürüttükleri sahte anti-emperyalist demagojik kampanya ile emekçi halkın onlara vurduğu damgayı silmeye ve halk kitleleri içinde, onların anti-emperyalist duygularını sahtekarca istismar ederek biraz da olsa prestij kazanmaya çalışmaktatırlar

* * *

Ama TİKP sosyal-faşistlerinin bu çabaları da sonuçsuz kalacaktır.

Çünkü geniş halk kitleleri onların gerçek niteliklerini bilmektedir ve bunu bizzat kendi pratik deneyleri ile görmüştür. Üstelik bütün devrimciler, yurtseverler ve anti-faşistler TİKP sosyal-faşistlerinin bu demagojik manevralarını teşhir ve deşifre edilmesinin önemli bir devrimci görev olduğunu bilmektedirler. Ve gene bilmektedirler ki, bu manevraların teşhir ve deşifre edilmesi devrimi, devrimci mücadeleyi güçlendirecek, karşı-devrimi zayıflatacaktır.

Bütün faşist ve sosyal-faşist mihrakların demagojik manevralarının açığa çıkarılması, teşhir ve deşifre edilmesi devrimi, devrimci mücadeleyi güçlendirecek, karşı-devrimi zayıflatacaktır.

İşçi

Baş.ta.sa.1'de

anlaşma IMF'nin koşulları göz önüne alınarak hazırlanmış, "Ekonomik Önlemler Paketi" aynı amaca yönelik önlemleri içermiş, IMF ile son varılan anlaşma ile de bu önlemlerin alınacağı konusunda emperyalistlere de söz verilmiştir.

Öte yandan büyük burjuvazi, gazetelere verdiği ilanlarda bu talepler üstünde özellikle duruyor; bütün sorunları döndürüp dolaştırıp, üretimi ve verimliliği artıracak, işçi ücretlerini düşük tutacak önlemlerin alınmasına getiriyor.

"Toplumsal Anlaşma"nın imzalanmasından bu yana hükümet bu ve benzer önlemleri almaya çalışmış, ancak, sendika ağalarının büyük desteğine rağmen girişimlerinin önemli bir kısmından işçilerin direnmeleri sonucu geri adım atmak zorunda kalmıştı. Ancak, mümkün gördüğü her önlemi de almaya çalışmış, özellikle son zamanlarını, uygulamalarını yaygınlaştırmaya hız vermiştir.

Özellikle "üretimin artırılması ve verimliliğin yükseltilmesi" gibi son derece "masum" görünüşlü bir gerekçe altında, işçi sınıfının sömürülmesini artıran önlemleri hem özel kesimde hem de kamu kesiminde yaygınlaştırmaya girişmiştir.

Son günlerde, hemen bütün işyerlerinde işçi çıkarmaları her günkü olaylar haline gelirken, işçilerin görevi olmayan işleri yapmaya zorlanması, işçi sürgünleri, birden fazla işçinin yapması gereken işlerin bir işçiye yaptırılmaya çalışılması, prim sistemi bir yandan daha sömürücü bir sistem olarak yeni kurallara bağlanırken, bir yandan da bütün işkollarına yaygınlaştırılmaya çalışılması, büyük burjuvazinin ve IMF'nin uzun zamandır ileri sürdüğü taleplerin sinsi bir uygulaması ve buhranın yükünün işçi sınıfı üstüne yıkılması girişiminin bir ifadesinden başka bir şey değildir.

Öte yandan son yapılan devalüasyon ve onu izleyen zincirleme zamlar, bu yıl başında yapılan toplusözleşmelerle sağlanan ücret artışlarını daha şimdiden almış götürmüştür.

Gelişmeler öyle göstermektedir ki önümüzdeki dönemde, gerek "üretimin ve verimliliğin artırılması" gerekçesiyle yapılacak girişimler, gerekse, yeni devalüasyon ve zamlarla gerçek ücretlerin düşürülmeye çalışılması sürecek, burjuvazi işçileri daha fazla işsizliğe, sefalete ve yokluğa itmeye çalışacaktır. Ve kuşkusuz bütün bu eylemlerinde burjuvazinin baş destekçisi hükümet ve her soydan sendika ağası olacaktır.

Bütün bu gelişmeler göz önüne alındığında; önümüzdeki günler burjuvazi ile dişe diş bir mücadeleyle dolu günler olacaktır. Bu mücadele içinde, burjuvazinin saldırılarının teşhiri, "üretim ve verimliliğin artırılması" sahte gerekçesi altında girişilen işçi sınıfının mücadelesini bastırma ve "sendikal eylemin disiplin altına alınması" girişimlerinin niteliğinin sergilenmesi, burjuvazinin safında yer alan hükümetin ve mücadeleyi yozlaştırmaya ve yolundan çıkarmaya çalışacak olan sendika ağalarının teşhiri, dahası, işçi sınıfını talepleri etrafında birleştirerek burjuvazinin karşısına dikmek hayati bir önem taşımaktadır.

Kuşkusuz, mücadeleci işçi sınıfımız bütün bu saldırılar karşısında sessiz kalmayacak, reformcuların, revizyonistlerin, faşistlerin vb. sınıfdışı unsurların bölücü ve yozlaştırıcı çabalarına rağmen haklarını savunacaktır. Burada sınıf sendikacılarına düşen görev: sınıfa yönelik saldırıların niteliğini doğru bir biçimde ortaya koymak, sınıfın taleplerini en mükemmel bir biçimde ifade etmesine yardımcı olmak, mücadeleyi burjuvazi ve sendika ağalarının yozlaştırma girişimlerinden koruyarak, onun daha yeni ve üst biçimlere geçmesini kolaylaştırmak için işçi sınıfının en bilinçli unsurları olarak mücadelenin en önünde yer almak olacaktır.

ZİNDANLAR BOŞALSIN

Sarayköy

Faşist diktatörlüğün baskı ve terörü zindanlara kapatılan onbinlerce devrimci ve emekçi üzerinde daha da katmerli bir biçim almaktadır. Ülkenin birçok yerindeki zindanda olduğu gibi Sarayköy Cezaevinde de bu baskı ve saldırılara karşı mücadele yükselmektedir. Sarayköy'de 35 devrimci, faşizme karşı mücadele ettikleri için tutuklu bulunmaktadır. Ve cezaevinde demir parmaklıklar arkasında faşizme karşı mücadele etmektedirler.

19 Mayıs günü, faşist Türkeş'in Sarayköy'e gelmesi sırasında çıkan olaylar bahane edilerek tutuklanan devrimcilerin mahkemeye çıkarılmayışını protesto etmek amacıyla görüşe çıkılmayarak direnişe geçildi. Cezaevindeki baskılara karşı çıkılarak savcı ile görüşme talebinde bulunuldu. Önce tehdit yolunu seçen ve jandarmayı cezaevine sokarak direnişi kırmayı deneyen savcı, tutukluların kararlı tavrı üzerine görüşmeyi kabul etmek zorunda kaldı. Tutuklu istekleri savcıya bildirilerek baskılara son verilmesi istendi.

30 Mayıs günü 100'e yakın tutuklunun katıldığı bir direniş daha oldu. Cezaevi Müdürü ve savcının kendi suçlarını örtbas etmek için bir mahkumun kaçışından dolayı bir gardiyanı tutuklatmaları üzerine 100'e yakın tutuklu direnişe geçti. marşlar söyleyerek, sloganlar atıldı. Sayıma çıkılmadı. Daha sonra gardiyan cezaevinden çıkarılarak başka yere götürüldü. Savcı, jandarma ile birlikte cezaevinde arama yaparak siyasi tutukluları diğer tutuklulardan ayrı yerlere koydu. Ayrıca iki devrimci hücreye kapatıldı.

Bütün bu baskılara karşın Sarayköy Cezaevindeki tutuklular saldırılara karşı mücadelede kararlıdırlar.

Tekirdağ cezaevi

Tekirdağ Cezaevinde tutuklular üzerindeki baskı, faşist saldırılarla birlikte yürütülmektedir. Yine cezaevi yönetimi ve faşist tutuklular, cezaevinde bulunan lümpen cezaevi ağalarını derimci tutuklulara karşı kışkırtmakta ve saldırılarında bunları bir araç olarak kullanmaktadırlar.

Bu saldırıların bir parçası olarak, faşistler ve cezaevi ağalarının ortak saldırısı sonucu Mehmet Bayramcı adlı tutuklu ağır bir şekilde yaralandı. İki yerinden şişlenen Mehmet Bayramcı'yı hastahanede yatırmamak için her türlü dalavereye başvuruldu. Tutukluların bütün ısrarlarına rağmen saldırganlar hakkında idarece hiçbir işlem yapılmadı. Bilindiği gibi aynı cezaevinde daha önce 22.10.1978 günü de faşistler ve koğuş ağaları işbirliği ve cezaevi yönetiminin dolaylı yardımları ile devrimci Nurettin Karahan katledilmişti.

Genel olarak ülkedeki bütün cezaevlerinde, özel olarak Tekirdağ Cezaevinde tutuklular üzerinde sürdürülen bu baskı, terör ve saldırıların sona ermesi, genel af çıkarılması ve zindanların boşalması tüm tutukluların talebidir.

MHP'nin katliamları sürüyor

11 Haziran günü İstanbul Bakırköy Halkevi faşistler tarafından bombalandı. Faşistlerce konan bombanın patlaması sonucu 3 kişi öldü; birçok kişi ağır şekilde yaralandı. Yine aynı gün MHP Kongresi dolayısıyla Ankara'da toplanmış olan faşistler, SBF-DER Başkanı Hasan Şenyuva'yı öldürdüler. Diğer iki dernek yöneticisi de saldırı sonucu yaralandılar.

Emperyalizmin ve komprador-feodal düzenin hizmetindeki MHP ve ÜGD'li faşistlerin işçi sınıfına, emekçi kitlelere, devrimci ve anti-faşistlere saldırıları sistemli ve sürekli bir olaydır. Maraş'ı kana bulayarak yüzlerce insanı öldüren 900'ün üzerinde ev ve işyerini yakıp yıkan, Malatya'da 750'nin üzerinde işyerini yağmalayarak halkın malını talan eden, Ankara Piyangotepe'de kahve basarak 7 emekçiyi katleden yine İstanbul'da kahve taramalarıyla onlarca işçi ve emekçiyi yaralayan, Bedrettin Cömert, Doğan Öz, Bedri Karafakioğlu ve Abdi İpekçi'yi katledenler bu halk düşmanı cinayet örgütleridir.

Azılı halk düşmanı Türkeş'in bütün demagojisine karşın, MHP, ÜGD, ETKO, TİT gibi karanlık cinayet örgütlerinin MİT ve Kontr-gerilla ile iç içe çalıştığı, emekçi halka ve devrimci mücadeleye karşı saldırılar düzenledikleri, Samsun Tekel Tütün İşletmesinin, Kültür Sarayı'nın yakılması, Marmara Vapurunun batırılması olaylarında olduğu gibi birçok yere sabotaj yaptıkları, Ankara Yiba İşhanını içinde çalışan onlarca emekçi ile birlikte yaktıkları, bugün bütün emekçiler tarafından bilinen bir şeydir. Bugüne kadar binlerce devrimci bu halk düşmanı cinayet örgütleri tarafından katledildi. Doğan Öz'ün katili Hüseyin Kocabaş'ın yaptığı gibi, faşistler, açıkça "eller kalem değil, silah tutmalı", "MHP ihtilalle başa gelecek ve biz herkesten hesap soracağız" diyerek cinayetlerine devam etmektedirler.

Bugün milyonlarca işçi ve emekçi, bu cinayet örgütlerinin kapatılmasını, binlerce emekçi ve devrimcinin katillerinin cezalandırılmasını istemektedir.

Maraş katliamının elebaşıları tek tek serbest bırakılıyor

MHP'nın sanık sandalyesinde oturduğu Kahramanmaraş katliamının davası, Adana Sıkıyönetim Mahkemesinde devam ediyor. Duruşmanın başlamasından bu yana geçen iki hafta içinde çoğunluğu MHP ve ÜGD'li olan sanıklardan birçok kişi sıkıyönetim mahkemesi tarafından serbest bırakılmış bulunuyor.

Maraş Katliamının başlangıcı olan iki ilerici öğretmenin cenaze töreninde olayları başlatan faşistlerin hemen hemen tamamı serbest bırakılanların içinde yer alıyor. Davanın 2 numaralı sanığı olan Kahramanmaraş ÜGD Başkanı Mehmet Leblebici de Sıkıyönetim Mahkemesinin oybirliği ile almış olduğu kararla salıverildi.

ÜGD Başkanı Mehmet Leblebici olayların başlaması için kamuoyu yaratmak amacıyla Çiçek Sinemasına bomba attırmış, Maraşlı iki ilerici öğretmeni öldürtmüş ve bu iki öğretmenin cenaze törenine yönelen saldırının içinde yer almıştı. Leblebici, cenaze töreninde başlayan olaylardan sonra da Maraş'ın çeşitli mahallelerinde sürdürülen katliama da katılmıştı. Hakkında bizzat kendi arkadaşlarının suçlayıcı ifadeleri bulunan Mehmet Leblebici, bu suçlardan bir kısmını kendisi de kabul etmişti. Davanın 1 numaralı sanığı ve aynı zamanda ETKO davasında yargılanan Ökkeş Kenger de Mehmet Leblebici'yi suçlayıcı ifadeler vermiş ve özellikle de Çiçek Sinemasına bomba atılması olayının tümüyle Leblebici tarafından planlandığını söylemişti. Bütün bu ifadelere ve çeşitli delillere rağmen, Mahkeme Heyeti Leblebici'yi serbest bırakmıştır.

Öte yandan aynı davada yargılanmakta olan ilerici ve devrimcilerin sorguları sırasında olayların gerçek yüzünü teşhir eden ve MHP'yi suçlayan ifadeleri Mahkeme Başkanı tarafından dinlenmemekte, ve sanıklar zorla susturulmaktadır. Zaten Askeri Savcılığın iddianamesi de Kahramanmaraş olaylarının birbiri arasındaki bağı ortadan kaldırmaya ve MHP'yi temize çıkarmaya çalışmaktadır. İddianame, hiçbir şekilde gizli-açık faşist örgütlerin olaylar içindeki sorumluluklarından söz etmemekte, kanlı katliamın Alevi-Sünni çatışması olduğunu izlenimini vermeye çalışmakta ve yer yer de olayların temelinde yatan gerçeğin sağ sol çatışması olduğu vurgulanmaktadır.

Mahkeme ve Savcılık, kanlı katliamın gerçek suçlularını saklamaya gayret gösterirken, katiller katliamın sorumluluğunu üstlenmişlerdir. Yargılanan bütün faşistlerin savunmalarını MHP ve AP'li avukatlar üzerlerine almışlardır. AP ve MHP'nin parlamenterleri davayı yakından izlemekte ve katillere kanat germektedirler.

Davayı izleyen AP'li milletvekilleri içinde daha önce AP hükümetlerinde bakanlık yapmış, şu anda parti yönetiminde söz sahibi kişiler de bulunmaktadır. Talat Asal, Nahit Menteşe, Seyfi Öztürk, Adnan Karaküçük, Halit Evliya, Saadettin Bilgiç faşist katillere moral vermekte, onların arkasında olduklarını göstermektedirler.

Türkiye halkı Maraş Katliamının sorumlularından, gerçek suçlulardan hesap sorulmasını istiyor. Ama bu hesabın CHP hükümeti tarafından sorulmayacağı da artık yeterince ortaya çıkmış bulunuyor.

Ne var ki Maraş'ta katledilen yüzlerce emekçinin anısı halkın kalbinde yaşarken, faşistler bu katliamın hesabını bir gün mutlaka verecektir.

Küçükköy Gazi Mahallesi halkı

Biz ülkenin değişik yerlerinden gelip, Küçükköy Gazi Mahallesine yerleşen, çoğumuz işsizlik ve açlıkla pençeleşen emekçileriz. Buraya yerleşirken, borç harç ederek topladığımız üç-beş kuruş parayla bir gecekondu yapıp içine giriyoruz. Ancak polis ve belediye, hemen başımıza üşüşüyor. Belediyeye bir miktar rüşvet verip, yapım için izin alıyoruz. Tam biriketleri taşıyıp, gecekondu yapacağımız sırada, bu kez polis silahları ile tepemize dikiliyor. Belediyeden izin aldığımızı söylüyoruz. Polisin cevabı, "bizi ilgilendirmez" oluyor ve polis, açıkça "bir de bize rüşvet vereceksiniz" diyor.

Mahallemizde 2 Haziran olayları da buna benzer bir durumdan dolayı meydana geldi. Bir önceki gece, polis gelip bir kahveyi aradı. Hiçbir şey bulamayınca, kahvecinin ruhsatını alıp götürmek istediler. Müdahale ettik vermedik. Bırakıp gittiler. Bir gün sonra bir baktık ki başkaları tarafından bir arkadaşımıza ait olan yeri düzeltilmiş arsada gecekondu yapılıyor. Arkadaş gidip "siz ne yapıyorsunuz" dediğinde "biz burayı satın aldık dur gidip sana burayı bize satanları getirelim" dediler. Geldiklerinde yanlarında polisler vardı. Polis, arkadaşlarımıza saldırdı. Müdahale ettik. Bunun üzerine yeni polis ve jandarmalar geldiler. Toplu halde bize saldırdılar ve ihtiyarları, kızları binbir hakaretle karakola götürdüler. Toplandık ve kızlara saldırmalarını protesto ettik. Karakolda kızların inlemeleri geliyordu. Biz, polisten kızlarımızı bırakmalarını istedik. Polis, makinalı tüfeklerle üzerimize ateş açtı. Bunun üzerine biz de kendimizi taş ve sopalarla korumaya çalıştık; polise karşı direndik. Daha sonra İkinci Şubeye ait bir polis arabası süratle üzerimize sürüldü. Birçok arkadaşımız yaralandı. Arkasından polis ve jandarma birlikleri bize karşı azgın bir saldırıya geçtiler. Mahallemiz basıldı. Evlerimizi didik didik arayan polisler ve jandarmalar hiçbir gerekçe göstermeden 223 kişiyi gözaltına aldılar. Polis saldırısı sırasında, polisin açtığı ateş sonucu bir emekçi kardeşimiz öldü. O günden sonra mahallemizde azgın bir terör estiriliyor. Biz polis ve askeri birliklerin üzerimizdeki baskı ve terörünü protesto ediyoruz. Evlerimizi yıkan, bize saldıran güçlerin bizim dostumuz olmadığını her gün daha iyi kavrıyoruz.

Kahrolsun işçi ve emekçilere kurşun sıkanlar!

Düzeltme

Enver Hoca

YUGOSLAV 'ÖZ-YÖNETİMİ' KAPİTALİST BİR TEORİ VE UYGULAMADIR

HALKIN KURTULUŞU Yayınları'nın 18. kitabı olarak yayınlanan Enver Hoca Yoldaş'ın "YUGOSLAV 'ÖZ-YÖNETİMİ' KAPİTALİST BİR TEORİ VE UYGULAMADIR adlı eserinin çeviri ve dizgisi sırasında bazı yanlışlar yapılmıştır.

Aşağıda bu kitapla ilgili düzeltmeleri içeren bir YANLIŞ-DOĞRU cetveli yayınlıyoruz.

Say	Satır	Yanlış	Doğru
7	13	... bunu sosyalizme, devrime ve kurtuluş mücadelelerine karşı elverişli bir silah olarak kullanmaktadırlar.	... bunu sosyalizme, devrime ve kurtuluş mücadelelerine karşı savaşlarında gözde bir silah olarak kullanmaktadırlar.
8	21	... yolaçan haince akımlar	... yolaçan kararsız akımlar
9	12	... İtalya sınırı üzerinde toprak iddia ediyordu	... İtalya sınırındaki topraklar üzerinde hak iddia ediyordu.
12	11	... yavaş yavaş	... derece derece
13	29	... komünistler partiler	... komünist partiler
15	4	... devrimin tayin edici gücü	... devrimin tayin edici siyasi gücü
15	29	... görünümlerinin	... özelliklerinin
16	18	... uzun süreli ajanları	... eski ajanları
17	1	Bu paragrafın tamamı yandaki gibi olacak.	Amerikan emperyalizminin kendini özellikle "cömert" gösterdiği sanayi alanında, onun "yardımı" eskiden beri varolan fabrikaların yeniden inşa çalışmalarının başlamasını sağladı; Böylece bunlar az çok işler hale gelebildi ve üretimleri, artık billurlaşmakta olan ve yüzünü dünya kapitalizmine çevirmekte olan burjuva-revizyonist rejimin ayakları üzerine durması için yeterli olabildi.
17	16	Bu cümle yandaki gibi olacak	Devlet, makina ve traktör istasyonlarını dağıtmak, teçhizatlarını bunları satınalabilecek gücü olan zengin köylülere satmak ve köylülere ağır vergiler yüklemek gibi bir dizi kapitalist önlem benimsendi.
18	22	Birkaç yıllık geçmişi olan...	Birkaç yıl geçince...
19	9	Yerel parti ve Devlet... diye başlayan cümle	Yerel parti ve Devlet organlarının insiyatifi ile emekçi kitlelerin insiyatifinin hiç görülmediği bu karışık ortamda anlaşmazlıkların ortaya çıkması kuşkusuz kaçınılmazdı ve çıktı da. Bu anlaşmazlıklar kan ve terörle bastırıldı.
19	23	... itiraf ettiler	... kabul ettiler.
19	25	... daha dayanıklı	... daha istikrarlı
20	29	... ideolojik çoğulculuğun bir türüne ayrıştı.	... ideolojik çoğulculuğun bir türü içinde eridi.
21	12	Bu dönekler ... diye başlayan cümle şu şekilde olacak.	Bu dönekler, ülkelerini içine soktukları bu utandırıcı durumu görerek, kendilerinin yarattıkları bu karışık duruma "teorik" aklamalar bulmaya çalışıyorlar.
21	26	... bireysel	... ayrı ayrı
21	26	...bireysel	..ayrı ayrı
22	1	...üretim araçlarını...	...üretim araçlarını, devletin, yani, yönetici sınıf olarak örgütlenmiş proletaryanın elinde merkezileştirmek için kullanacaktır.
27	30	...aşırı parlamenter	...parlamento dışı.
28	5	Yabancı kapitalistler diye başlayan cümle şu şekilde olacak.	...Yabancı kapitalistler, yani işletmeler, şirketler ve Yugoslavya'da yatırım yapmış olanlar tıpkı Yugoslav devlet iktidarı kadar Yugoslavya'nın siyasetini ve çok yanlı gelişmesini belirlerler.
28	16	...yatırımcı, ortak işletme ve kuruluşa...	...yatırımcı, Federasyona, ortak işletmeye ve şirkete...
29	14	..."Toplumumuz.. diye başlayan cümle şu şekilde olacak.	"Toplumumuz, üretimin sosyalist ve özyönetici ilişkilerinden kaynaklanan daha güçlü bir sosyo-ekonomik öz ve kendine özgü bir yapı kazanmıştır."
30	13	...kendi komiteleri...	...kendi komisyonları...
31	28	...ise, bu politik sistemin, işçilerin...	ise, Titocular tarafından icat edilen bu politik sistemin...
35	5	Bu pazar...diye başlayan cümle şöyle olacak.	Bu pazar... kendi kendini yöneten birleşik emek örgütlerinin özgürce ve asgari idari müdahale ile özgür emek değişimi ilişkilerine girmesi anlamında özgürdür.
36	2	...fiyatları % 49.7 artmıştır.	...fiyatları % 149.7 artmıştır.
37	17	...hiçbir şey dengeli değildir.	...hiçbir şey istikrarlı değildir.
40	10	...işçi ve asker...	... İşçi ve köylü...
41	29	...bürokratik devlet	...bürokratik devletçilik
44	19	... bire onikiye ulaşmış	...bire yirmiye ulaşmış
45	2	...eklektik bir dil	...kilise dili
50	14	...yönelikti....	...hizmet ediyordu
51	15	...bu sorun diye devam eden cümle şöyle olacak.	...bu sorunu sessizce geçiştirmeye çalışıyorlar.
53	29	...sosyalist devrimin	..sosyalist rejimin
58	33	...hiçbir şey aşağıdan değil,	...herşey aşağıda değil,
79	4	...parlamenter ve aşırı-parlamenter...	...parlamenter ve parlamento dışı
80	32	...Lenin'e çıkarmaya...	...Lenin'e karşı çıkarmaya...
82	33	Onlar Stalin'in...diye başlayan cümle şöyle olacak.	Onlar, Stalin'in Leninist kuramlardan saptığını(!); çünkü onun, sözde burjuva partilerine çok benzeyen ve parlamenter sistemin süsü olan tek parti ile devleti yöneterek "dolaylı demokrasiyi" uyguladığını öne sürüyorlar.

✱ İSKENDERUN DEMİR ÇELİK FABRİKASI'NIN YÖNETİCİLERİ, TÜM-DER İSKENDERUN ŞUBESİ BAŞKANI ALİ BAHAR'I İŞTEN ATMAYA KALKIŞTILAR

✱ AYNI GUNLERDE TÜM-DER GENEL MERKEZİNİN SOSYAL-FAŞİST YÖNETİCİLERİ, DERNEĞİN İSKENDERUN ŞUBESİNİ FESHETTİ

İskenderun'da karşı-devrimcilerin ortak kıyım planı

İDÇ yöneticileri, ocak ayında yayınlanan Tüm-Der İskenderun Şubesi'nin bülteni hakkında "hükümeti küçük düşürücü, hükümeti eleştirici" görüşlere yer verdiği gerekçesiyle soruşturma açtılar. Sözkonusu bültende Ecevit hükümetince yapılan zamlara karşı çıkılması, memurlar için ekonomik-demokratik taleplerin ileri sürülmesi, sıkıyönetimin kaldırılması isteği, Tüm-Der Genel Merkezi tarafından uygulanan "Sovyet sosyal-emperyalizmine karşı mücadele edenlerin üyelikten çıkarılması" kararına karşı mücadele edilmesi gerektiği vurgulanıyordu. Bunun için soruşturma çok yönlü bir biçimde derinleştirildi. Sosyal-faşistlerin eksiksiz yardımlarıyla, İskenderun Tüm-Der Şubesine karşı harekete geçen Soruşturma Komisyonu, dernek başkanı devrimci Ali Bahar'ın sözlü ve yazılı savunmasını aldı. Mayıs ayının son haftasında da Ali Bahar'ın işten atılması yolundaki kararını İDÇ Müdürünün onayına sundu.

İDÇ MEMURLARI VERİLEN KARARI PROTESTO EDİYOR

İDÇ'de çalışan Ali Bahar'ın işten çıkarılması için verilen kararı öğrenen 100'den fazla memur viziteye çıkarak kararı protesto etti. Sağlıkları hakkında şikayetlerini soran doktora, memurlar Tüm-Der İskenderun Şube Başkanının işine son verilmesi kararına karşı çıktıklarını açıkladılar. Doktorun olayı İDÇ Müdürüne duyurmasıyla, Müdür, Disiplin Kurulunca alınan kararı onaylamamak zorunda kaldı. Tüm-Der üyesi memurların arkadaşlarına sahip çıkması, geniş memur kitlesince de onaylandı. Başta Yurtsever Devrimci Memurlar olmak üzere, Devrimci Memurlar ve DHB taraftarı memurlar, A. Bahar'ın işten atılmak istenmesine karşı direnecekleri yolunda ortak karar aldılar.

Baştan beri A. Bahar'ı işten attırmak için her türlü yola başvurmaktan geri kalmayan bir avuç sosyal-faşist, çabalarının "boşa gitmediğini" görerek İsdemir işverenine desteklerini bildirdiler. TKP'lilerin ve Maden-iş yönetimindeki sosyal-faşistlerin desteğinde İDÇ Müdürlüğünce sözkonusu bültende "halkı isyana çağırdığı" gerekçesiyle Dörtyol Cumhuriyet Savcılığına yapılan başvuru geri tepmişti. Mahkeme, "bültende, halkı isyana çağıran bir durum sözkonusu değildir. Toplumumuzda var olan çelişkiler demokratik içerikli görüşler çerçevesinde işlenmiştir" kararı vermişti.

Mahkemenin bu kararına karşın, İDÇ Müdürlüğü Disiplin Kurulu, kendi kararını işletmiştir.

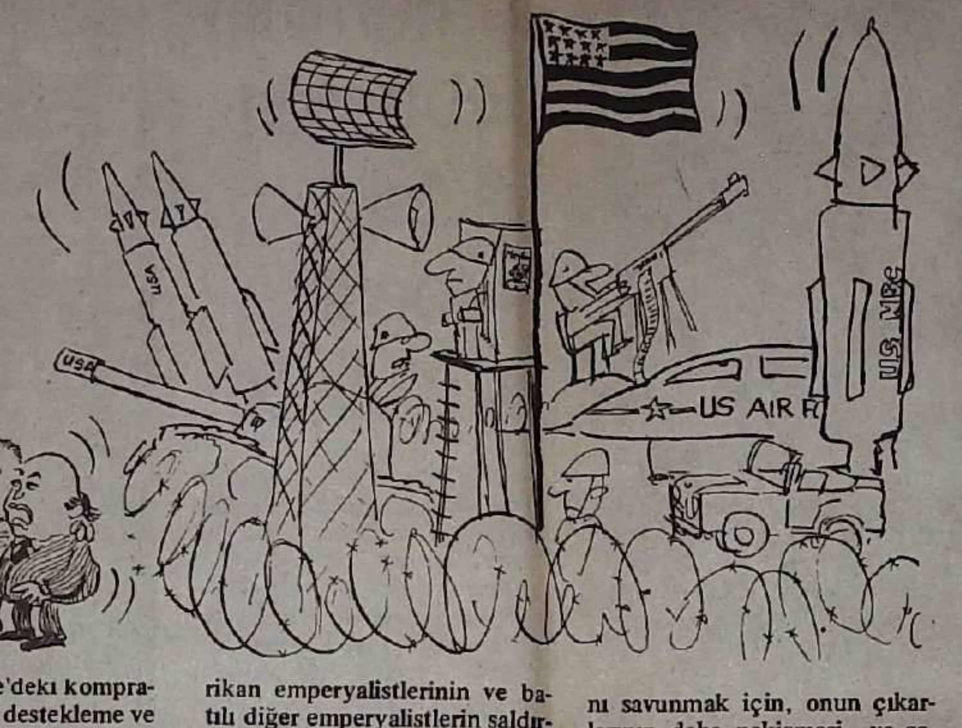
TÜM-DER GENEL MERKEZ SOSYAL-FAŞİST YÖNETİMİ, DERNEĞİN İSKENDERUN ŞUBESİNİ FESHEDİYOR

Memurlara karşı. İDÇ yönetimi ile aynı cephede savaşan Tüm-Der Genel Merkezindeki sosyal-faşist yönetim, Mayısın son haftasında derneğin İskenderun Şubesi'nin feshi yolundaki kararlarını açıkladılar. Bu dernek ağaları, aldıkları anti-demokratik karara karşı İskenderunlu memurlardan gelecek yanıtın ne olacağını bildiklerinden, kararlarına korkuyu gizleyerek belirttiler. Yönetimi teslim alamayacakları, buna güçleri yetmeyeceği için Adana'dan gönderdikleri bir temsilciye işlerini gördürmek istediler.

MEMURLARIN GENEL MERKEZE YANITI

İskenderun Tüm-Der yönetimi ve üyeleri, sosyal-faşistlerin kararını tanımadıklarını açıkladılar. Üyeler, "Biz, seçtiğimiz yönetim kurulunu tanıyoruz. Genel Merkez, gücü yetiyorsa gelsin alsın" diyerek, bir günde 300 imza topladılar. Genel Merkezin kararını "darbeci, anti-demokratik" karar olarak nitelediler. Yurtsever Devrimci Memurlar, Devrimci Memurlar ve DHB taraftarları, merkezin kararına karşı mücadele etmek için tam bir anlayış birliği içinde hareket edeceklerini açıkladılar.

TİKP sosyal-faşistlerinin sahte anti-emperyalist kampanyası

* Doğu Perinçek'in anti-emperyalistliği ve anti-Amerikancılığı ile Demirel'in anti-Amerikancılığı arasında bir fark yoktur
* TİKP sosyal-faşistleri U-2 uçakları kampanyası ile ABD emperyalistlerinin gerçek niteliğini ve kendi karşı-devrimci yüzlerini gizlemeye çalışmaktadırlar.

TİKP adı verilen sosyal-faşist çetenin Parti Meclisinin 26-29 Mayıs 1979'da İstanbul'da yaptığı toplantıdan sonra, bir açıklama yapan bu çetenin elebaşısı Doğu Perinçek TİKP'nin Haziran ayı içinde 'Amerikan U-2 Uçaklarına ve Rusya'ya Teslimiyete Hayır' sloganı altında bir 'mücadele' kampanyası yürüteceklerini açıklamıştır. Bu kampanyaya bağlı olarak, TİKP revizyonistleri 17 haziranda Kayseri'de başlamak üzere Düzce, İzmit, Karadeniz Ereğlisi, Karabük ve Bursa'da salon toplantıları, adı açıklanmayan on ilde de miting ve yürüyüş düzenleyeceklerini belirtmişlerdir.

Dış görünüşü ile ve kampanyayı düzenleyen siyasi hareketin niteliği dikkate alınmadığında böyle bir kampanya devrimci ve anti-emperyalist niteliğe sahip bir mücadele kampanyası olarak görülebilir. Fakat kampanyayı düzenlediğini açıklayan siyasi hareketin niteliğine ve ülkemizin bugün içinde bulunduğu ekonomik ve siyasi koşullara bakıldığı zaman bu kampanyanın neye hizmet ettiği ve TİKP sosyal-faşistlerinin böyle bir kampanya düzenleyerek hangi amaçlarını gerçekleştirmek istedikleri kolaylıkla görülebilmektedir.

TİKP'NİN ANTİ-EMPERYALİZMİ: SAHTE BİR YALAN

Kampanyanın adından da anlaşılacağı gibi TİKP bu kampanya sürecinde Amerikan U-2 uçaklarını ve 'Rusya'ya teslimiyeti' protesto edecek, görünüşte anti-emperyalist bir mücadele yürütecek.

TİKP sosyal-faşistlerinin bu konudaki demagojik amaçlarını sergilemek için, öncelikle Amerikan U-2 uçaklarının ne olduğu üzerinde ve buna bağlı olarak da TİKP'nin nasıl siyasi bir hareket olduğu üzerinde kısaca da olsa durmaya çalışalım.

Gazetemizin geçen son üç yısında da ana ve detay noktaları ile ortaya koyduğumuz gibi, U-2 uçakları Amerikan emperyalistlerinin, Sovyet sosyal-emperyalistleri ile de anlaşarak ülkemize dayattıkları yeni askeri planlarının bir parçasıdır. Amerikan emperyalistleri Sovyetler Birliği'nin SALT-2 Anlaşmasına uyup uymadıklarını gözetleme adı altında, U-2 uçaklarını ülkemiz üzerinde yeniden devreye sokarak Türkiye'yi savaş odaklarının içine daha çok çekmek ve ellerinde bulundurdukları üsleri tam bir silah deposu haline getirmek istemektedirler. Böylelikle Türkiye ve Ortadoğu ülkelerindeki ekonomik ve askeri hegemonyalarını pekiştirmeye ve bir yandan Sovyet sosyal-emperyalizmine karşı güçlenmeye ve bir yandan da Türkiye ve Ortadoğu halklarının mücadelesini bastırmak için daha güçlü mevziler elde etmeye çalışmaktadırlar. Yani U-2 uçakları olayı, Amerikan emperyalistlerinin ve batılı diğer empreyalistlerin Türkiye'ye ve Ortadoğu'ya yönelik son ekonomik ve askeri planlarının bir parçasını oluşturmaktadır.

Bunun için de proleter devrimciler, Türkiye'nin bağımsızlığı ve demokratik bir yapıya kavuşması için mücadele eden anti-emperyalistler ve emekçiler, U-2 uçakları da dahil olmak üzere bütün emperyalist devletlerin, bu arada özellikle Amerikan emperyalistlerinin yeni planlarını ve ülkemiz üzerindeki ekonomik ve askeri hegemonyasını ve siyasi etkinliğini hedef alan gerçek bir anti-emperyalist kampanyaya katılırlar ve böyle bir kampanyayı elbette ki sonuna kadar desteklerler Ama böyle bir kampanyanın gerçekten anti-emperyalist ve anti-faşist bir güç tarafından yürütülmesi ve devrimci hedeflere hizmet etmesi koşulu ile...

Bugün 'Amerikan U-2 Uçaklarına ve Rusya'ya Teslimiyete Hayır' sloganı altında böyle bir kampanya açan ve bu kamyanyayı yürüteceğini açıklayan TİKP'nin niteliği nedir ve bugün gelişen ve giderek yoğunlaşan devrim ile karşı-devrim arasındaki mücadelede nasıl bir yer işgal etmektedir?

Bu siyasi hareketin sadece emperyalizme, özellikle Amerikan emperyalizmine karşı politikasının ne olduğuna yönelik bu soruları, devrim ile karşı-devrim arasındaki mücadeleyi henüz uzaktan seyretmekte olan sıradan bir emekçiye sorsanız yanıtını alabilirsiniz.

Amerikan U-2 uçaklarını hedef alan bir 'mücadele' kampanyası açtığını ilan eden TİKP sosyal-faşistlerinin efendisi olan Çin sosyal-emperyalistleri, bütün dünyada Amerikan emperyalistlerinin çıkarlarını ve hegemonyasını savunmakta ve Amerikan emperyalistlerinin kanatları altında güçlenmenin planlarını yapmaktadır. Bunun için bir yandan dünya halklarına Amerikan emperyalistlerini şirin gösterirken, bir yandan da Çin'in uçsuz bucaksız topraklarını Amerikan emperyalizminin azgın talanına bütün olarak açmaktadırlar. Her gün Amerikan emperyalizminin diplomatik elebaşları ile yeni ekonomik, askeri ve siyasi anlaşmalar imzalamaktadırlar. Hatta, TİKP sosyal-faşistlerinin aleyhinde kampanya yürüttüklerini açıkladıkları Amerikan U-2 uçaklarını Çin'in sosyal-faşist elebaşları, kendi topraklarına davet etmektedir.

TİKP sosyal-faşistleri de efendileri Çin sosyal-emperyalistlerinin politikasını aynen uygulayarak Türkiye'deki komprador-feodal düzeni destekleme ve savunma temelinde, Sovyet sosyal-emperyalizminin 'sızmasını engelleme' adı altında Amerikan emperyalizminin ülkemizdeki ekonomik ve askeri hegemonyasını savunmakta, Amerikan emperyalistlerinin ve batılı diğer emperyalistlerin talan ve sömürüsünün daha da yoğunlaşmasını desteklemektedirler.

TİKP sosyal-faşistleri, Amerikan emperyalistlerinin ve batılı diğer emperyalistlerin saldırgan askeri örgütü ve askeri hegemonya aracı olan NATO'yu 'vazgeçilmez', 'Türkiye halkının yararına' vb. olarak lanse etmekte ve Türkiye'nin NATO içinde kalmasını savunmaktadırlar.

TİKP sosyal-faşistleri, demagojik bir temelde Amerikan U-2 uçaklarına karşı çıkar gibi gözükmelerine rağmen, Amerikan emperyalizminin U-2'lerle birlikte devreye sokmaya çalıştığı üslerin genişletilmesi ve İran'dan sökülen üslerle birlikte takviye edilmesi planları karşısında sessiz kalmakta, daha doğrusu üsler konusunda Amerikan emperyalistlerinin yeni planlarını alttan alta desteklemektedirler.

TİKP sosyal-faşistlerinin Amerikan emperyalistlerine hizmetleri elbette ki sadece bu doğrudan politikaları ile sınırlı değildir. Onlar, aynı zamanda, Amerikan emperyalizminin ve Türkiye egemen sınıflarının siyasi temsilcileri ile ve gericiliğin politikasını savunan ve bunları uygulayan siyasi güçlerle de özde bir çok politikada birleşmektedirler.

Bunun en iyi örneği bu sosyal-fayist kliğin, TKP sosyal-faşistleri ile birlikte, ilk baştan itibaren, emperyalistlerin ve egemen sınıfların koltuk değneğinden başka bir şey olmayan CHP reformist hükümetini desteklemeleri ve bu hükümeti işçi sınıfına ve emekçi halka bir 'umut' olarak sunmalarıdır. Onlar, CHP reformist hükümetinin emperyalistlerin ve egemen sınıfların politikasını uygulayarak işçi sınıfına ve emekçi sınıflara karşı yönelttiği bütün saldırıları desteklemişler, ülkemizi Amerikan emperyalist talanına bütünüyle açan uygulamalarına alkış tutmaktadırlar. Egemen sınıflar sıkıyönetim sopası ile bir yandan emekçi sınıfların direnişini ezerken ve bir yandan da Amerikan emperyalistlerinin bütün planlarını tek tek uygularken, TİKP revizyonistleri sıkıyönetimi 'ilerici', 'devrimci' ilan ederek emperyalist sömürünün daha da yoğunlaşmasını bütün güçleri ile desteklemişlerdir. Şimdi de - aslında daha uzun bir zamandan beri - emperyalistlerin ve egemen sınıfların uzun vadeli bir tercihi olan 'Milli Birlik Hükümeti' formulasyonunu daha hararetli bir şekilde savunarak, bunu bir 'eylem sloganı' haline getirmeye çalışmaktadırlar. Böylece Amerikan emperyalizminin çıkarlarının daha uzun vadede güvence altına alınması için egemen sınıflara ve emperyalist efendilerine yol göstermektedirler.

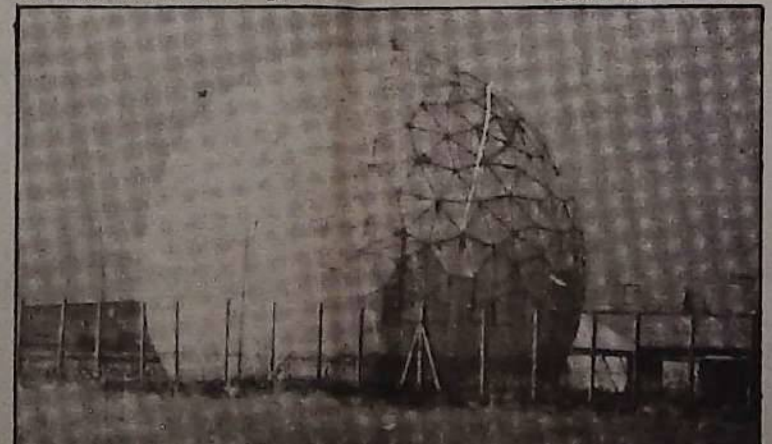
İşte 'Amerikan U-2 Uçaklarına(.....) Hayır' kampanyası açan TİKP sosyal-faşistlerinin gerçek niteliği ve sözde anti-Amerikancılığının özü budur... Bir taraftan Amerikan emperyalistlerinin ülkemizdeki çıkarlarını savunmak için, onun çıkarlarının daha pekişmesi ve geliştirilmesi için takla üstüne takla atacaksın, emperyalistlerin askeri hegemonyasının aracı olan NATO'yu Türkiye'nin yararına ilan edeceksin ve komprador burjuvazi ve toprak ağalarının düzenini ekonomik, askeri ve siyasi kurumları ile birlikte bütünüyle savunacaksın, egemen sınıfların politikasını uygulayan hükümetleri destekleyeceksin, bir taraftan dönüp Amerikan U-2 Uçaklarına karşı mücadele kampanyası açacaksın... Bunun anti-emperyalist, anti-Amerikancı bir kampanya olduğuna kimi ikna edebilirsin? Kendini emekçilere anti-emperyalist ve devrimci olarak yutturabilir misin?

Aslında TİKP revizyonistlerinin bu kampanyalarının anti-emperyalizm ile anti-Amerikancılıkla bir ilişkisinin olmaması bir yana, onlar böyle bir kampanya ile ve kampanyanın hedefleri ile Amerikan emperyalistlerine yeni bir hizmet sunmaya çalışmaktadırlar. Çünkü TİKP karşı-devrimcileri kampanyalarının sözde hedefini (Sözde hedefi diyoruz, çünkü onların esasında böyle bir hedefi yoktur, bunu aşağıda açacağız) U-2 uçakları ile sınırlayarak, U-2 uçuşlarına sözde karşı çıkarak ve bu fırsattan yararlanarak ABD emperyalizminin niteliğini, Türkiye üzerindeki hegemonyasını ve ülkemize ve Ortadoğu ülkelerine yönelik yeni askeri ve ekonomik planlarını gizlemeye, dikkatleri sadece U-2 uçakları konusuna çekmeye çalışmaktadırlar. Politikaları pratikte kitlelerin bilincinin çarpıtılması şeklinde kendini gösterecektir. Daha doğrusu böyle bir sahte ve demagojik kampanya ve bu kampanyanın sözde hedefinin U-2 uçuşları ile sınırlandırılması ile, TİKP sosyal-faşistleri, halkın anti-emperyalist taleplerini istismar etme, anti-emperyalist mücadeleyi çarpıtma, ABD emperyalizminin ülkemizdeki varlığını ve hegemonyasını sadece U-2'lerle sınırlı gösterme ve bunun doğal sonucu olarak da kitleleri kendi sahte anti-emperyalist, karşı-devrimci siyasetlerinin peşine takma çabasındadırlar.

TİKP sosyal-faşistleri bu kampanya ile sadece Amerikan emperyalizminin niteliğini gizlemekle kalmamakta, aynı zamanda kendi karşı-devrimci niteliklerini, emperyalizmin ve egemen sınıfların hizmetindeki siyasetlerini de gözlerden saklamaya, kendilerini işçi sınıfına ve emekçi halk kitlelerine devrimci, anti-emperyalist olarak yutturmaya çalışmaktadırlar.

Üstelik bu sosyal-faşist kliğin esas karşı çıktığı nokta, U-2'lerin Türkiye üzerinden uçması, Amerikan emperyalistlerinin ülkemizdeki askeri ve siyasi etkinliklerinin artması değil, bunun için CHP reformistlerinin sosyal-emperyalistlerin onayının alınması için 'beklemeleridir'. Kampanyalarının adının '...Rusya'ya teslimiyet'i de içermesi esasen bunu ifade etmektedir. Elbette ki buradaki '... Rusya'ya teslimiyet' sadece U-2'lerle ilgilidir. Daha da ötesinde, TİKP sosyal-faşistleri ABD emperyalistleri ile Sovyet sosyal-emperyalistleri arasında varılan bir anlaşma sonunda U-2 uçuşlarının zaten gerçekleşmeyeceğini bildikleri için böyle bir kampanya açtıklarını ilan et-

Dev. Sa. 6'da

Amerika, yalnızca U-2'leriyle değil, 100'den fazla üs ve tesisi ile Türkiye'deki askeri etkinliğini sürdürüyor.

Aydınlık, emperyalizme karşı yürütülen mücadele içinde mi doğdu?

Aydınlık-TİKP revizyonistleri, 'Amerikan U-2 Uçaklarına ve Rusya'ya Teslimiyete Hayır' kampanyalarını açıkladıkları günlük Aydınlık gazetesinin 7 Haziran 1979 tarihli sayısında, kendilerini anti-emperyalist mücadelenin öncüsü ve yürütücüsü olarak göstererek, "Aydınlık yıllardan beri Amerikan emperyalizmine karşı yürütülen mücadele içinde doğmuştur" demektedirler.

Bu iddianın doğru olup olmadığını görmek için hiç uzağa gitmeye gerek yoktur. Bunun için bugüne, TİKP revizyonistlerinin bugünkü politikalarına ve politik çizgilerine bakmak yeterlidir.

Bugün onların bu konudaki politikalarının özü açıktır ve sıradan emekçiler tarafından da rahatlıkla görülebilmektedir. Bu revizyonistler, "...İnsan bir düşmana karşı mücadele ederken, onun dışında kalan ve onunla çelişmesi olan bütün güçlerle birleşmek zorundadır" (Aydınlık, sayı:60, Şubat 1976) formülasyonu uyarınca Sovyet sosyal-emperyalizmine karşı 'mücadele' adı altında komprador-feodal düzeni, ülkemizdeki Amerikan emperyalizminin ekonomik ve askeri hegemonyasını savunmakta ve bunun giderek güçlenmesini istemektedir. Onun için de Amerikan emperyalizminin hegemonyasını ve onu zayıflatan her türlü eylemi mahkum etmekte, komprador-feodal düzenin korunması ve sağlamlaştırılması için ellerinden geleni yapmaktadırlar. Bu politikalarının bir sonucu olarak, Amerikan emperyalistlerinin IMF kanalı ile Türkiye'ye dayattıkları yeni kölelik reçetelerinin bir bir uygulanmasını alttan alta desteklemekte, Türkiye'nin NATO'da kalmasını hararetle savunmakta ve ülkemizdeki Amerikan üslerinin genişletilmesi gerektiğini söylemektedirler. Eylem alanında da Amerikan emperyalistlerinin ülkemizdeki varlığına ve komprador-feodal düzenin kalbine yönelen proleter devrimcilerin veya diğer anti-faşist demokratik güçlerin önderliğindeki kitle hareketlerine, tıpkı faşistler gibi, azgınca saldırmakta, bu eylemleri 'anarşi' olarak nitelendirmektedirler.

Fakat Aydınlık-TİKP revizyonistlerinin bugün kaderlerini emperyalizmin kaderi ile birleştirmiş olması, akşamdan sabaha oluşmamıştır. Onların ünlü deyimi ile 'geçmişi olmayanın geleceği yoktur.' Başka bir deyimle onlar, emperyalizmin varlığını ve ülkemizdeki hegemonyasını savunan ve komprador-feodal düzeni bütün kurumları ile birlikte destekleyen bugünkü çizgilerine belli aşamalardan geçerek gelmişlerdir.

Onların Amerikan emperyalizmine karşı mücadele, bu mücadelenin önderi olmak veya bu mücadeleyi yürütmek diye hiçbir zaman bir sorunları olmamıştır. 1968-69'larda Amerikan emperyalizmine karşı mücadelenin cisimleştiği 6.Filo'ya ve NATO'ya karşı mücadelenin öncülüğünü o zamanki devrimci gençlik önderi olan ve daha sonra faşist diktatörlüğün darağaçlarında ve faşist kurşunlar altında can veren Deniz Gezmişler, Yusuf Aslanlar, Hüseyin İnanlar ve Sinan Cemgillerle birlikte diğer yurtsever devrimciler yapmışlardır. O zamanlar bu mücadelenin en arka sıralarında zaman zaman yer alan Aydınlıkçıların esas fonksiyonu, militan ve kitlevi gençlik mücadelesini 'anayasal ve meşru bir çizgi'ye çekmekten ibaret olmuştur. Bugünkü Aydınlık-TİKP revizyonizminin elebaşları, o günkü demokratik ve anti-emperyalist mücadeleyi pasifleştirmek için çalışmışlar ve belli bir dönemden sonra da gençlik içinde -çok cılız da olsalar- ordudaki belli cuntacı kliklerin 'adamları' olarak faaliyet göstermişlerdir. Gençliğin anti-emperyalist ve demokratik mücadelesini cuntasal faaliyetlerinin bir aracı olarak kullanmaya çalışmışlardır.

1974 sonrasında da bugünkü açık karşı-devrimci çizgilerini inşa etmeye başlamışlar, yavaş yavaş Amerikan emperyalistleri ile diğer batılı emperyalistlerle daha çok uzlaşmanın teorisini yapmaya başlamışlardır. Bu tarihlerde işe, Amerikan emperyalistlerinin 'barışçılığı, gerilemesi, zayıflaması vb.' üzerine hayaller yayarak başlamışlar, daha sonra Çin revizyonistlerinin karşı-devrimci ve sosyal-emperyalist emeller güden politikasının daha net olarak belirginleşmesine paralel olarak, Aydınlık-TİKP revizyonistleri komprador-feodal düzenin devamını ve Amerikan emperyalizminin ülkemizdeki hegemonyasını daha açık bir şekilde savunmaya başlamışlardır.

Ve bunun doğal sonucu olarak bugüne gelmişlerdir. Komprador-burjuvazi ve toprak ağalarının ve emperyalistlerin kaderleri ile kaderlerini birleştirmişlerdir.

Bu bakımdan Aydınlık-TİKP revizyonistlerinin iddia ettikleri gibi, Aydınlık, Amerikan emperyalizmine karşı yürütülen mücadele içinde doğmamıştır, tam tersine Aydınlık her zaman onunla uzlaşmanın bi simgesi olmuş ve giderek de Amerikan emperyalizminin çıkarlarını savunur hale gelmiştir.

TİKP: KOMPRADOR-FEODAL DÜZENİN VE EMPERYALİST TALANIN SAVUNUCUSU

Ekonomik alanda

"Meseleyi bugün geçerli olan düzen sınırları içinde ele alırsak: Türkiye hakim sınıflarının önünde batının ekonomik 'yardımı' dışında bir seçenek var mıdır? Daha açık bir deyişle Türkiye hükümeti (...) bugün acil meseleleri Sovyetler Birliği'nin kanatları altına girerek çözebilir mi? Böyle bir davranışın ülkemizi felakete sürüklemesi bir yana, bugünkü durumda gerçekleşmesi de mümkün değildir. (...)
Bugün gerek batı, gerek Moskova, gerekse Ecevit bilmektedir ki, Türkiye burjuvazisinin önündeki kısa vadeli seçenek, Batının vereceği 'taze para'dır." (Aydınlık, Ocak 1979)

"Dış krediler, dışa bağımlılığı azaltmaya, Türkiye ekonomisinin ayakları üzerine doğrulmaya ve milli sanayiin gelişmesine hizmet etmesi şartıyla alınmalı, özetle kendi gücüne güven ilkesine tabi olmalıdır." (TİKP'nin Önerileri, Aydınlık, 24 Mart 1979)

"Türkiye (...) Avrupa ülkeleri ile bağımsız ve eşit ekonomik ilişkiler kurmalıdır." (TİKP Parti Meclisi Bildirisi, Türkiye Gerçeği, sayı:1, sayfa:38)

Askeri alanda

"...NATO bugün sosyal-emperyalist Sovyetler Birliği'ne karşı Avrupa'nın savunmasına hizmet eden bir nitelik kazanmıştır. (...) NATO içindeki ilişkiler de eskisinden daha farklı bir nitelik kazanmıştır. ABD'nin efendiliğinin yerine, ortak savunma amacı ve daha eşit ilişkiler almaktadır.

Bugün NATO'nun dağıtılmasını ve çökmesini en çok isteyen, Sovyet sosyal-emperyalizmidir. Avrupa ülkelerinde devrim isteyen emekçi halkların menfaati ise, her şeyden önce Sovyetler Birliği'nin Avrupa'yı ele geçirmesini önlemektir.
NATO'ya karşı çıkan iki tutum vardır.
Birincisi, Rus sosyal-emperyalizminin hakimiyetini getirmek amacıyla NATO'yu yıkma siyasetidir. Bu siyaseti güdenlerin başarısı halinde ortaya çıkacak manzara, Çekoslovakya'nın, Doğu Almanya'nın veya Bulgaristan'ın manzarası olacaktır. Yani Rus emperyalizminin çizmeleri altına girecektir." (Aydınlık, 5 Nisan 1979)
"Batılılar Sovyetler Birliği'ne karşı direnmemizi destekliyorlarsa, Türkiye'ye silah ve araç verebilirler." (Doğu Perinçek'in Fransız TV Ekibine Verdiği Demeçten)

ABD emperyalizmi ve TİKP

TİKP revizyonistleri U-2 Casus Uçakları ile ilgili açtıkları kampanya ile kendilerini anti-emperyalist göstermeye çalışmanın yanı sıra, esas olarak Türkiye'deki ABD emperyalizminin ve diğer batı emperyalistlerinin son zamanlarda iyice artan talanını gizlemeye ve kendilerinin bu talanın destekçisi ve komprador-feodal düzenin savunucusu olduklarını gizlemeye gayret göstermektedirler.

Bunun için de dikkatleri sadece U-2 Uçaklarına çekmekte, emperyalizmin ülkemizdeki varlığını sadece U-2 uçakları ile sınırlamakta, ABD emperyalizminin ve diğer batılı emperyalistlerin niteliğini ve politikasını gizlemektedir. Bunun yanında, onlar böyle bir kampanyada, emperyalist sömürü ve talanın gerçekleştiği zemin olan ülkemizdeki komprador-feodal düzeni geniş halk kitlelerine şirin göstermeye, komprador-feodal düzeni savunmaya özel bir çaba göstermektedirler.

EMPERYALİST TALANIN DAHA DA YOĞUNLAŞMASI

Bilindiği gibi ülkemiz ABD emperyalistlerinin ekonomik ve askeri hegemonyası altında bulunmaktadır ve diğer batılı emperyalistler de ülkemizde önemli bir ekonomik sömürü ağına sahiptirler. Emperyalistler NATO vb. yollardan da Türkiye'yi askeri ve siyasi bakımdan tam bir kıskaç altına almışlardır.

Kapitalist sistemdeki ve bunun bir parçası olarak ülkemizdeki buhranın giderek derinleşmesine paralel olarak, son zamanlarda ABD emperyalistlerinin ve diğer batılı emperyalistlerin ülkemiz üzerindeki ekonomik sömürüleri daha da katmerleşmiş, yeni askeri mevziler elde etme çabalarını yoğunlaştırmışlar ve siyasi etkilerini artırmaya başlamışlardır.

CHP reformistlerinin IMF ile vardıkları anlaşmanın bir sonucu olarak, emperyalist tekellerin ve uluslararası emperyalist kuruluşların Türkiye'ye yaptıkları sermaye ihracı artmaktadır ve giderek daha da artacaktır. Bu temelde emperyalist sermayenin ülkemizdeki talanı daha da yoğunlaşacak, emperyalist tekellerin kârlarına yeni kârlar eklenecektir. Türkiye'nin emperyalistlere olan borçları günden güne hızla artmaktadır. Ve ülkemiz, emperyalistlere olan borçlarının faizlerini dahi ödeyemeyecek duruma gelmiştir.

Bunun dışında Türkiye üzerinde kurulan askeri kıskaç da giderek daha çok sıkıştırılmaktadır. Emperyalistler ve egemen sınıflar hayata geçirmeye başladıkları yeni askeri planlarla, Türkiye'yi başta iki süper devlet olmak üzere emperyalist devletlerin oluşturduğu savaş odaklarının daha çok içine atmaktadırlar. Türkiye'deki üslerin kapsamının genişletilmesi ve İran'dan sökülen bazı üslerin Türkiye'ye taşınması girişimleri, AWACS ve U-2 uçakları projeleri bu politikanın en belirgin ve en göze çarpan somut örnekleridir.

Bu bakımdan U-2 uçakları olayı son zamanlarda Türkiye üzerinde giderek yoğunlaşan emperyalist tahakkümün sadece bir yanını oluşturmaktadır. Emperyalizmin akseri alandaki tahakkümünün artmasının sadece bir parçasıdır. Onun için de emperyalizmin ülkemiz üzerindeki askeri tahakkümünün bir aracı olan U-2'leri hedef almak, bu konuda bir kampanya açmak, ancak ve ancak emperyalizmin ülkemizdeki toptan varlığını hedef almakla, emperyalizmin son ekonomik ve askeri girişimlerini hedef almakla, bunun gerçekleştiği zemin olan komprador-feodal düzeni, egemen sınıfların ekonomik ve siyasi egemenliğini hedef almakla mümkündür. Daha doğrusu, emperyalizmin sömürü ve talanından koparılan, komprador-feodal düzeni gözardı eden bir U-2 kampanyasının devrimci bir niteliği olamaz, olsa olsa başka şeyleri gizlemeye hizmet eden sahte bir kampanya olur.

TİKP NEYİ SAVUNUYOR

Nitekim TİKP revizyonistlerinin bu konudaki 'faaliyetleri' de böyle bir amaca hizmet etmektedir ve gerçek anti-emperyalist bir kampanya özelliği taşımamaktadır.

Çünkü;

Birinci olarak, TİKP revizyonistleri Sovyet sosyal-emperyalizminin 'sızmasını engellemek için' Amerikan emperyalizminin ve diğer batılı emperyalistlerin ülkemizdeki ekonomik ve askeri hegemonyasının devamını savunmakta, emperyalist sömürü ve talanı bütün gücüyle desteklemektedir.

TİKP revizyonistlerinin bu politikası, ekonomik alanda onların emperyalizme bağımlılığı artıran ve emperyalist sermaye ihracını daha da yoğunlaştıran 'batı kredilerini' desteklemelerinde (bkz. Aydınlık gazetesi, Ocak ve 24 Mart 1979 tarihli sayıları) Avrupa emperyalistleri ile ekonomik ilişkilerimizin geliştirilmesini istemelerinde (bkz. Türkiye Gerçeği dergisinin 1.sayısı) kendini göstermektedir.

TİKP revizyonistleri bu politikalarının bir sonucu olarak, askeri alanda da Türkiye'nin NATO içinde kalmasını (bkz. Aydınlık gazetesi, 5 Nisan 1979) savunmakta, Türkiye'nin Sovyetler Birliği'ne karşı 'direnmesi' için batı emperyalistlerinin Türkiye'ye silah ve araç (bu silah ve araçların biri de U-2 uçaklarıdır) vermesini istemektedir.

İkinci olarak, TİKP revizyonistleri emperyalizme bağımlılığın ve emperyalist sermaye ihracının gerçekleştiği zemin olan komprador-feodal düzeni, onun bütün ekonomik ve siyasi kurumlarını desteklemekte ve onun 'istikrar' içinde yaşaması için ellerinden geleni yapmaktadırlar. İşçi sınıfına ve emekçi halka karşı komprador-burjuvazi ve toprak ağalarının politikasını savunmaktadırlar. TİKP, emperyalizmden ve komprador-feodal düzenin varlığından kaynaklanan kapitalizmin ekonomik buhranının bütün ekonomik ve siyasi sonuçlarının emekçi halk kitlelerinin sırtına yıkılması için bütün gerici mihraklarla birlikte aynı politikayı uygulamaktadır. Bunun için de egemen sınıfların sıkıyönetim vb. gibi yeni baskı araçlarını desteklemekte, egemen sınıflarca uzun vadede zemini oluşturulmaya çalışılan 'Milli Birlik Hükümeti' politikasına dört elle sarılmaktadırlar.

Sonuç olarak Aydınlık -TİKP revizyonistleri, tıpkı diğer karşı-devrimci siyasi mihraklar gibi bugünkü komprador-feodal düzeni, emperyalist sömürüyü, emperyalizmin ülkemizdeki ekonomik ve siyasi varlığını savunmakta ve desteklemektedir. Bu revizyonist mihrakın bu konuda AP ve MHP gibi faşist partilerden ve CHP gibi reformist partilerden hiçbir farklı politikası yoktur. Onların T'K'P'den farklılıkları, bu sömürü ve talanın hangi emperyalist mihrak tarafından gerçekleştirilmesi gerektiği noktasından kaynaklanmaktadır.

Nasıl ki, AP, MHP, CHP Amerikan emperyalistlerinin sömürü ve talanına karşı değilse, tersine bu sömürü ve talanın daha artmasının siyasi birer araçları ise, aynı şekilde TİKP revizyonistleri de egemen sınıfların ve emperyalistlerin politikasının destekçisidirler.

Bu bakımdan onların U-2 uçakları konusunda açtıkları kampanya sahtedir ve esas olarak emperyalist sömürü ve soygunu gizlemeye ve kendi emperyalizm yanlısı politikalarını gözlerden saklamaya hizmet etmektedir.

TİKP'in de savunduğu 'Milli Birlik Hükümeti' hangi politikanın aracıdır?

TİKP revizyonistleri öteden beri, egemen sınıfların dolaysız sözcülerinden ve temsilcilerinden daha hararetli bir şekilde 'Milli Birlik Hükümeti' seçeneğini bugünkü siyasi istikrarsızlığın en temel çözüm yolu olarak savunmaktadırlar.

Onlar bu çözüm yolunu 1977 seçimler sonrasından itibaren savunmaya başlamışlar, bu çözüm yolunu işçi sınıfına ve emekçi halk kitlelerine devrimci bir çözüm yolu olarak lanse etmeye çalışmışlardır.

Bugün egemen sınıfları saran siyasi buhranın giderek daha da derinleşmesi ve bunun bir sonucu olarak bazı egemen sınıf kliklerinin uzun vadede 'geniş tabanlı hükümet' hazırlıkları yapmalarına, 'Milli Birlik Hükümeti' için siyasi zemin yaratmaya çalışmalarına paralel olarak, TİKP revizyonistleri başından beri savundukları Milli Birlik Hükümeti çağrılarına yeniden hız vermeye başladılar.

Nedir 'Milli Birlik Hükümeti' veya hangi politikanın aracı olacaktır?

Türkiye halkı bugüne kadar egemen sınıfların bu tip hükümet formülleri ile ilk defa karşılaşmamaktadır. Ve bunların hangi politikanın aracı olduğunu anlamak için hiç uzağa gitmeye gerek yoktur. 12 Mart döneminde kurulan Erim hükümetleri, Melen ve Talu hükümetleri bu tip hükümet formüllerinin hayata geçirilmesinden başka bir şey değildi. Egemen sınıfların buhranın daha çok derinleştiği böyle bir dönemde 'çözüm yolu' olarak ortaya attığı ve uygulamaya soktuğu 12 Mart hükümetleri, buhranın bütün ekonomik ve siyasi sonuçlarının halk kitlelerinin sırtına yıkılmasından, geniş halk kitlelerinin devrimci-demokratik mücadelesinin ezilmesinden ve ülkemizi emperyalist talana daha çok açmaktan başka bir şeye hizmet etmemiştir.

12 Mart döneminde bu tip hükümetlerin belkemiğini AP ve CHP gibi partiler oluşturmuştur. Bugün egemen sınıfların uzun bir dönem için zeminini yaratmaya çalıştıkları ve TİKP revizyonistlerinin savunuculuğunu yaptıkları 'Milli Birlik Hükümeti'nin ana iskeletini de gene AP ve CHP oluşturacaktır. Her şeyden soyutlayarak düz bir mantık çerçevesinde ele alsak bile, böyle bir hükümetin politikasına AP ve CHP'nin politikası yön verecektir.

Nedir AP ve CHP gibi partilerin politikaları? Düzeni savunmak, komprador-feodal düzende açılan yaraları iyileştirmek, egemen sınıfların politikasını uygulayarak buhranın bütün ekonomik ve siyasi sonuçlarını emekçi halkın sırtına yıkmak, ülkemizi emperyalist talana daha çok açmak...

AP'nin tek başına iktidar olduğu dönemde de MC hükümetleri döneminde de halkımız, AP'nin kimin çıkarlarının savunucusu olduğunu çok yakından ve kendi yaşantısında duyarak görmüştür. CHP'nin kimlerin hizmetinde olduğu da bugün herkes tarafından çok yakından görülebilmektedir.

Üstelik hem AP ve hem CHP Amerikan emperyalistlerinin ülkemize yönelik yeni askeri planlarının bir parçası olarak U-2 uçaklarının yeniden devreye sokulmasına evet demekte, fakat bunun için sosyal-emperyalistlerin de onayının alınması gerektiğini söylemektedirler.

Bu durumda TİKP revizyonistleri AP-CHP koalisyonu demek olan 'Milli Birlik Hükümeti' kurulması gerektiğini savunarak, açık bir şekilde komprador-dal düzeni, egemen sınıfların halka yönelik ekonomik ve siyasi saldırılarını, emperyalist sömürü ve talanın daha da artmasını ve onların ülkemize yönelik askeri planlarının bir parçasını oluşturan U-2 uçaklarının yeniden devreye sokulmasını desteklemektedir.

Bu bakımdan bu revizyonistlerin U-2 uçakları konusunda yürüttükleri kampanya tamamen sahte ve kendi karşı-devrimci politikalarını örtmenin bir aracıdır.